XXVIII. évfolyam, 24. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. június 15.

Ludas Matyi

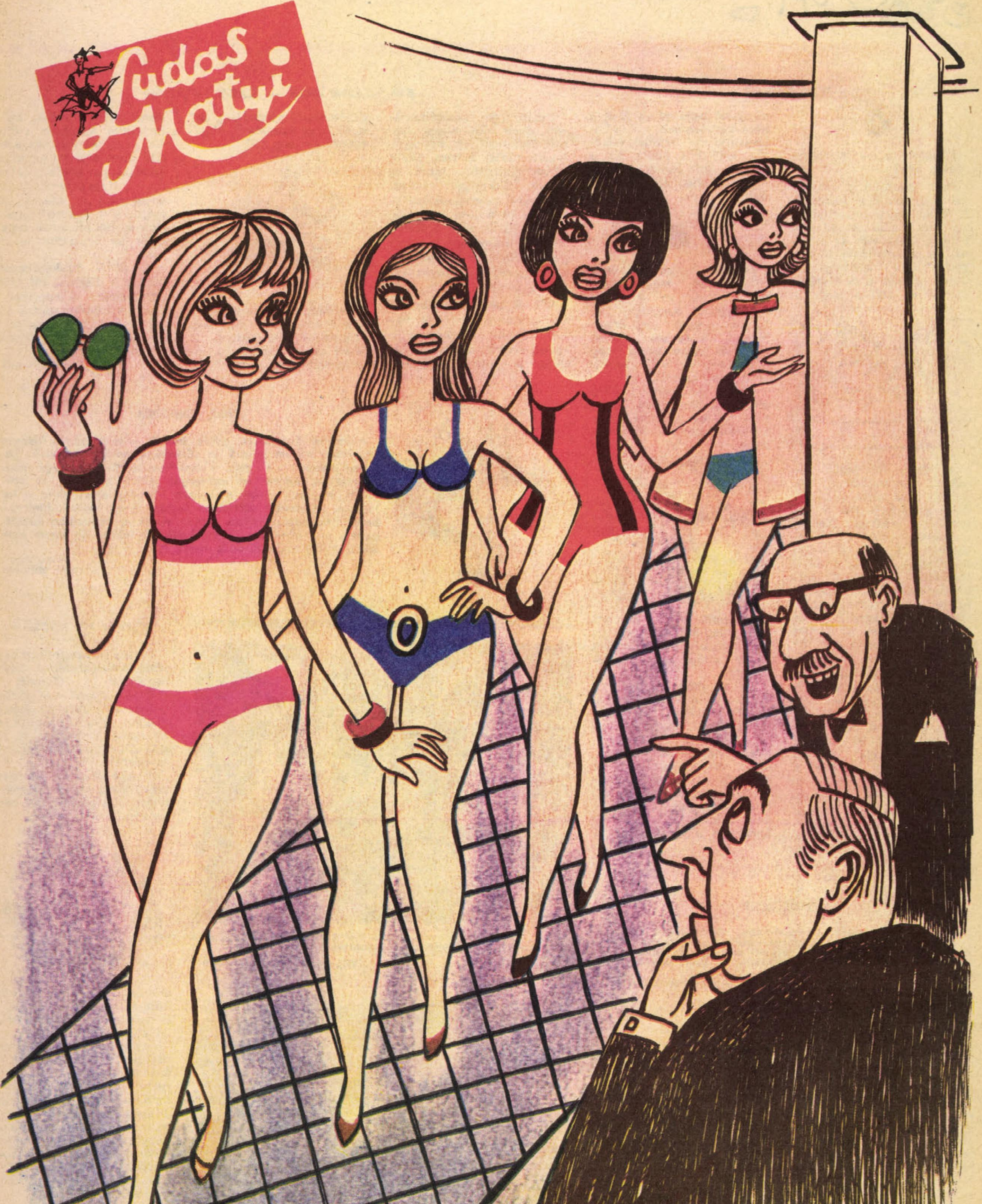

Várnai György rajza

SZAKMAI BEMUTATÓN

— Mondja kartársam, maga az iparnak vagy a kereskedelemnek bámul?

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

Mennyi is a Mirelite-csirke ára?

Nem újkeletű a kérdés, de még mindig időszerű. A vevő ugyanis megszokta, hogy nálunk minden holmin rajta van az árjelzés, és a kasszánál annyit kell fizetni, amennyi az árura rá van írva. Sajátos kivétel ez alól a mélyhűtött csirke. Mindegyik tasakban van ugyan egy cédula, s azon rajta áll, hány deka és mennyit ér a jégbehűtött pipihús. Ám a boltokban mindig utánamérnek, s azt a súlyt számlázzák, amit a saját mérlegük mutat. A sors kiszámíthatatlan szeszélye folytán a boltban mért súly, s vele együtt az ár is, mindig több, mint ami az eredeti árjelző cédulán szerepel.

K. L.-né olvasónk a minap a Nagyenyed utca 2. szám alatti közértben vett 61 deka combot és 48 deka mellet, és a mérlegelés után 3 forint 90 fillérrel fizettettek vele többet, mint amennyi az eredeti ár lett volna.

Olvasónkat az a probléma foglalkoztatja, joggal, hogy miért tesz a gyártó cég súly- és árjelző cédulát a tasakokba, ha nem annyiért adja el az árut a kereskedelemnek, mint amennyi az árjelző cédulán áll? Ha pedig az a helyes, mi jogon kérnek mégis többet érte a boltokban?

2

Istenem, ha én most lennék úttörő, megnyerhettem volna az országos rongygyűjtő versenyt! Találtam ugyanis egy olyan forrást, de olyant... Nem is tudom, eláruljam-e, hogy hol? Még a MÉH lecsap rá az orrom előtt.

A Gyömrői Szabó Ktsz elnökétől hallottam, hogy nem tudnak mit kezdeni a textilhulladékkal. A MÉH-teleppel kötött többszöri egyezségük nem vezetett célra, egy-két hónapig elszállítgatták a hulladékot tőlük, aztán a nyakukon hagyták.

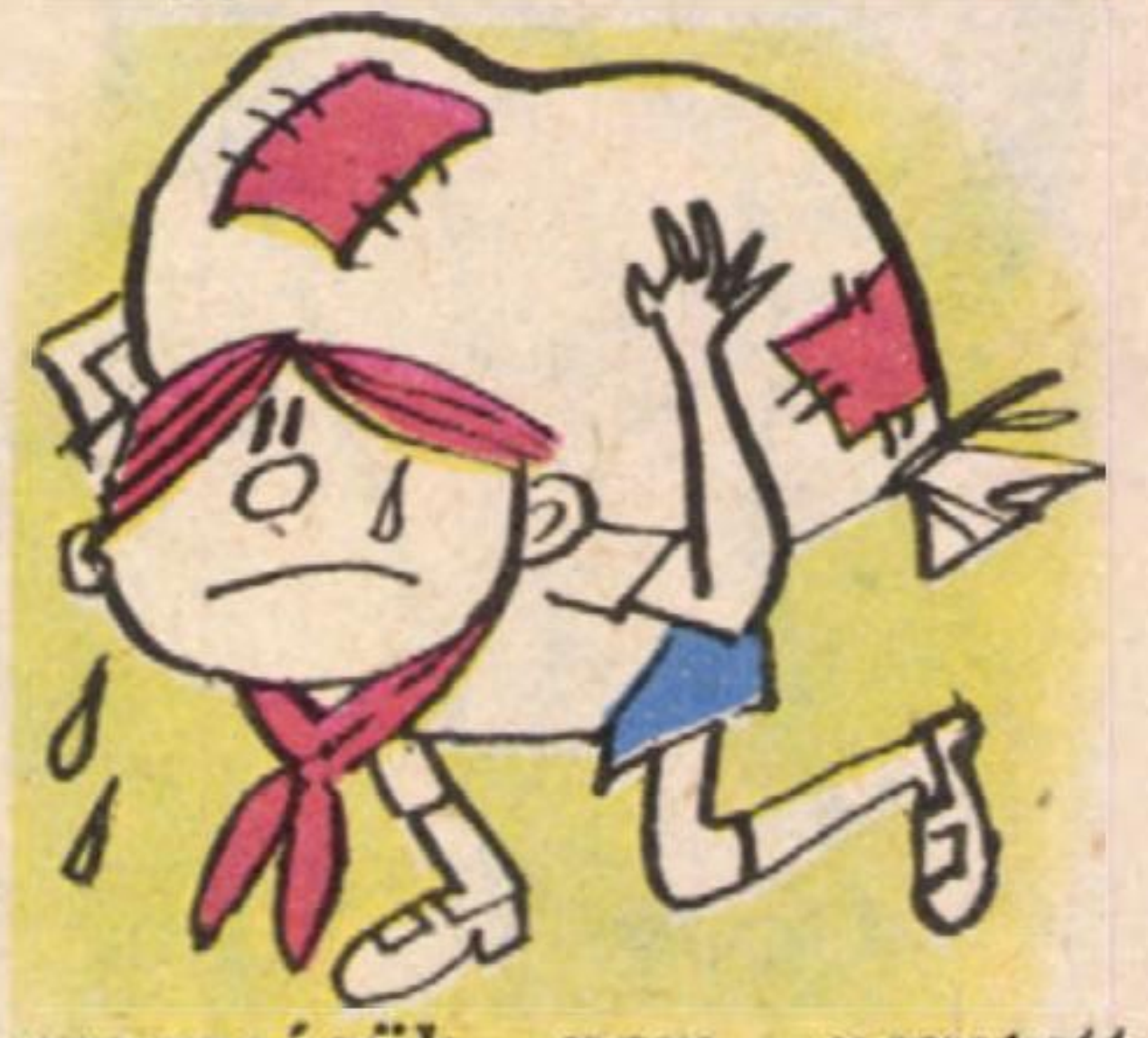

Az az érzésem, hogy a MÉH-nek szüksége van a textilhulladékra, különben miért rendezett volna az idén is, mint minden évben, rongygyűjtő versenyt, nagy csinnadrattával? A gyömrői szabóknál havonta öt mázsa rongyot is találhatnak, vigyék el, ha kell nekik, én önzetlenül lemondok a javukra!

(r. b.)

KIS ÁLLOMÁSOK — NAGY GONDOK

Pestújhely vasútállomásán évek óta nincs személyforgalom, de két gyalogátkelőhely is van. Egyik elhanyagoltabb, mint a másik. Elkorhadt vasúti talpfákon csetlenek-botlanak az arra járó emberek. A sorompók is felújításra várnak, hasonlóan a szolgálati helyiséghez, melynek tetőcsatornáit alaposan kikezdte az idő.

Ott jártamkor felmerült bennem az a kérdés is: vajon délelőtt tíz órakor a vasúti váltókban miért füstölög a petróleumlámpa? Sötétedéstől virradásig érthető, hogy lámpával világítanak, de nappal?

Pestimre-felső vasútállomás tisztaságával már foglalkoztunk lapunkban. A MÁV akkor hathatósan intézkedett. Most egy újabb visszásságra hívjuk fel a figyelmet. Gyakran előfordul, hogy az állomásra beálló vonatszerelvény utolsó kocsijai lemaradnak a peronról. Balesetveszélyes így a leszállás az utasok számára, s a kisebb-nagyobb gödrök bokatöréssel fenyegetik az óvatlanul lelépőket.

A MÁV szakembereire bízzuk a döntést, mi volna egyszerűbb: ellenőrizni a vonatok mozdonyainak szabályos beállását, vagy megnyújtani Pestimre állomás peronjait?

(fenyvesi)

CSAK HIRDETIK?

Hasábnyi hirdetések adták tudtul – nemcsak a fővárosi lapokban, hanem nálunk az „Északmagyarország"-ban is, hetekkel ezelőtt – és már a rádióban is hirdetik, hogy megszületett a legyek és szúnyogok elleni védőszer, a BIO-STRIP. Negyven forint, és három hónapig nincs gond a lakásban. Mindenütt elkezdtem keresni a csodaszert. Illatszerboltból háztartási boltba, onnan vissza az illatszerbe küldözgettek, már ahol egyáltalán hallottak felőle, de kapni nem lehet. Akkor miért hirdetik hetek óta?

Hajdu János
Miskolc, Hűtőház

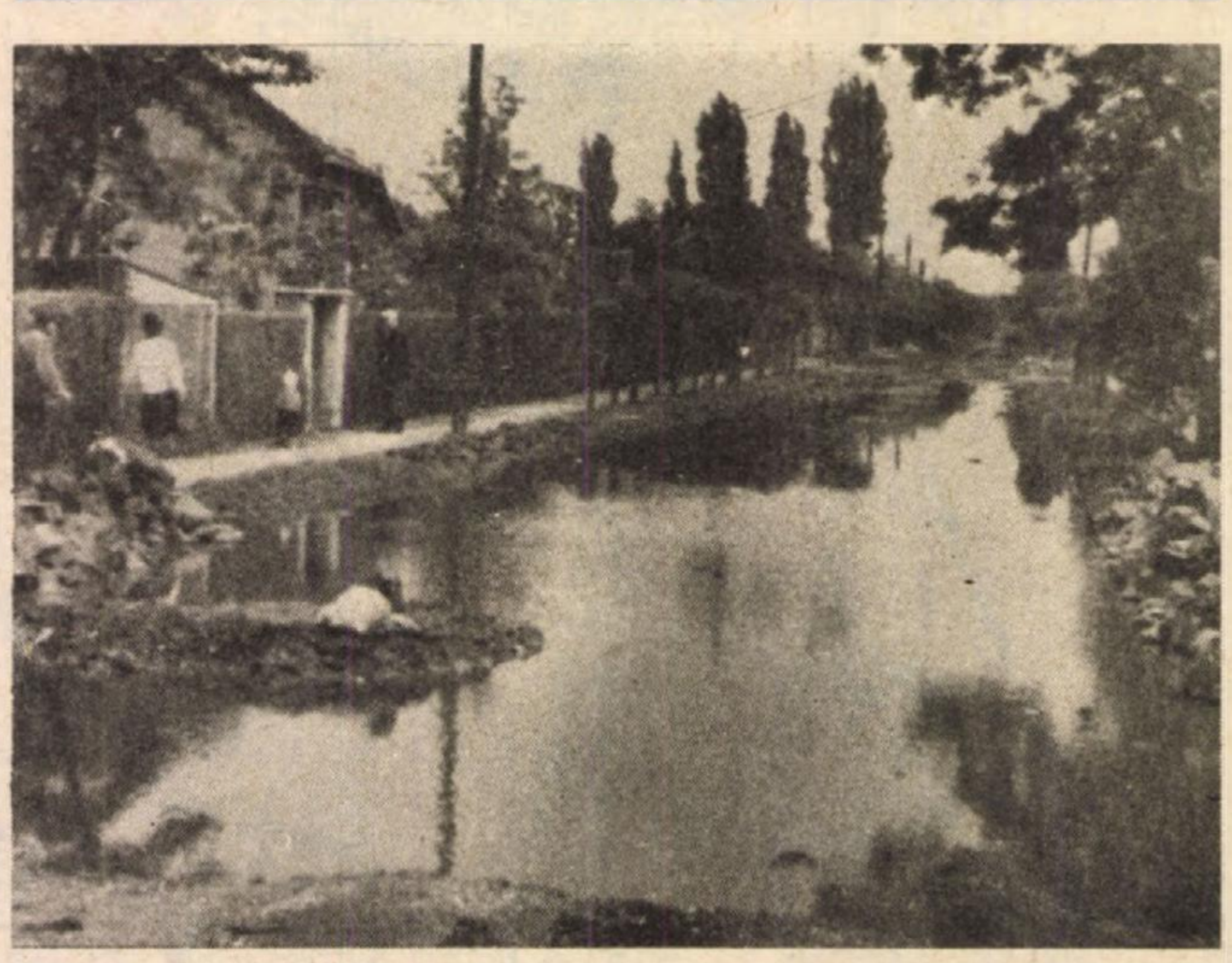

Kék tó, tiszta (?) tó. Ilyen volt 1972 árvízmentes tavasza szép fővárosunk XX. kerületében, a Kolozsvár utcában.

(Gyurasits József felvétele)

PIPÁK ÉS RÓZSÁK

Tavaly augusztusban korrózió következtében tönkrementek a Carpati 1 (305/A) típusú gáztűzhelyünk égőpipái, az égőrózsákkal együtt. Azonnal segítségért fordultam a Tiszántúli Földgázszolgáltató és Szerelő Vállalathoz. Kijött egy szerelő, öt perc vizsgálódás után kijelentette: az alkatrészeket csak holnap tudja kihozni. A szerelő nem jött. Telefonáltam a központba, ott a következőket mondták: „Alkatrészünk jelenleg nincs, a kocsi holnap megy anyagért Debrecenbe, és holnapután kimegy a szerelő." „Rendben van!" — mondtam. Nyolc hónap óta állandóan hasonló jellegű felvilágosítást kapok. Saját magam is igyekeztem megvásárolni a kérdéses alkatrészeket (Budapest, Miskolc, Dunaújváros, Komló), de nem sikerült.

Vajon az ország melyik gázmű vállalata tudna meglepni egy „jó tréfával", néhány égőpipával és égőrózsával?

Gombos Károly
Nyíregyháza,
Holló u. 22.

SZÖKŐKÚT

A mi városrészünk, Új-Mecsekalja, napról napra szépül. Van egy szökőkutunk is, nagyon impozáns volna, egyetlen baja, hogy évekkel ezelőtt megtelt szeméttel és azóta nem működik. Nem lehetne kitisztíttatni és újból működésbe hozni?

Hunyadvári Béla Pécs, Új-Mecsekalja

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Baj van a Borival" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy vállalatunk garancia-kötelezettsége csak javításra vonatkozik. A javítást Domonkos János vásárlónk visszautasította azzal, hogy „művész, aki kijavítja" ezt a garnitúrát. Csere a 4/1969. I/c sz. Korm. rendelet értelmében csak akkor eszközölhető, ha ötszöri javítás után sem elfogadható a garnitúra minősége. Mindezek ellenére 1972. május 9-én beleegyező nyilatkozatot adtunk a garnitúra kicserélésére. (A cikk 1972. május 15-i számukban jelent meg.)

Ray Attila, igazgató,
Székesfehérvári Bútoripari Vállalat

Kovács István olvasójuknak a Bödönháti Állami Gazdasággal kapcsolatos panasza jogos volt. A vonatkozó kormányrendelet értelmében az adóigazolás követelése szabálytalan volt. A gazdaságot utasítottam, hogy a megvásárolt állatok árát Kovács Istvánnak minden igazolás nélkül fizessék ki.

Fehérváry Márton oszt. vez.
Állami Gazdaságok
Országos Központja

PIROSKA

Csillaghegyen a Vörös Hadsereg útját, többek között, a Piroska utca köti össze a Rómaiparttal. Nemrégiben, az egyik üdülőbe igyekezve, autóval mentünk végig rajta.

Az ijesztően hepehupás, gidres-gödrös, sárdagasztó úttesten, a gépkocsi alaposan megdobált bennünket. A hátsó ülésen lapítva attól féltem, hogy a következő pillanatban a volánba kapaszkodó vezető fején keresztül kirepülök egy bombatölcsérnek is beillő gödörbe.

A III. kerületi Tanács költségvetését talán nem billenti ki egyensúlyából, ha sürgősen kiszakítanak belőle egy megfelelő összeget a Piroska utca úttestének mielőbbi lebetonozásához!

(f. i.)

FEGYELMI TÁRGYALÁS

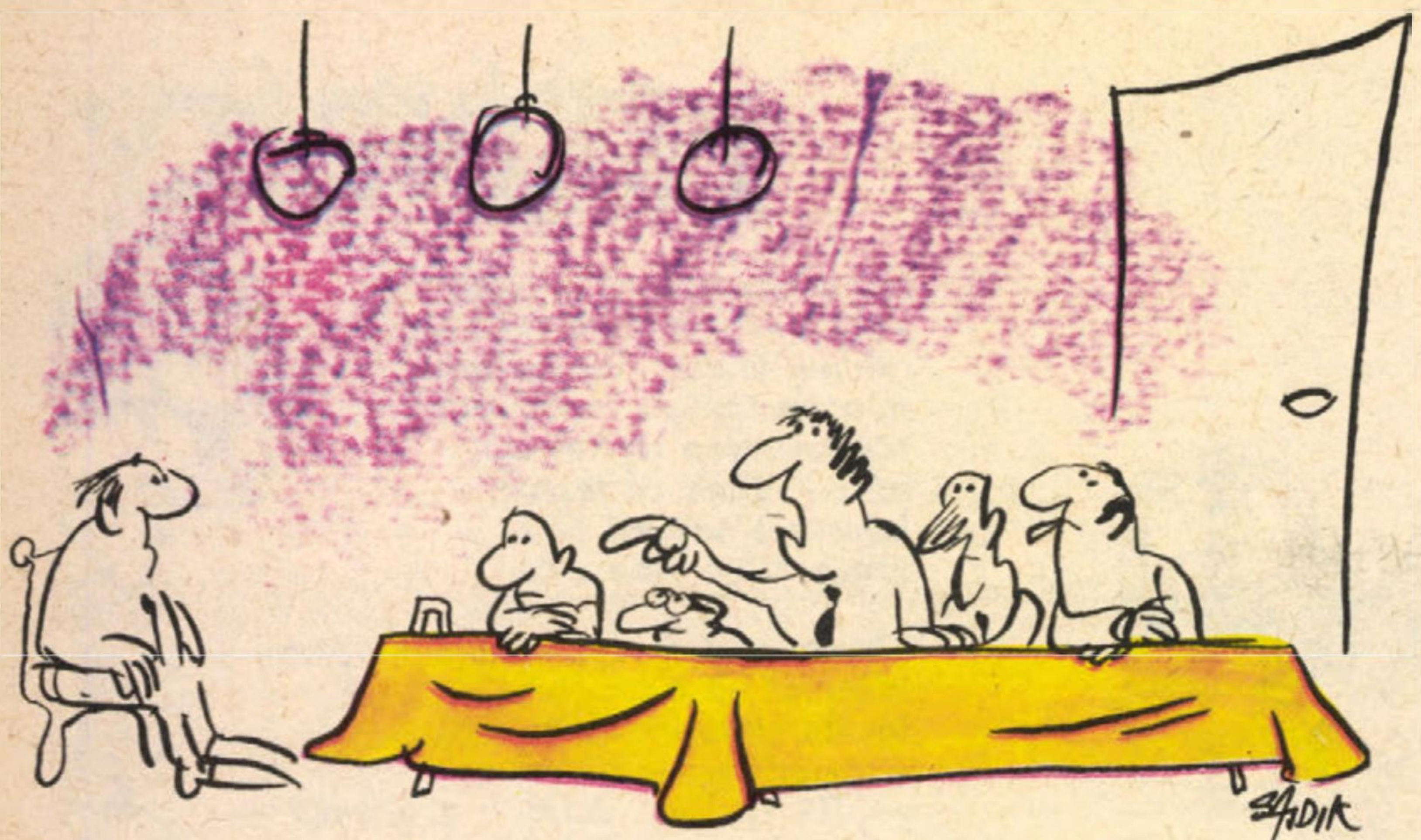

– Nemcsak a munkaerkölcse rossz, hanem ráadásul a kollektív totózásból is kivonja magát!

OTP-ÖRÖKLAKÁS – 30 ÉVRE

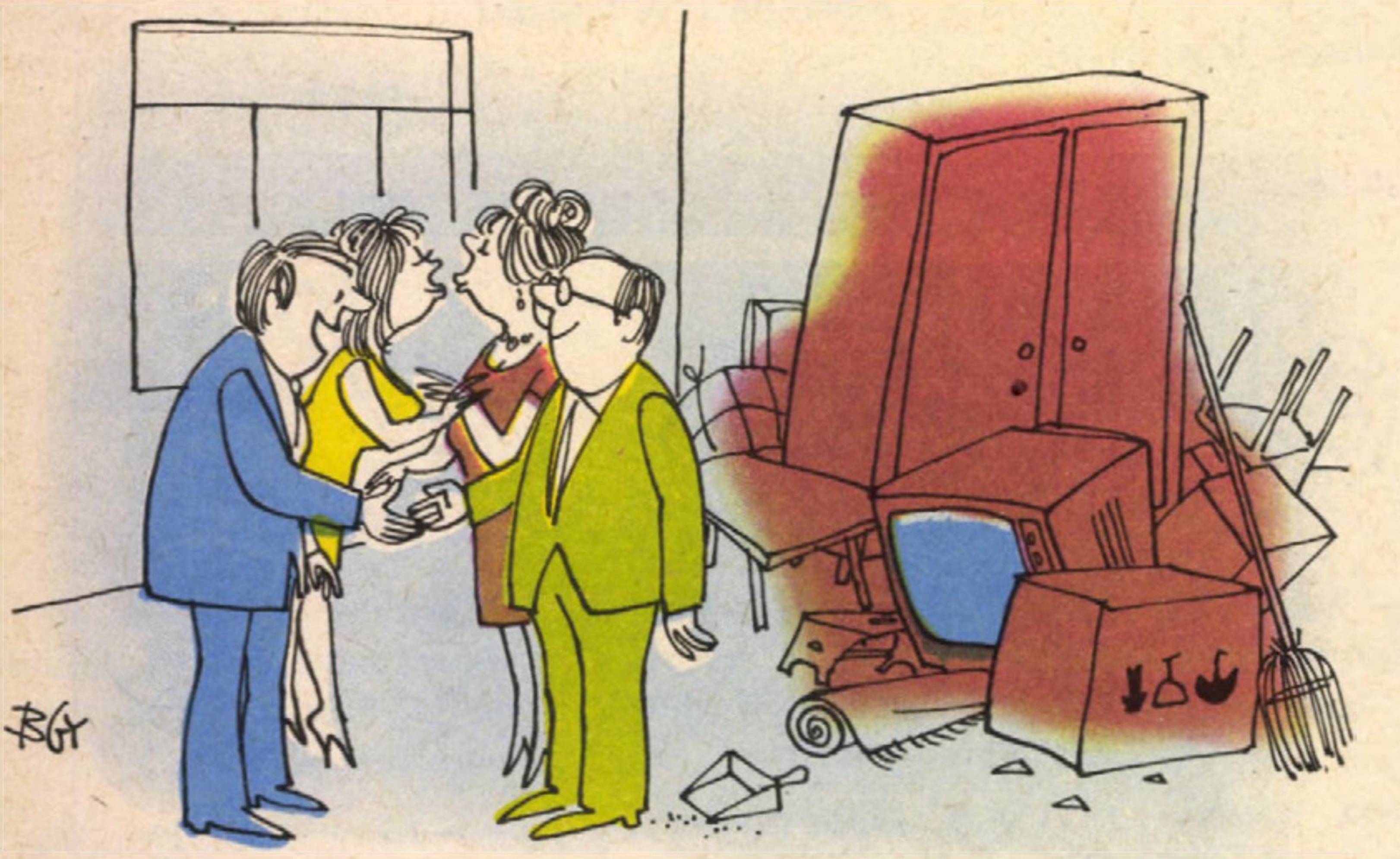

– Ne izguljatok… A XXII. században már nem kell fizetnetek.

VIETNAMI HAMUTARTÓ

Tót Gyula rajza

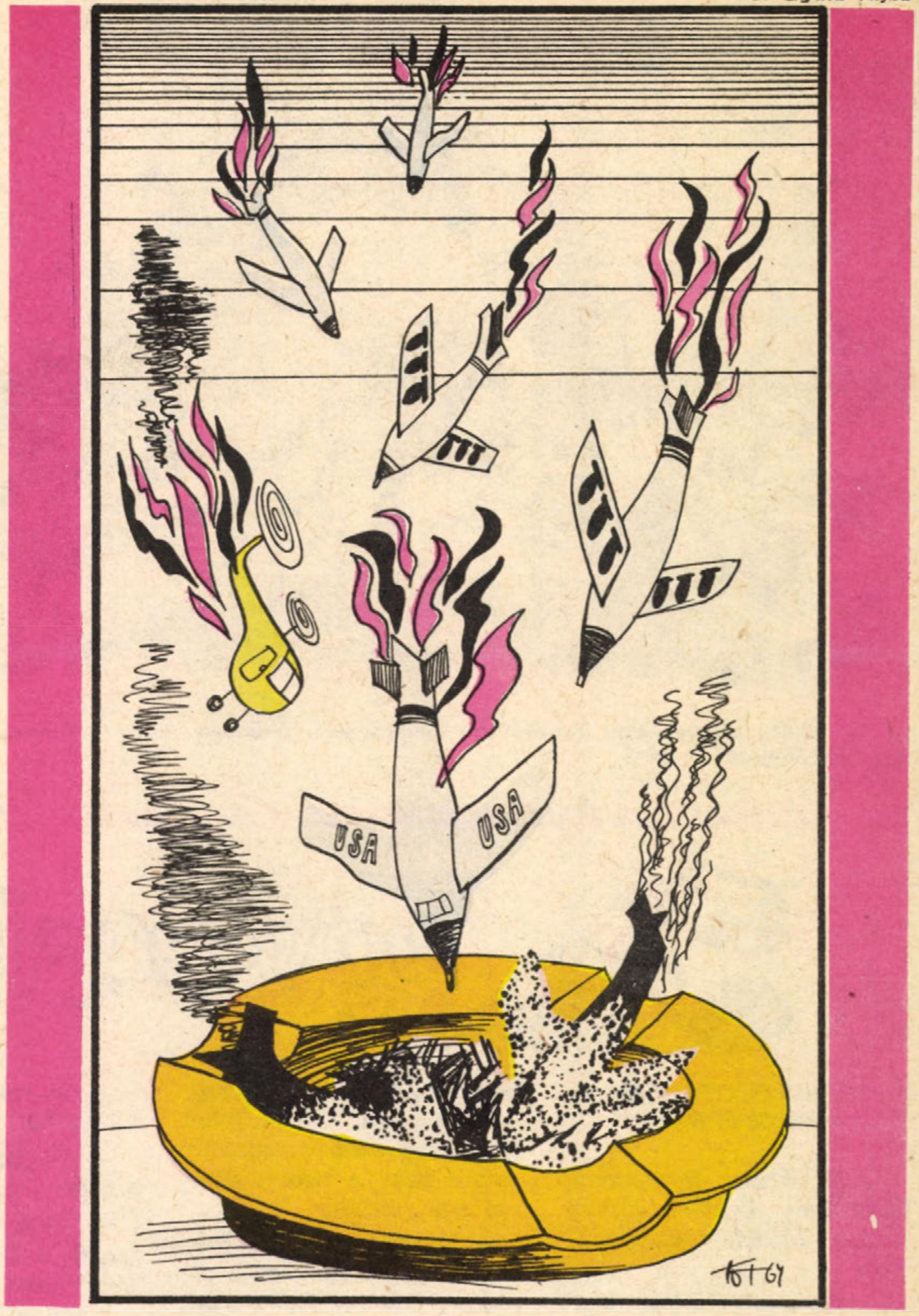

VEZETÉS KÉRDÉSE

Egy kis bádoglavór állt a járda mellett a tomporán fekete T-betűvel. Rendes körülmények között ügyet sem vetek az ilyen bádoglavórokra, ez azonban rendkívüli bádoglavór volt, mert világoskék tekintet sugárzott ki belőle, mint páros csillag az ég alján, s ez Sefcsik Kriszta jelenlétére utalt.

— Na, szállj be, öreg cserkész — zsongta Sefcsik Kriszta, mert szövege parlagi volt, ám hangja hárfa. — Majd elviszlek mindenfelé.

Hipnotizáltan bújtam a bádoglavórba, bár a szélvédő üveg hiánya óvatosságra inthetett volna. Sefcsik Kriszta azonban kijelentette, hogy nyugaton most ez a nyár divatja és Sefcsik Kriszta nem az a lány volt, akiben kételkedik az ember. A bádoglavór most dorombolni kezdett Sefcsik Kriszta keze alatt, amit megértettem, majd hirtelen ötlettel szügyébe vágta a fejét és megjavította a helyből hármasugrás világcsúcsát. A vehemens sportteljesítmény következtében homlokomat előbb a kocsi tetejébe, majd a kocsi oldalfalába, végül a kocsi kesztyűtartójába vágtam. A bádog a kromatikus skála hangrendjében csörömpölt erre a behatásra, Sefcsik Kriszta pedig tapsolni kezdett örömében:

— Harangjáték! — kiáltotta. — Még egyszer!

Egy pillanatra azon tűnődtem, vajon egyszerűen átharapjam-e Sefcsik Kriszta nyakát, vagy alkalmazzam-e inkább a maláj hüvelykfojtogatás valamely változatát, amikor Sefcsik Kriszta, még mindig tapsolva, rám nézett a két világoskékkel. Ettől aztán elolvadt a lelkem, mint a cukor a kávéban.

A következő pillanatban kiderült, hogy a volán mellett még Kriszta sem tapsolhat anélkül, hogy a kereket el ne engedné. A bádoglavór tehát szilaj oldalugrást tett és bolha módjára a járdán termett, ahol egy nett bácsika álldogált kis drótszőrű tacskóval és barna papírcsomaggal. Eltakartam az arcomat és csak az ujjaim közül láttam, hogy a nett bácsika reflexmozdulattal behajítja a barna papírcsomagot a szélvédőn, majd egy jókarban levő csimpánz fürgeségével kúszik az esőcsatornára, miközben a kis tacskó úgy leng alatta a pórázon, mint egy drótszőrű óráinga. Behúztam a nyakam, mert a bácsika legott hámozni kezdte a vakolatot, hogy malterdarabok hajigálásával adjon kifejezést az érzelmeinek. Ebben a pillanatban azonban Sefcsik Kriszta kidugta a fejét az ablakon és megcélozta a bácsikát a világoskékekkel. A drótszőrű tacskó szorult helyzetében is csóválni kezdte a farkát, mert Krisztáé messzehordó tekintet volt, a bácsika pedig kalapot emelt és csak úgy dőlt belőle a hála. Hogy Kriszta nélkül bizonyára élete végéig sem idézheti fel többé zsenge ifjúkorának kedvenc és már-már feledésbe merült passzióját, a csatornamászást.

Mert Sefcsik Kriszta olyan lány volt, aki visszaküldi a lavinát és kisujjára tekeri a szökőárat.

Sefcsik Kriszta később bekapcsolta az autórádiót, amitől vadul csattogni kezdett az esőtörlő, majd gázt adott, amitől mind a négy kerék leblokkolt és a kis bádoglavór oldalvást vágódott négy anyagmozgató közé, akik a lépcsőn sörözgettek. Az anyagmozgatók célzásnak vették a bádoglavór provokációját, kiemelték maguk alól a lépcsőt, hogy a bádoglavórra zúdítsák. Ebben a pillanatban azonban Sefcsik Kriszta ismét kidugta a fejét az ablakon. Az anyagmozgatók kezében lehanyatlott a lépcső, tétova tekintet költözött szelíd vonásaikra és egyikük egészen halk, karcos hangon nyeszeregni kezdte a régi dalocskát:

— Jöjj fe-el nap, süss fe-el nap…

Mert Sefcsik Kriszta olyan lány volt, aki zsebrevágja a villámot és stanicliba gyűjti a mennydörgős istennyilát.

— Na, várj — mondta. — Most bemutatok egy versenystartot. Így lőnek ki a menők.

A versenystart impozáns volt, s a „menőkéhez” képest csak egyetlen szerény különbséget véltem felfedezni. A bádoglavór ugyanis hátrafelé lőtt ki. Sikoltó gumikkal hátrált át a főútvonalon, s egy terebélyes asszonyságot a járdaszigetről ülepen hátrálva felsegített az éppen induló villamosra. Az asszonyság profilja a régi idők római katonacsászárait idézte. A vérmérséklete szintén. Vaskos öklöt emelt az ég felé, hogy Jupiter haragját a bádoglavórra zúdítsa. Ebben a pillanatban aztán Sefcsik Kriszta megint kidugta azt a huncut kis fejét. Az ököl kinyílt, mint a rózsabimbó, ujjszirmokat meresztett az üde szélbe s az asszonyság ellágyult, szégyenkező mosollyal integetni kezdett.

— Kösz, csillagom — hujjántotta. — Maga nélkül sosem tudtam volna felszállni a villamosra.

Mert Sefcsik Kriszta olyan lány volt, aki tegezi a földrengést és szemöldökével parancsol a tűzhányóknak.

— Mit szólsz, milyen kedvesek az emberek? — kiáltotta most örömmel. — Várj, dudálok egyet a néninek.

Megnyomott egy gombot, amitől működni kezdett az ablakmosó és a hiányzó szélvédőn át hipós vizet fecskendezett az arcomba. Másra aztán nem is emlékszem. Az orvos teljes pihenőt javasolt és azt mondta, minden további megrázkódtatás végzetes lehet. Tegnap hallottam, hogy Sefcsik Krisztát elvágták a KRESZ-vizsgán. Ez a hír bizonyos megelégedéssel tölt el. Az ilyen parancsoljon a tengernek és az antipasszátnak, küldje vissza a lavinát, tekerje a kisujjára a szökőárat, vágja zsebre a villámot, gyűjtse stanicliba a mennydörgős istennyilát, tegezze a földrengést… de az ég szerelmére, ne vezessen.

Peterdi Pál

TÖKÉLETES IDEGENVEZETŐ

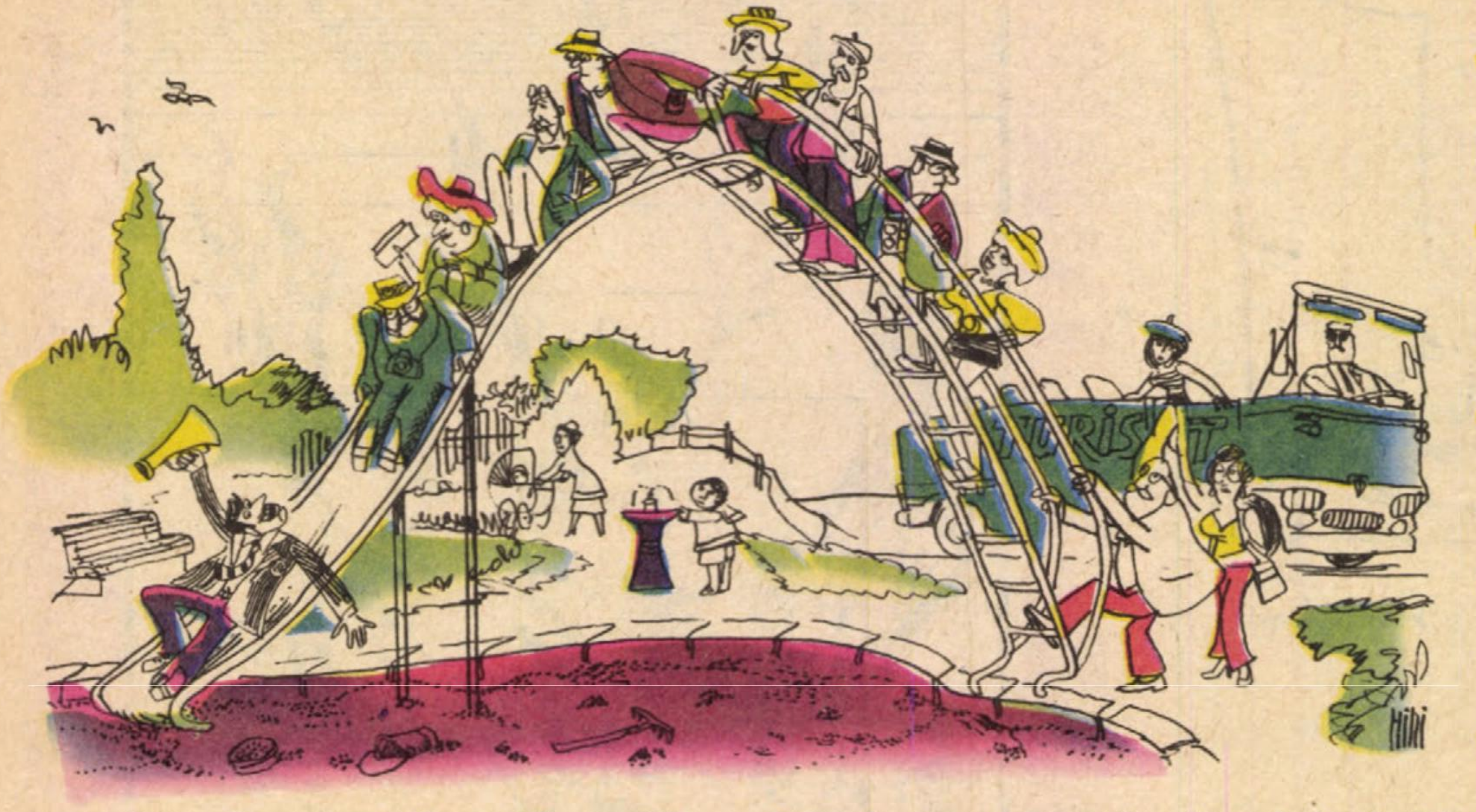

– Meine Damen und Herren! Én megígértem önöknek, hogy felkeressük városunk legolcsóbb szórakozóhelyét . . . Íme!

TEKINTÉLY

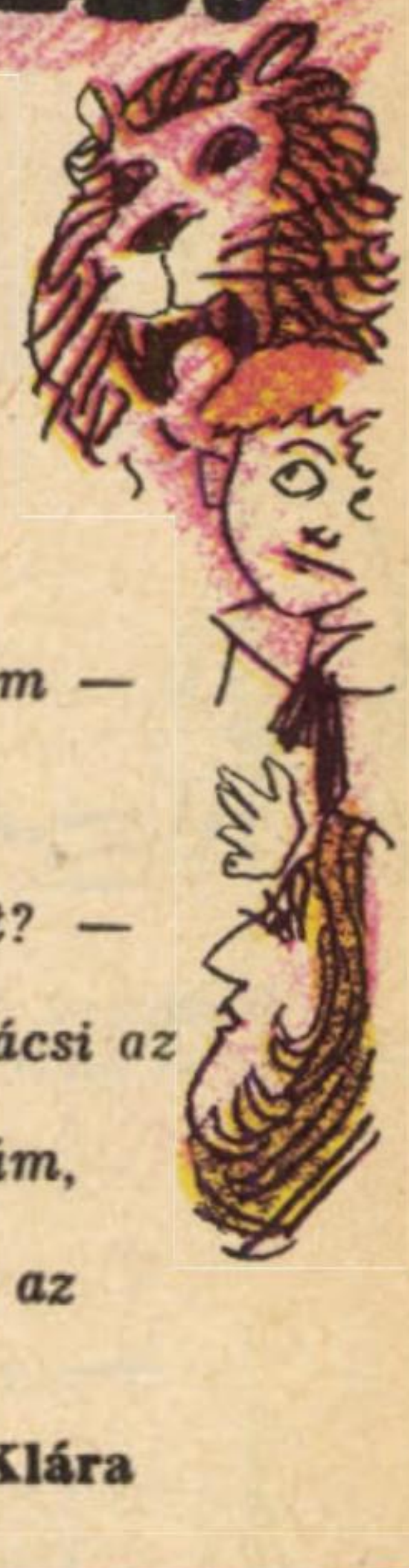

Micu hároméves elmúlt,
ehhez képest nem túl bátor;
többek között őkegyelme
nagyon tart az oroszlántól.
Mérhetetlen tisztelettel
nézi életben és festve,
hörgését hallani véli
lámpaoltás után este.

Minap egy úr — karján majom —
interjút ad a tévében,
láttán fiam transzba esik,
alig fér meg a bőrében:
— Ki ez, hol vette a majmot? —
nagysebesen tudakolja,
— Nem más — mondom —, a bácsi az
Állatkert igazgatója.
Elmereng, majd kérdőn néz rám,
(a tényeket sorbarakja)
— Mondd, anyu, a bácsi még az
oroszlánt is igazgatja?

Lexa Klára

egyszerű elintézés

1 A FŐOSZTÁLYVEZETŐNÉL

— Bizalmas természetű, személyes ügyben jöttem önhöz, főosztályvezető kartárs.

— Szívesen állok rendelkezésére, miről van szó?

— Tetszett olvasni a Népszabadságban az intrikáról? Hogy az intrikus nem egyszerre áll elő a vádakkal, hanem hosszútávon dolgozik.

— Olvastam, nagyon érdekes cikk volt.

— Az még érdekesebb, amit Gedei mondott önről.

— Mit mondhatott rólam?

— Sokat. Két nap Gedeivel kiküldetésben hosszú idő. Azt mondta a főosztályvezető kartársról, hogy karrierista, olyan ember, akiben nem lehet megbízni, csak a saját érdekeit nézi, a beosztottjaival nem törődik.

— Ez bizony nem csekélység. És elismételné ezt szemtől szembe Gedei előtt is? Például, ha szembesíteném vele.

— Persze. Pedig Gedei az osztályvezetőm, de az igazság mégiscsak igazság.

— Köszönöm az őszinteségét, Szekeres kartárs, majd gondolkodom rajta.

2 AZ IGAZGATÓNÁL

— Megtette ön, Gedei kartárs, a most idézett durva kijelentéseket?

— Nincs mit tagadnom, igazgató kartárs, megtettem.

— És mi oka volt rá, ha szabad érdeklődnöm.

— Őszintén bevallom, semmi.

— Akkor miért rágalmazta a főosztályvezetőjét, miért intrikált ellene?

— Merő irigységből. Nagyon szégyellem, hogy ennyire elragadtak az indulataim.

— Rendkívül érdekel, miért irigyli a főosztályvezető kartársat?

— A sikereiért. Előléptetés, jó fizetés, szép családi élet . . .

— Ezzel csak súlyosbítja a kijelentéseit. Nem gondolt arra, hogy milyen erkölcsi kárt okozhat a főosztályvezető kartársnak?

— Sajnos, nem gondoltam erre. Dehát visszavonok mindent, önkritikát gyakorolok és bocsánatot kérek a kijelentéseimért. Sajnálom, hogy megbántottam egy tetőtől talpig becsületes embert.

— A főosztályvezető kartárs nyilván megelégszik az ön bocsánatkérésével. A magam részéről híve vagyok az egyszerű elintézésnek. Ön pedig kap egy írásbeli megrovást, de figyelmeztetem Gedei kartárs, máskor ilyesmi ne forduljon elő!

3 A BÜFÉBEN

— Azért egy főosztályvezetőnek nem lett volna szabad ilyen gyenge szívűnek lennie. Én az ön helyében nem fogadtam volna el Gedei bocsánatkérését. Sőt, a bíróság elé állítottam volna őt. Megalkuvással sohasem tudunk az intrikusok, a rágalmazók ellen eljárni.

— Ne haragudjon, igazgató kartárs, de ön az álláspontjával szinte rábeszélt arra, hogy fogadjam el Gedei bocsánatkérését. Még azt is mondta, hogy szereti az egyszerű elintézést.

— Ez valóban így volt, de azt akartam, hadd lássa Gedei, hogy őszinte megbánását figyelembe veszszük és módot adunk hibáinak a kijavítására. Hogy ne bocsásson meg neki, az az ön dolga lett volna. Csak nem gondolja, hogy magamra uszítok egy ilyen veszedelmes intrikust?

Földes György

ESKÜVŐ UTÁN

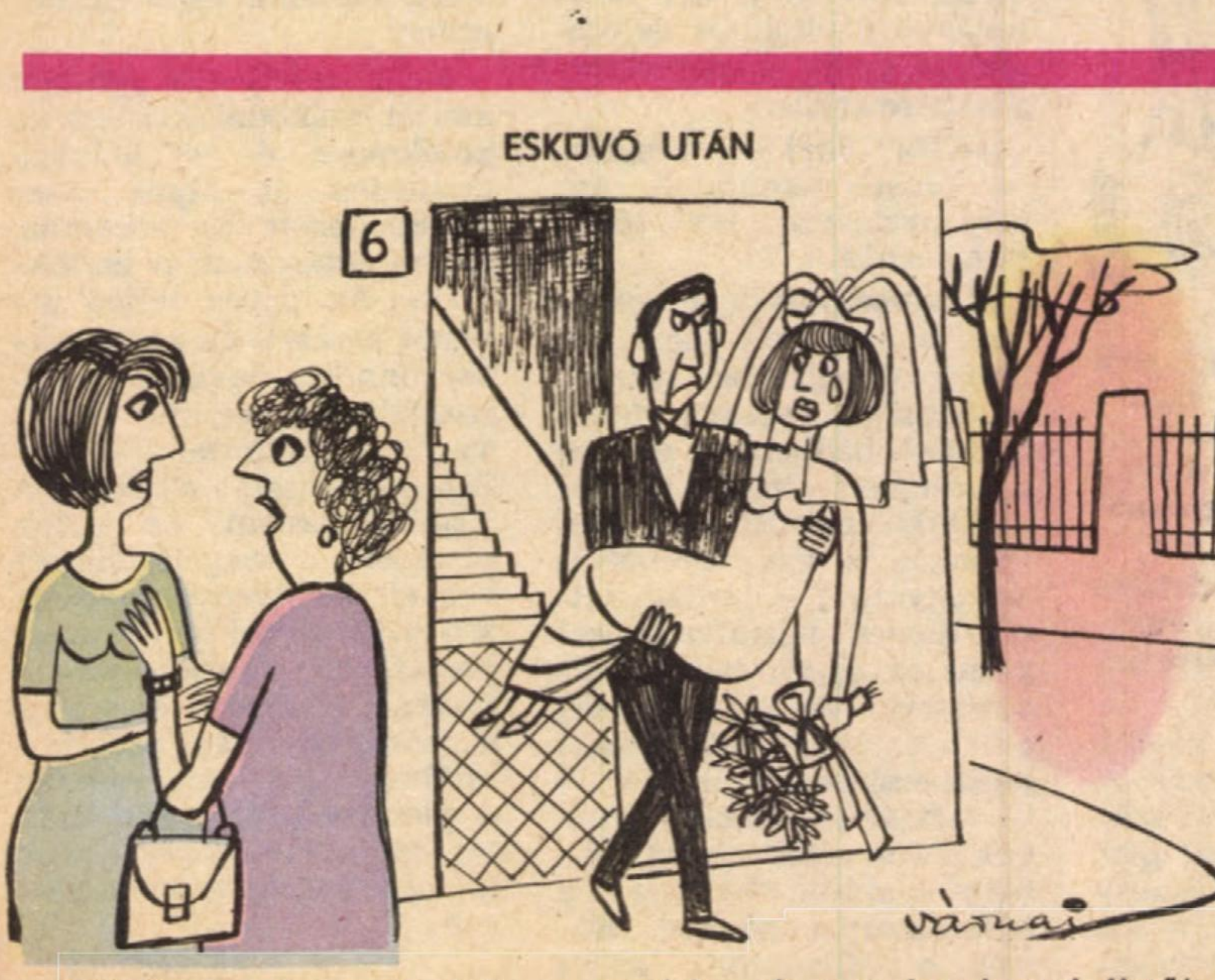

– Rögtön mondtam neked, hogy ez a házasság nem lesz hosszú életű!

FRONTÁTVONULÁS

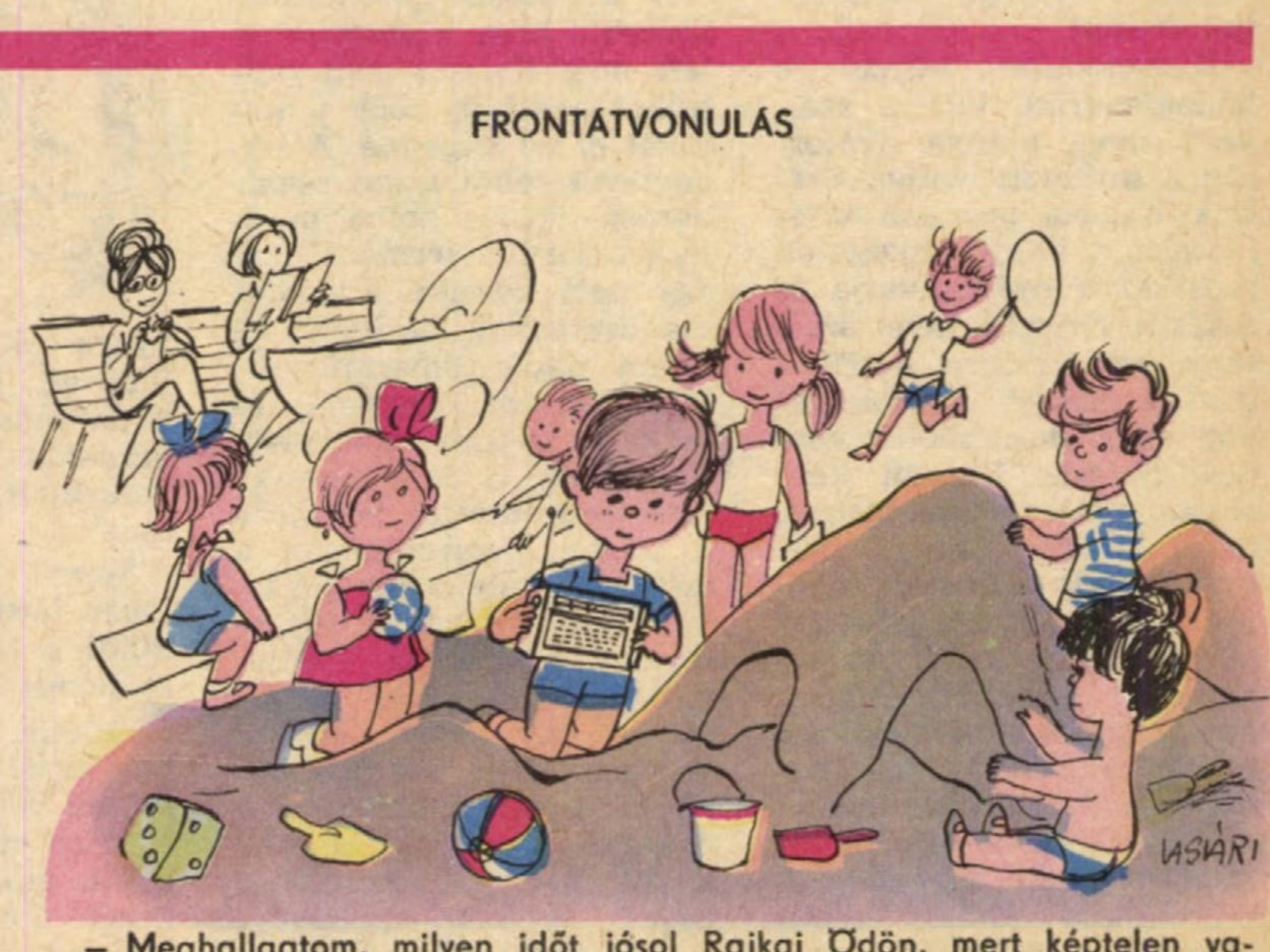

– Meghallgatom, milyen időt jósol Rajkai Ödön, mert képtelen vagyok koncentrálni . . .

MAGÁNY

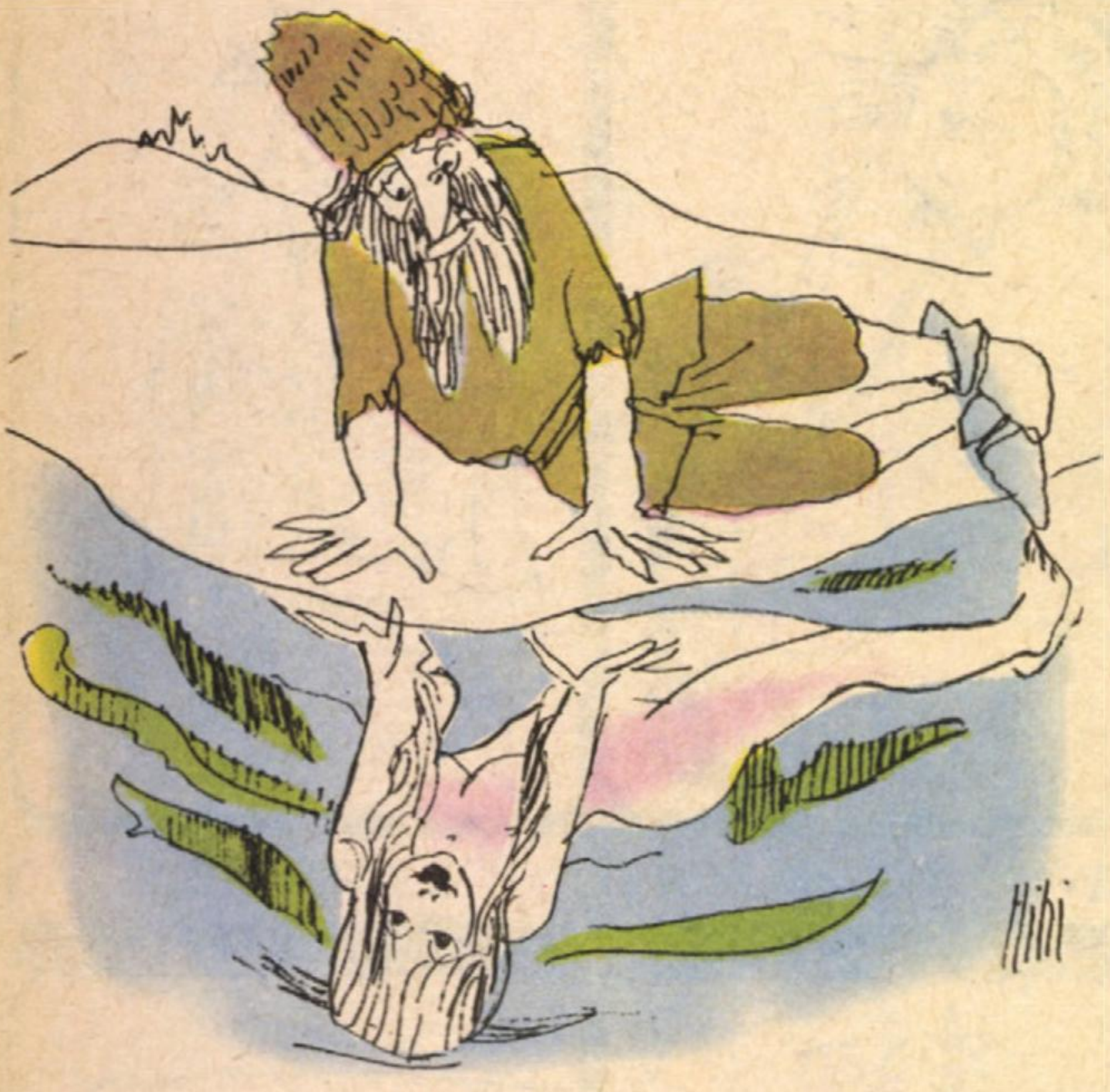

VADNYUGAT

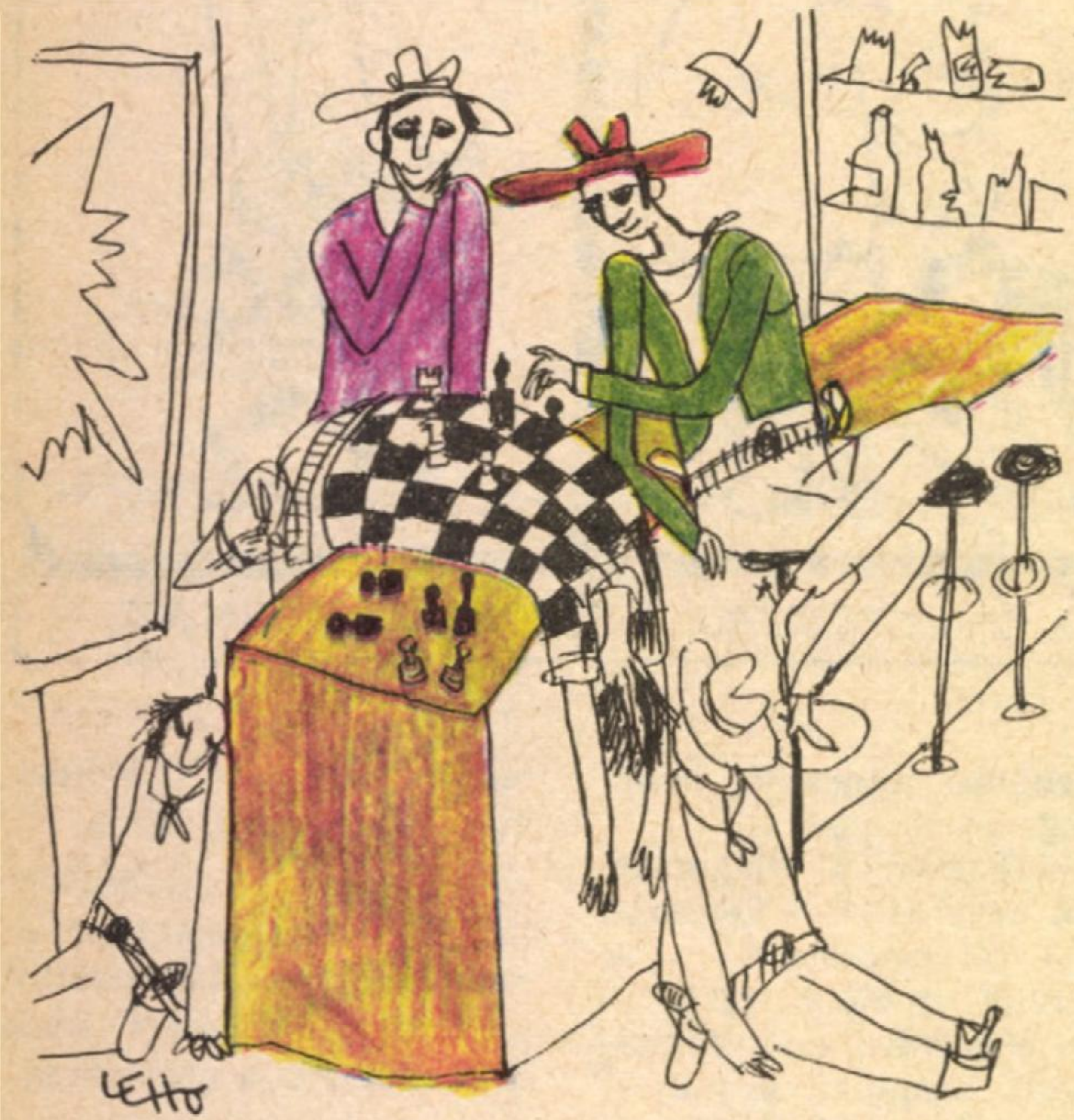

RÉMES ESET

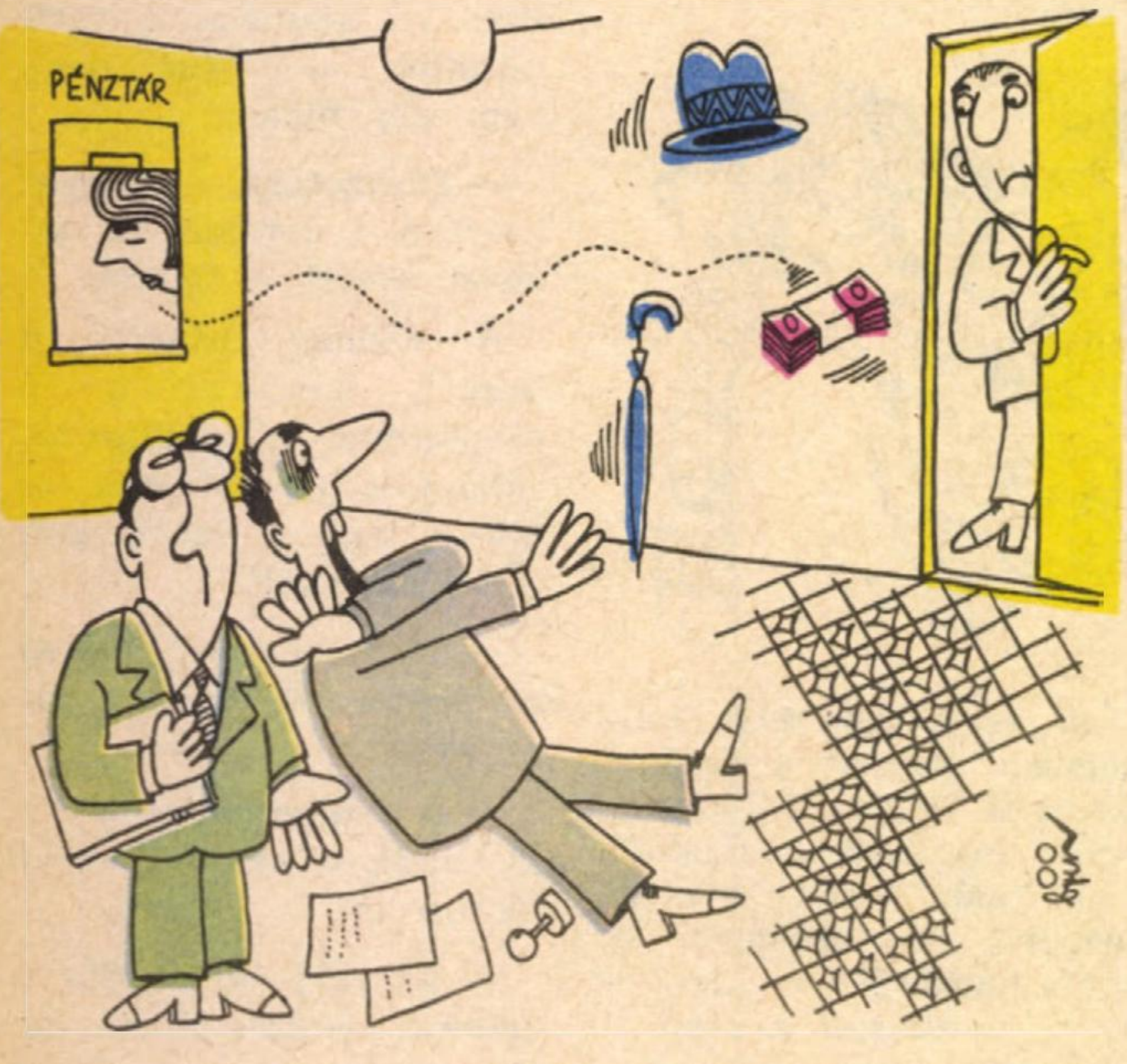

– Szent isten, szellem kísért a vállalatnál!
– Dehogy. Egy fiktív munkaerő jött be a fizetéséért.

SIKERES ALKOHOLELLENES PROPAGANDA

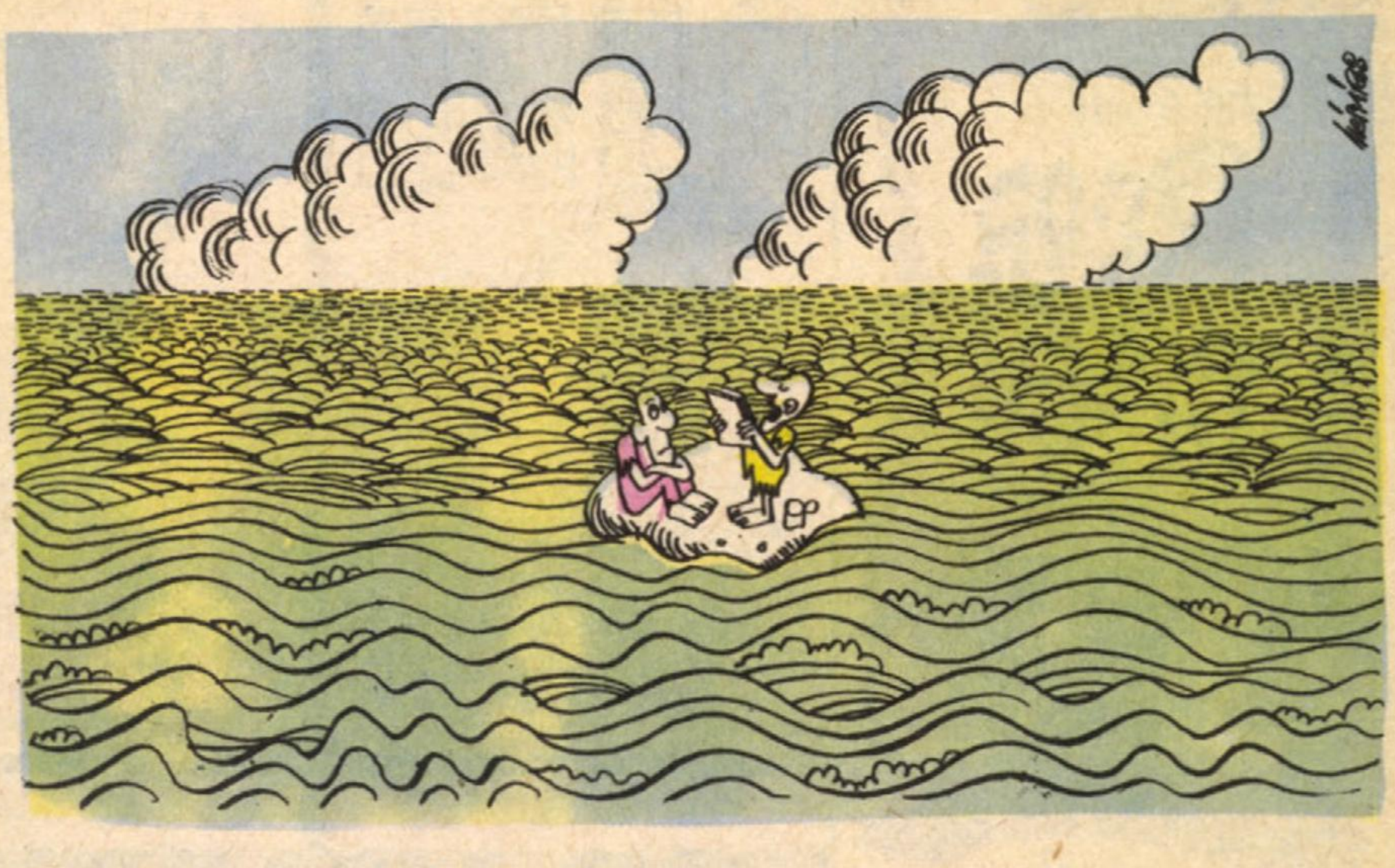

KITŰNŐ KOMÉDIA

Napok óta, ha rossz a kedvem, eszembe idézem kedvenc vígjátékíróm, az Élet egyik legújabb bohózatát és máris vigyorog a lelkem. A dús fantáziájú szerző legújabb története egy betörőről szól. A hős bemászik a Corvin áruházba, természetesen éjnek évadján és elindul, hogy zsákmányt keressen. A pasas járkál osztályról osztályra. Felöltözik a konfekció osztályon. Kabátokat, divatos ruhákat köt batyuba, aztán továbbmegy, és máris eljut a rádiókhoz. Itt eszébe jut, hogy ezek értékesebb cikkek, mint a kabátok és a ruhák: gyorsan eldobja, amit eddig összeszedett és újabb csomagot készít. Lelki szemeimmel látom hősünket: borzalmasan érzi magát és rettenetesen sajnálja, hogy csak két keze van. Kitárult előtte a bőség: ruhák, cipők, magnetofonok, bőrdíszműáruk és mindez az övé. Ugyanabba a helyzetbe kerül, mint a harácsoló: mindent el szeretne vinni, és tébolyultan már rogyadozik a teher alatt, vonszolja a batyuját, de aztán újabb értékekre lel. Többet nem tud elvinni, válogat tehát. Valamit itt kell hagyni, hogy az újabb zsákmányt begyömöszölhesse a batyujába. Átéli a mitológiai Tantalusz összes kínját: kéznyújtásnyira tőle ott van minden, amire csak vágyott, de mégsem vihet el mindent. Lassan nagyobb a csomag, mint a betörő. Az Élet, ez a rendkívül tehetséges szerző, jól kiagyalta a jelenetet. Ha úgy tetszik, ez a jelenet szimbolikus: az ember — jelen szituációnkban a betörő — a tárgyak és javak rabszolgája lett. Betörőnket lassan összenyomja a nagy teher.

Aztán jön az igazi vígjátéki, sőt, bohózati fordulat! A betörő roppant terhével elvánszorog a büfé előtt. Ott megáll egy kicsit pihenni, hogy megigyon egy pohár italt, áldomásként a jól sikerült betörésre. A Cola meleg, undorral félretolja. Bor nincs, de nicsak, lel egy üveg rumot. Felhajt egy kupicával. Két kupicával. Aztán meghúzza az üveget. Zaklatott lelke lassan megnyugszik. Ül a batyuja tetején, mivel álló büféről lévén szó, sehol egy szék. Eszébe jut, hogy a bútorosztályról felhozhatna egyet, de aztán egy újabb slukk után jobb ötlete támad. A rumosüveggel együtt elsétál a bútorosztályra, beveti magát egy fotelbe, és rendkívül jól érzi magát. Megfordul a fejében, hogy a csomagját őrizetlenül hagyta a büfénél, de nem törődik vele, hiszen itt most minden az övé. Az egész áruház az övé. a fotel, a széles heverők, a tömérdek ruha...

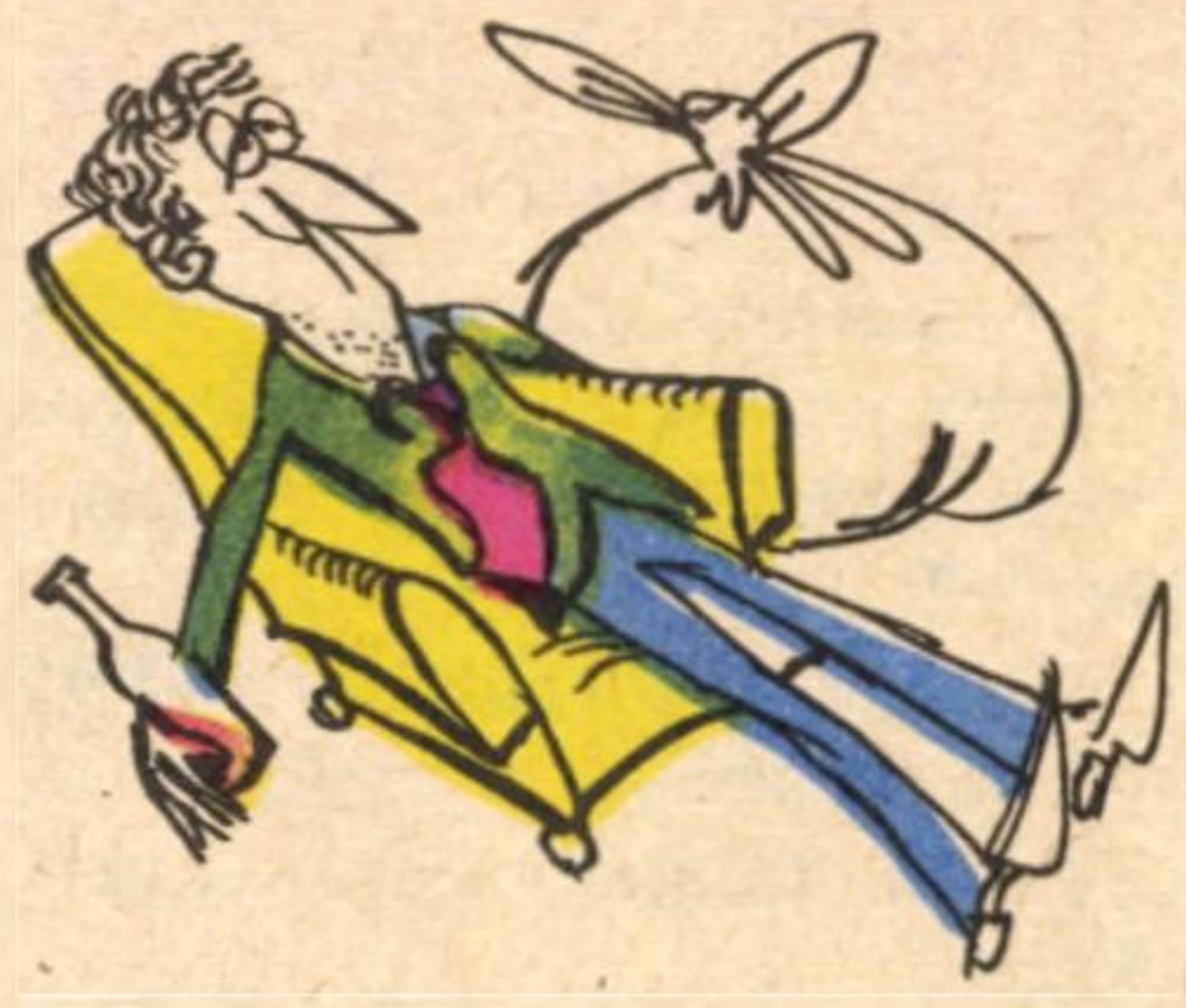

Erre is iszik egyet. Lassan hatalmába keríti a gazdagság mámora. Szülei, barátai azt mondták, hogy soha nem viszi semmire. Bezzeg, ha most látnák! A szesztől erős lesz, már nem gátolják ostoba fizikai törvények. Úgy érzi, hogy mindent el tudna vinni. Bambán vigyorog az ötleten: holnap reggel a vidékiek hosszú sorokban várakoznak az áruház nyitására, aztán becsődülnek és csak egy rumosüveget találnak, melynek csak az alján van némi kis ital... De miért maradjon itt egy csepp rum is ezeknek? Kár lenne! Nagyot kortyol, széles jókedvében dudorászni kezd, a távolban meglát egy csodálatos nőt, elindul feléje, magához öleli, de a nő szétesik, elgurul a feje, csak az egyik karja marad a kezében. Úriember nem erőszakoskodik, motyogja magában, és elhajítja a nő karját, majd visszatámolyog a bútorosztályra. Megissza a maradék rumot, pillái lassan elnehezülnek. Mámorító érzéssel próbálgatja a heverőket: egyik kényelmesebb, mint a másik, de a bőség itt is megzavarja: a legjobbat akarja, míg végül két heverő között elalszik a földön...

És a dramaturgiai törvények szerint jön a költői igazságszolgáltatás. Reggel nyitják az áruházat és ott találják hősünket. Édesen alszik, talán hortyog is... Rettenetes ébredése lehet. Fáj a feje, szédül, másnapos és ráadásul aludni sem hagyják. Tapintatlan rendőrök tuszkolják le a lépcsőn, a csomagjait sem szedheti össze, az áruház személyzete természetesen udvariatlan, a büfés ordít az üveg rumért. Csak a világosban veszi észre, hogy a konfekció osztályon kék nadrághoz zöld zakót vett és egy szörnyű lila nyakkendőt. Szégyelli a dolgot, mert világéletében büszke volt a jó ízlésére, és ebben az öltözékben nem lesz olyan magabiztos a nyomozók előtt. A nadrág is rövid, a nyitásra váró vidékiek vihognak rajta, nevető emberek sorfala között viszik a kocsiba, mely elgördül, közben a függöny legördül. Vége a komédiának!

A mű rövid tartalmát megírták a lapok, azóta is derülök rajta és arra gondolok, hogy célszerű lenne mindenütt — ahol nem gondoskodnak megfelelően a népgazdasági tulajdon védelméről — legalább egy üveg rumot hagyni, a páncélszekrény, a raktár mellett. Olcsóbb és hatásosabb, mint egy éjjeliőr. Csak az a félő, hogy lesz olyan betörő, aki azt vallja — különösen az elmondott eset után — ökör iszik magában, és elviszi a rumot is...

Ősz Ferenc

Tót Gyula:

PANOPTIKUM

A SZÁZ ÉVES BUDAPEST TÖRTÉNETÉBŐL

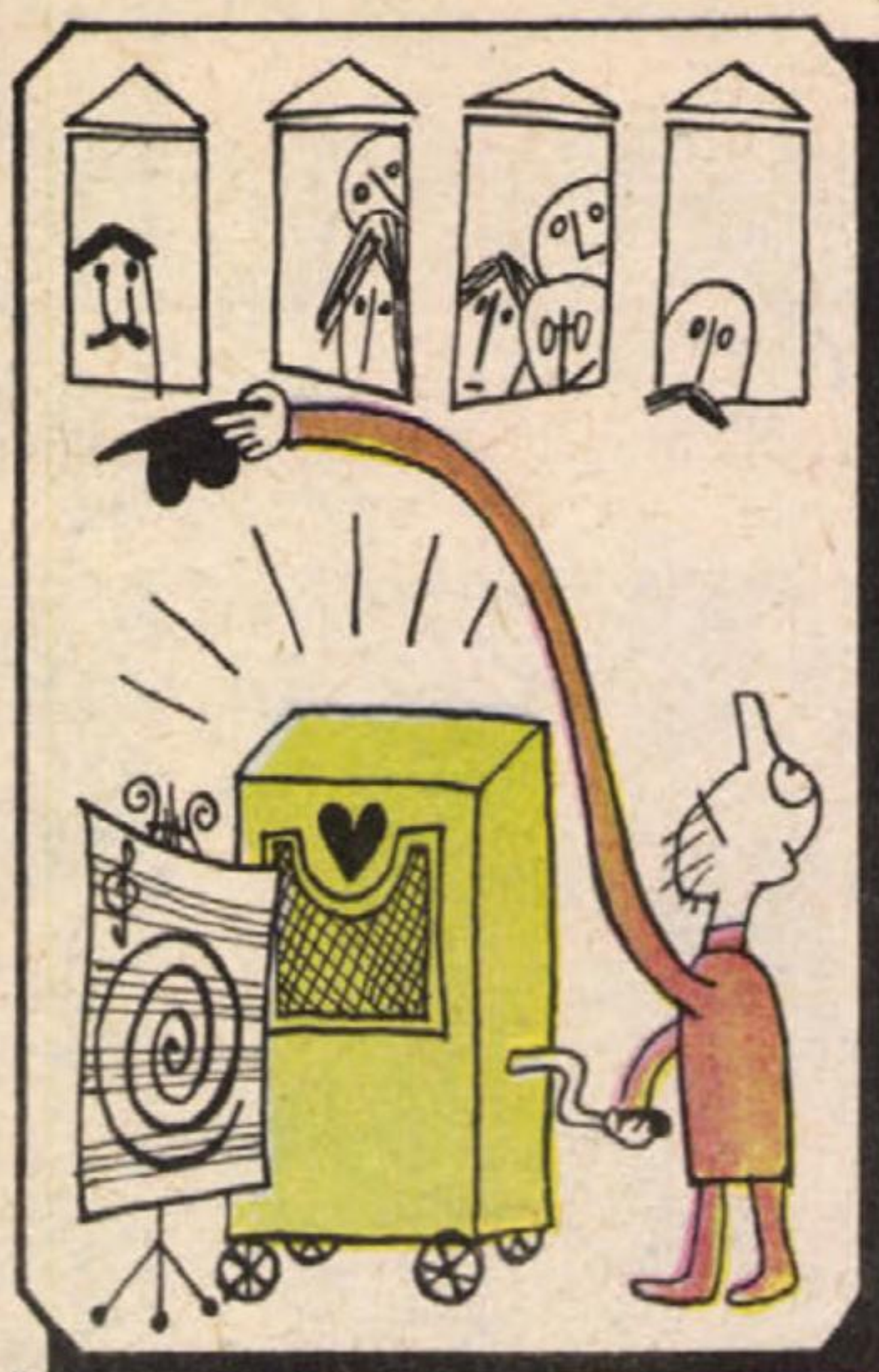
A VERKLIS

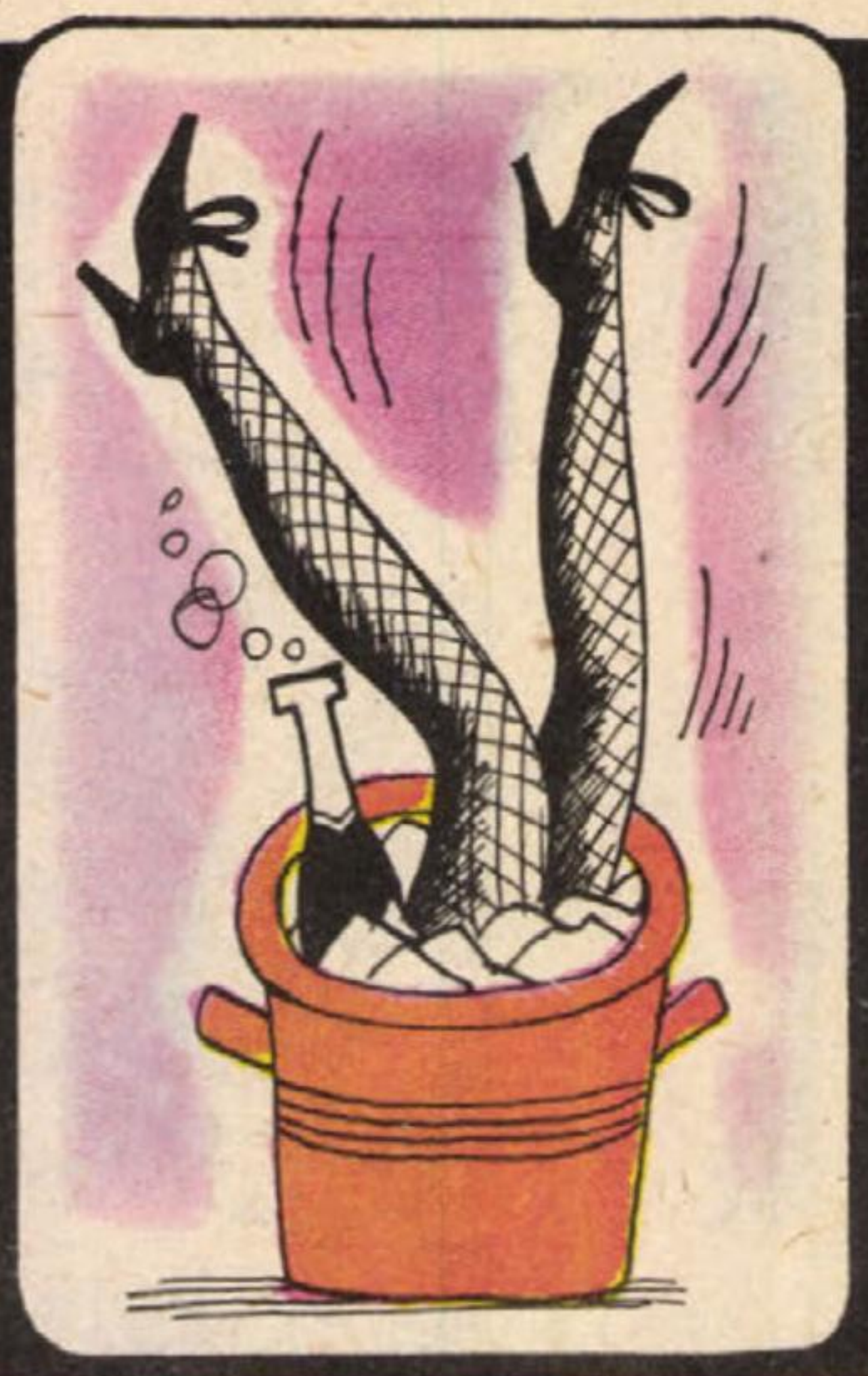
AZ ORFEUM PRIMADONNÁJA

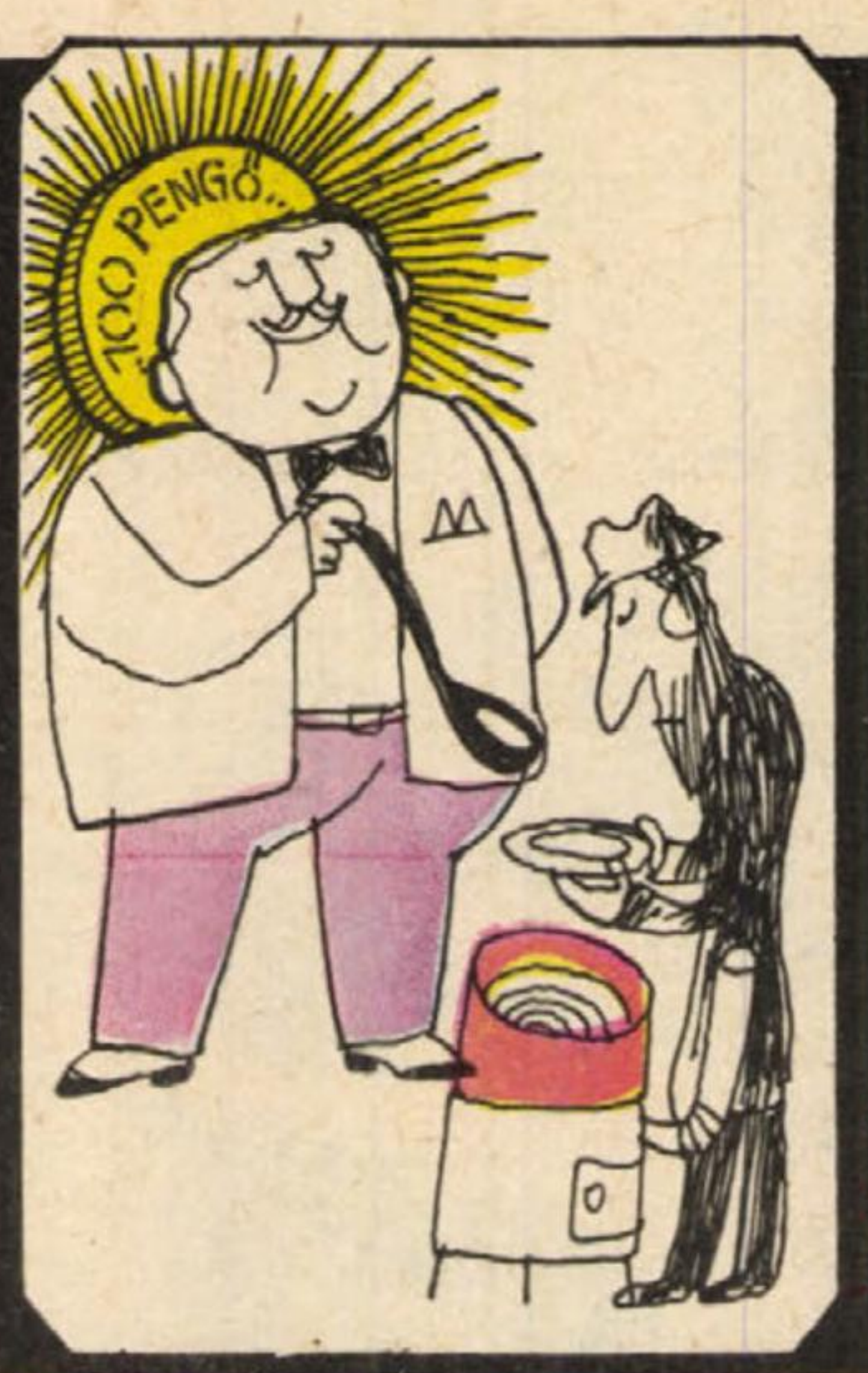

A JÓSÁGOS RÓBERT BÁCSI

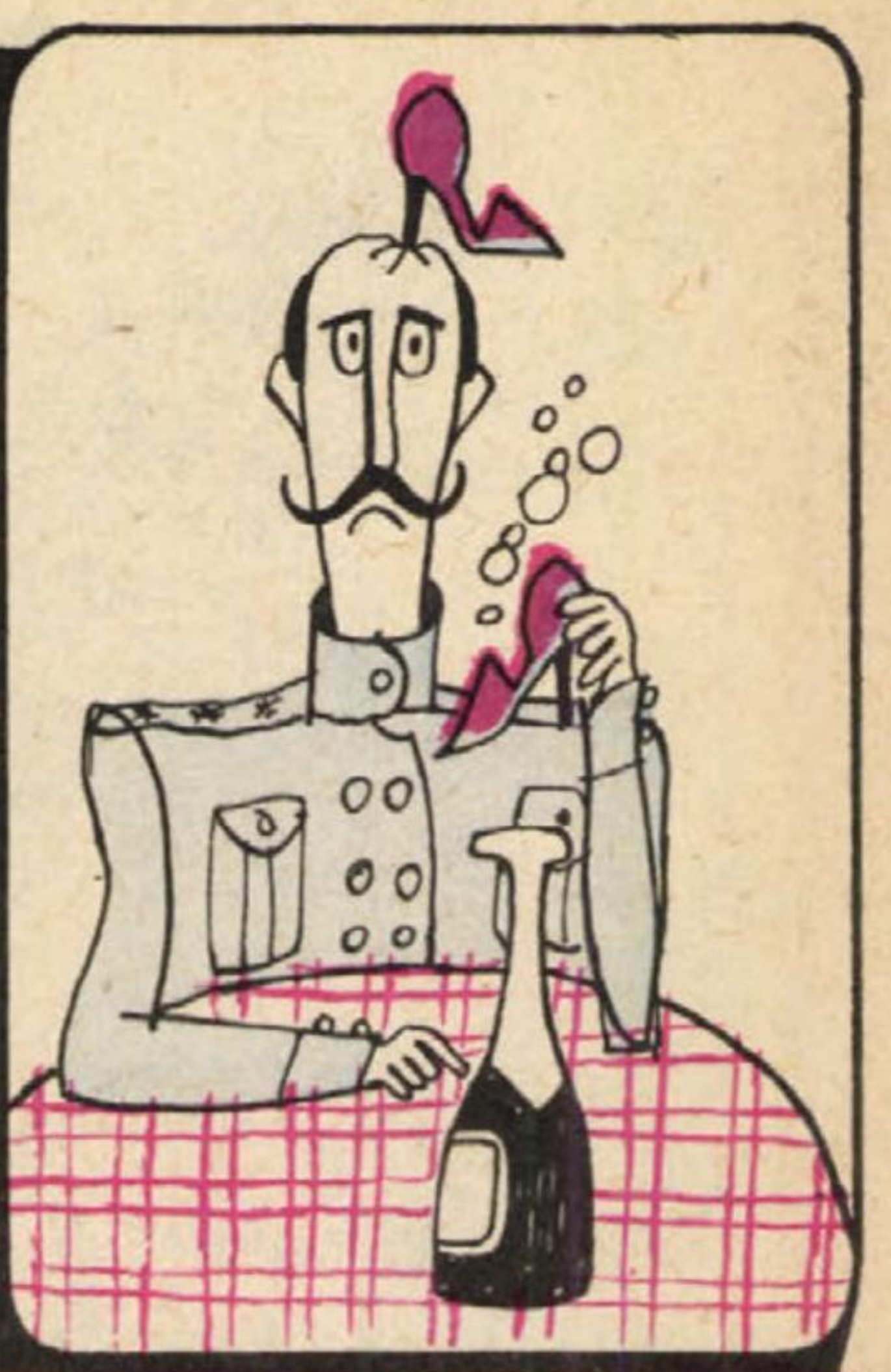
A HUSZÁRTISZT

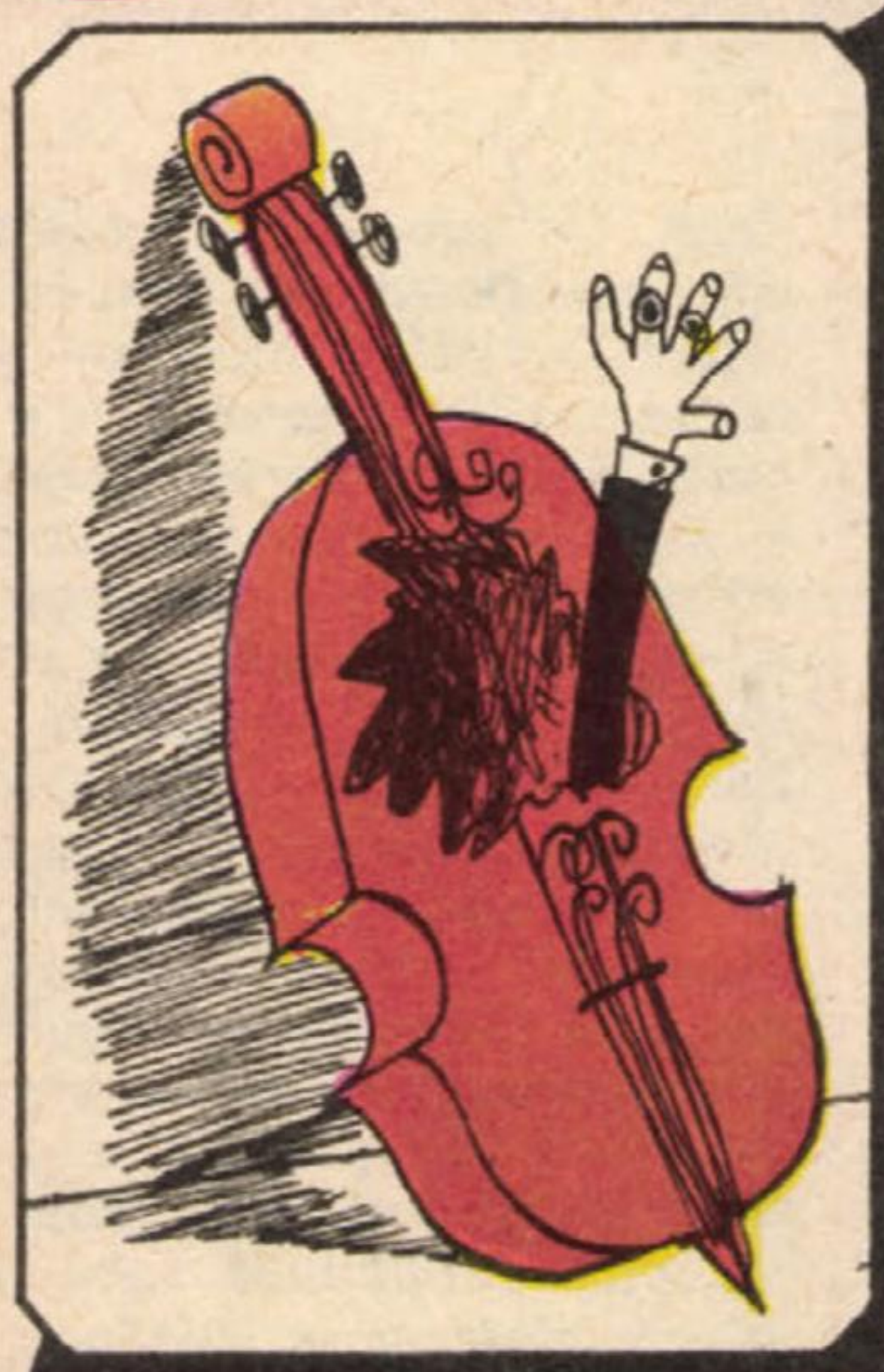
A MÁGNÁS

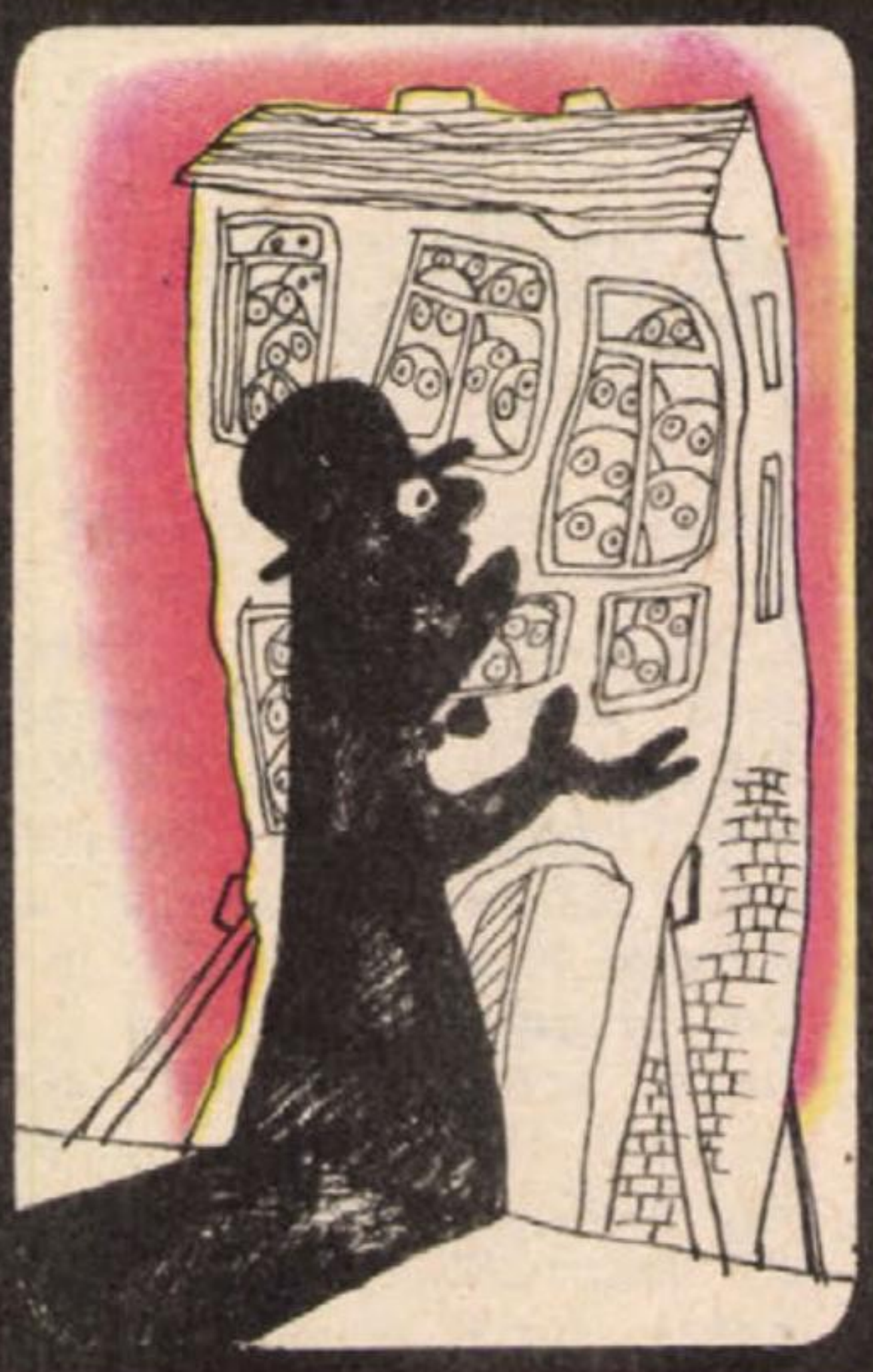
A HÁZIÚR

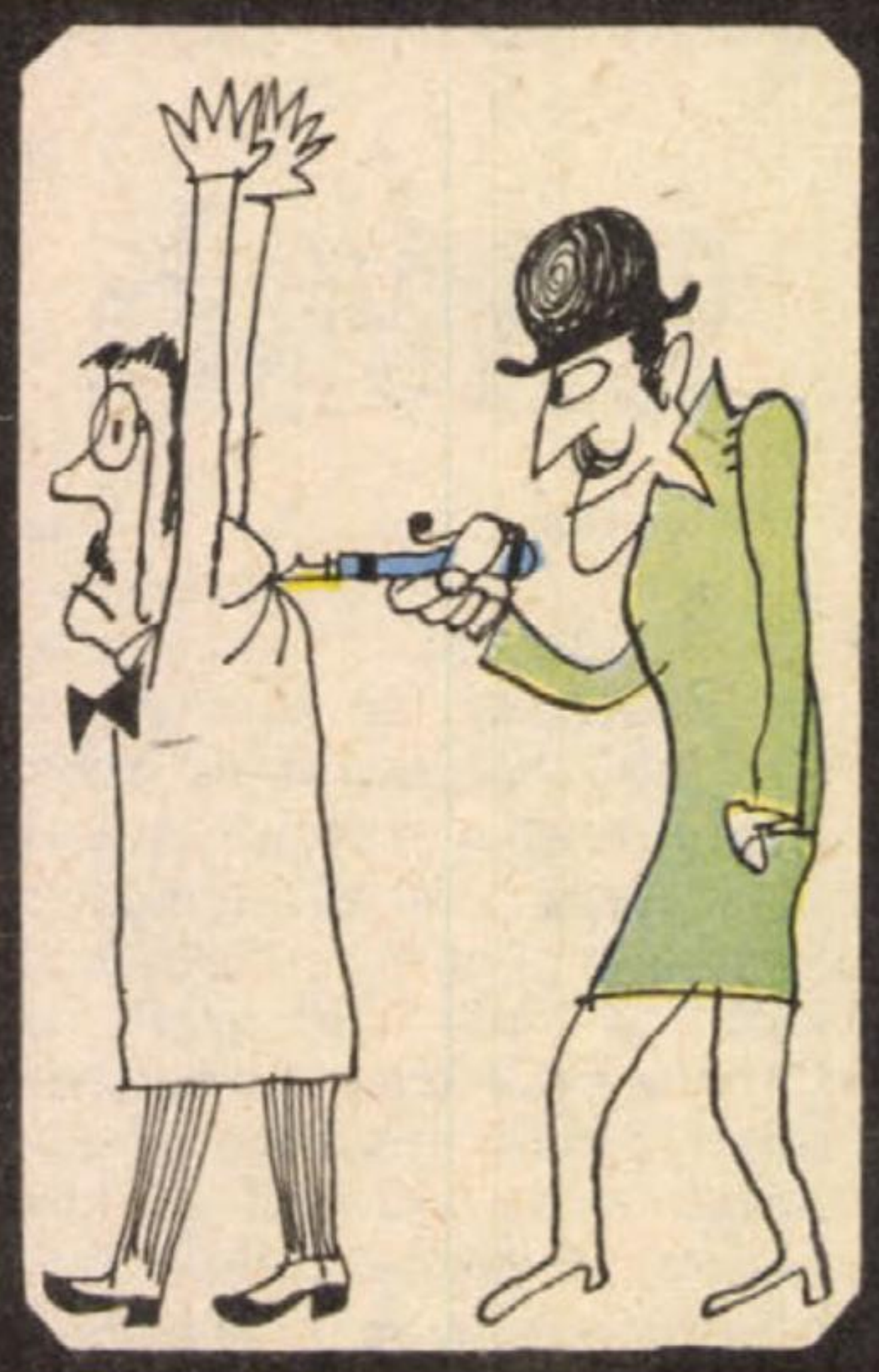
AZ ÁLHÍRLAPÍRÓ

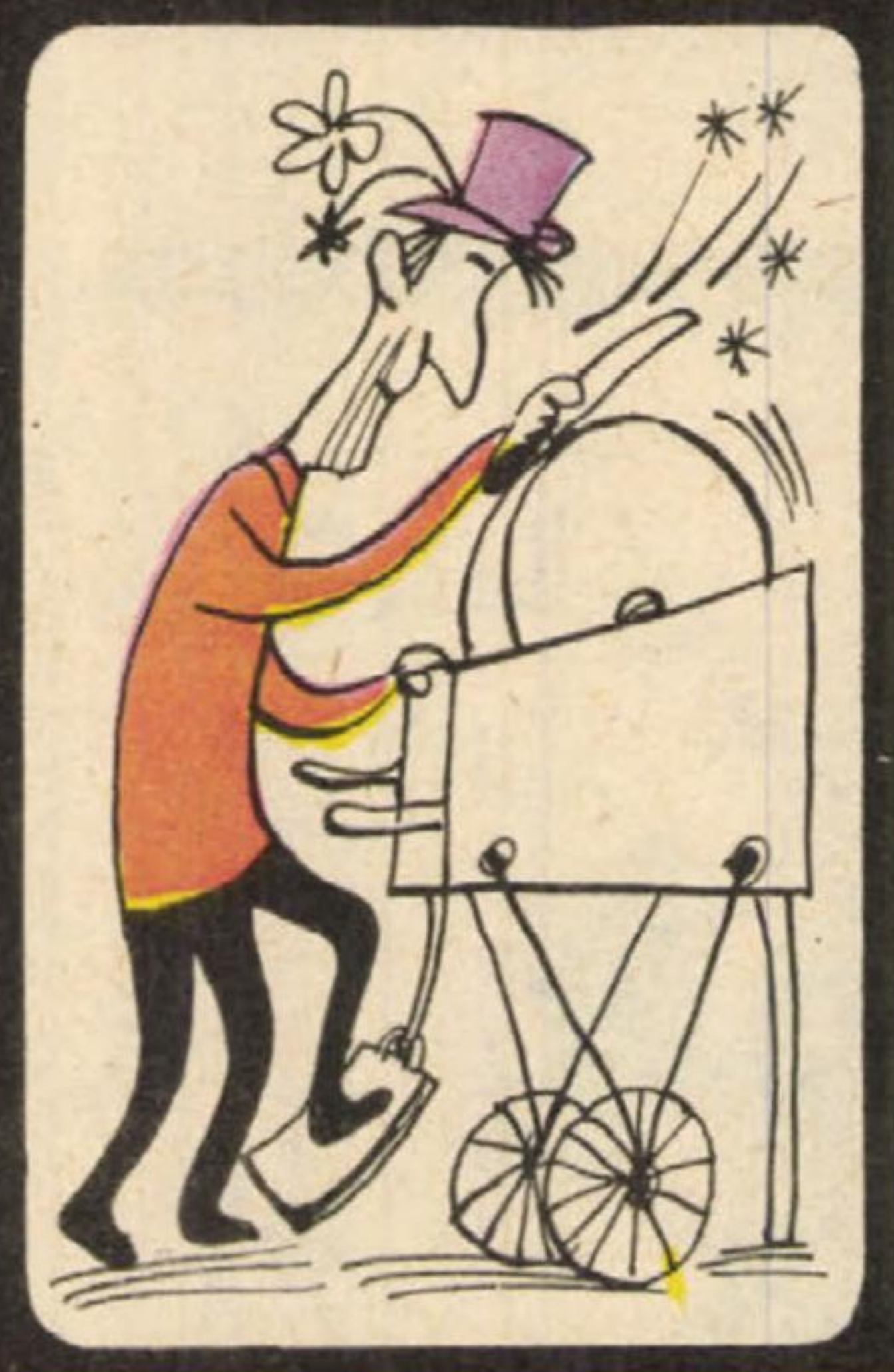
A VÁNDORKÖSZÖRŰS

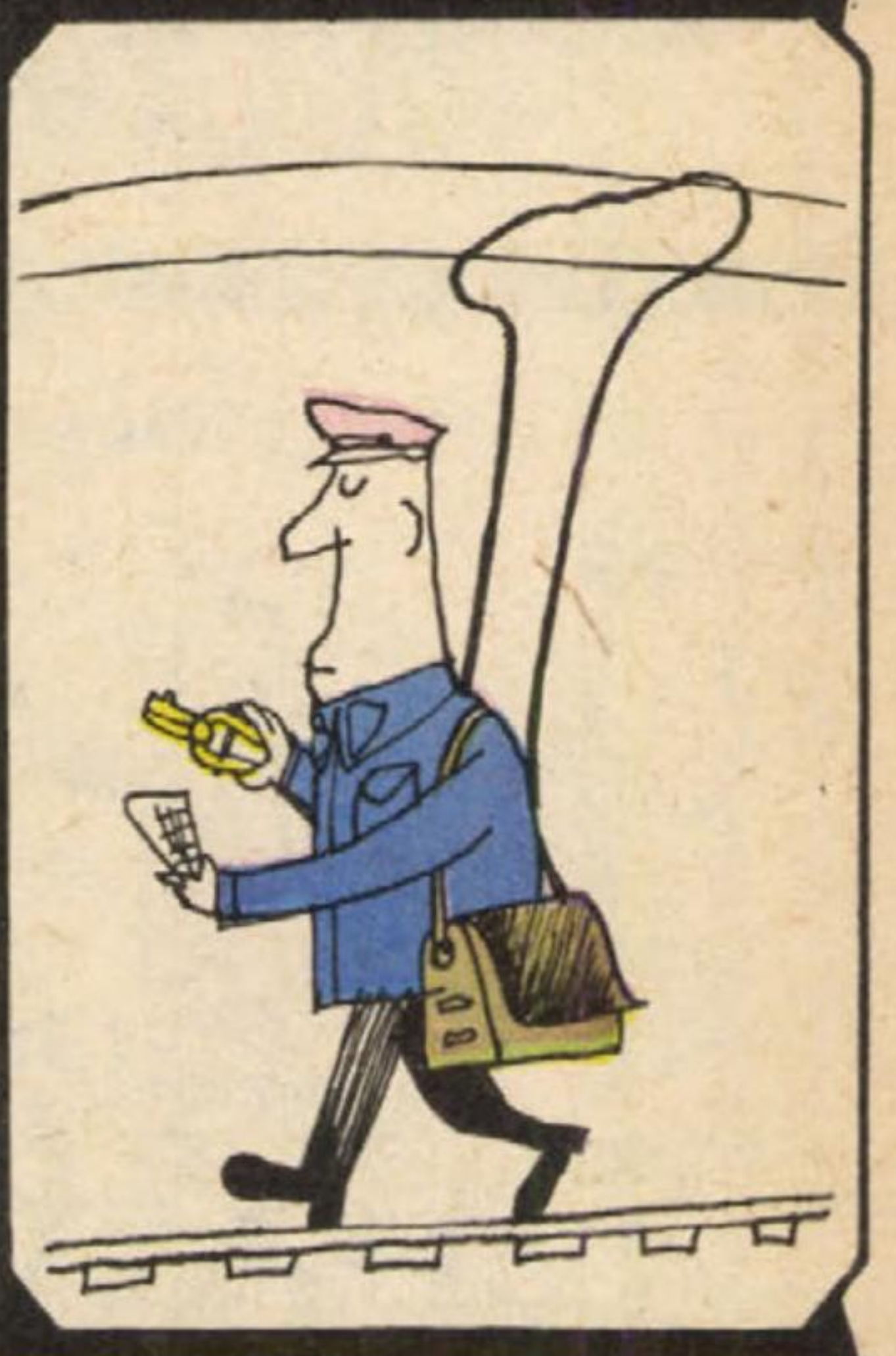
A VILLAMOSKALAUZ

SZAKBARBÁR

A mindig éber kritikus belépett egy csemegeboltba és harminc deka disznosajtot kért. A fiatal eladólány kedvesen rámosolygott:

— Disznósajtunk nincsen — közölte a vevővel.

A kritikus meghökkenve kapta fel a fejét, összehúzott szemmel nézte a leányt, majd így kiáltott:

— Akkor miért mosolyog?!

A kislánynak a pult mögött eltűnt arcáról a mosoly.

— Kéremszépen — mondta zavartan a kritikusnak — erre oktattak. Hogy legyünk kedvesek mindig.

— A szándék senkinek sincsen az arcára írva! — csapott le rá a kritikus. — Hátha éppenséggel rajtam mosolygott, a szemembe nevetett, hogy nem kapok disznósajtot.

— Hová tetszik gondolni!? — tiltakozott a kislány hevesen és egészen belesápadt. — Én nagyon sajnálom, de nem tehetek róla, hogy nem adhatok disznósajtot!

— Akkor mondja sajnálkozva, vagy fejcsóválva, nem pedig vígan! Megértette?

— Igen kérem, — felelt megszeppenve a kislány. — Tessék talán valami mást kérni.

A kritikus nagy önuralommal gondolkodott egy keveset, majd így szólt:

— Májashurka van?

— Van! — kiáltott a kislány és a boldogságtól fülig elmosolyodott. A kritikus azonban falfehér lett.

— De jól szórakozik! — csapott a pultra. — Olyan röhögni való, hogy én szeretem a májashurkát?

A kis eladólánynak a lélegzete is elakadt:

— Én nem szórakozom — hebegte —, azért mosolyogtam, mert megörültem, hogy olyasmit tetszett kérni, ami van!

— Nagyon mulatságos, mondhatom! — hadonászott a kritikus —, csak vicceljük el a dolgokat! Miért kell nevetni azon, hogy valami van?

— Tessék már kérni — szólalt meg a kritikus mögött egy hang. — Mások is akarnak vásárolni, nevetséges!

— Nevetséges?! — hördült fel a kritikus és hátrafordult. — Hát szórakozásból kér az ember májashurkát?

— Igen — mondta a mögötte álló férfi vidáman. — Azért, mert a májashurka nagyon mulatságos.

— Mulatságos? — A kritikus nem hitt a fülének.

— Nagyon mulatságos — bólintott a férfi. — Én a májashurkán nagyon sokat szoktam nevetni. Számomra nincsen szórakoztatóbb a májashurkánál.

— A májashurkánál? — hüledezett a kritikus és most vette csak észre, hogy körülötte mindenki mosolyog.

— Szintén a májashurkán nevetnek? — kérdezte.

— Természetesen — mondta az előbbi férfi. — Ön bizonyára nem foglalkozott behatóan a májashurkával, aminél kevés kacagtatóbb dolog van. Ha a feleségem este májashurkát hoz haza, aznap ki sem nyitjuk a tévét.

A csemegeboltban hullámzani kezdett a derű a kritikus körül. A jókedv mind magasabbra csapott.

— Talán nem olvasta Bergson tanulmányát a májashurkáról? — kérdezte a kritikustól a férfi.

— Régen olvastam — mondta bizonytalanul a kritikus és bátortalanul elmosolyodott. — Mintha már emlékezném is rá.

— Mennyi májashurkát tetszik parancsolni? — szólt most az eladókislány a kritikushoz, mert közben megjött a bátorsága.

— Húsz, huszonöt dekát.. — felelte bizonytalanul a kritikus.

— Legalább harminc dekát! — kiáltotta a férfi mögötte. — Húsz deka nem elég vidám!

— Harmincat — hagyta helyben a kritikus és hálásan nézett a férfira.

A kislány lemérte a hurkát, becsomagolta és átnyújtotta. A kritikus rápillantott a kislányra és érezte, hogy a vér megint a fejébe szállt.

— Vigyorog! — kiáltott a lányra. — Rajtam vigyorog?

— A májashurkán! — kiabáltak a kritikus körül többen is.

— Az más — mondta a kritikus megenyhülten és elment.

Somogyi Pál

MAGASRÖPTÜ SZÓNOKLAT

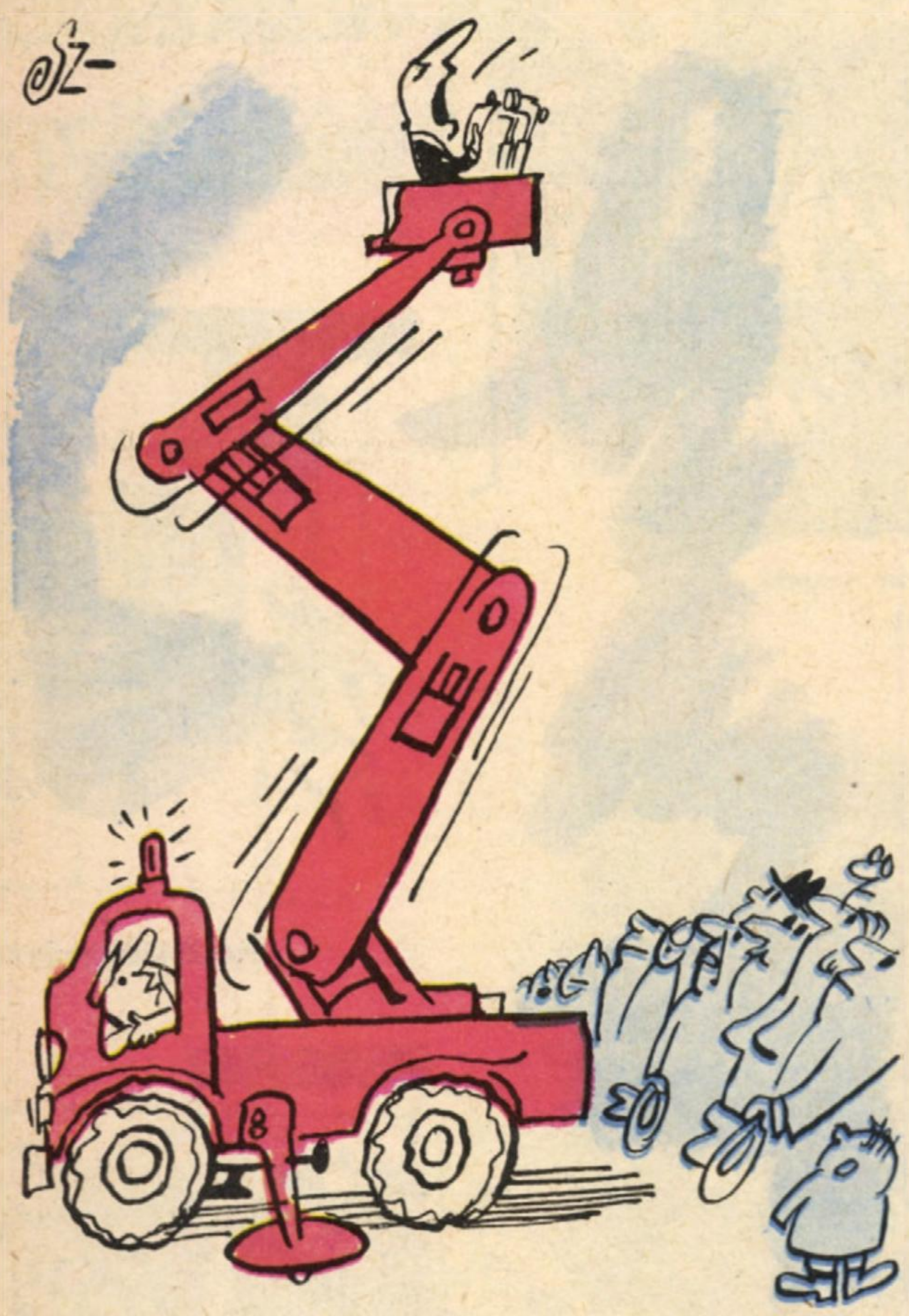

A DÉL-VIETNAMI ÖSERDÖBEN

(„Punch", London)

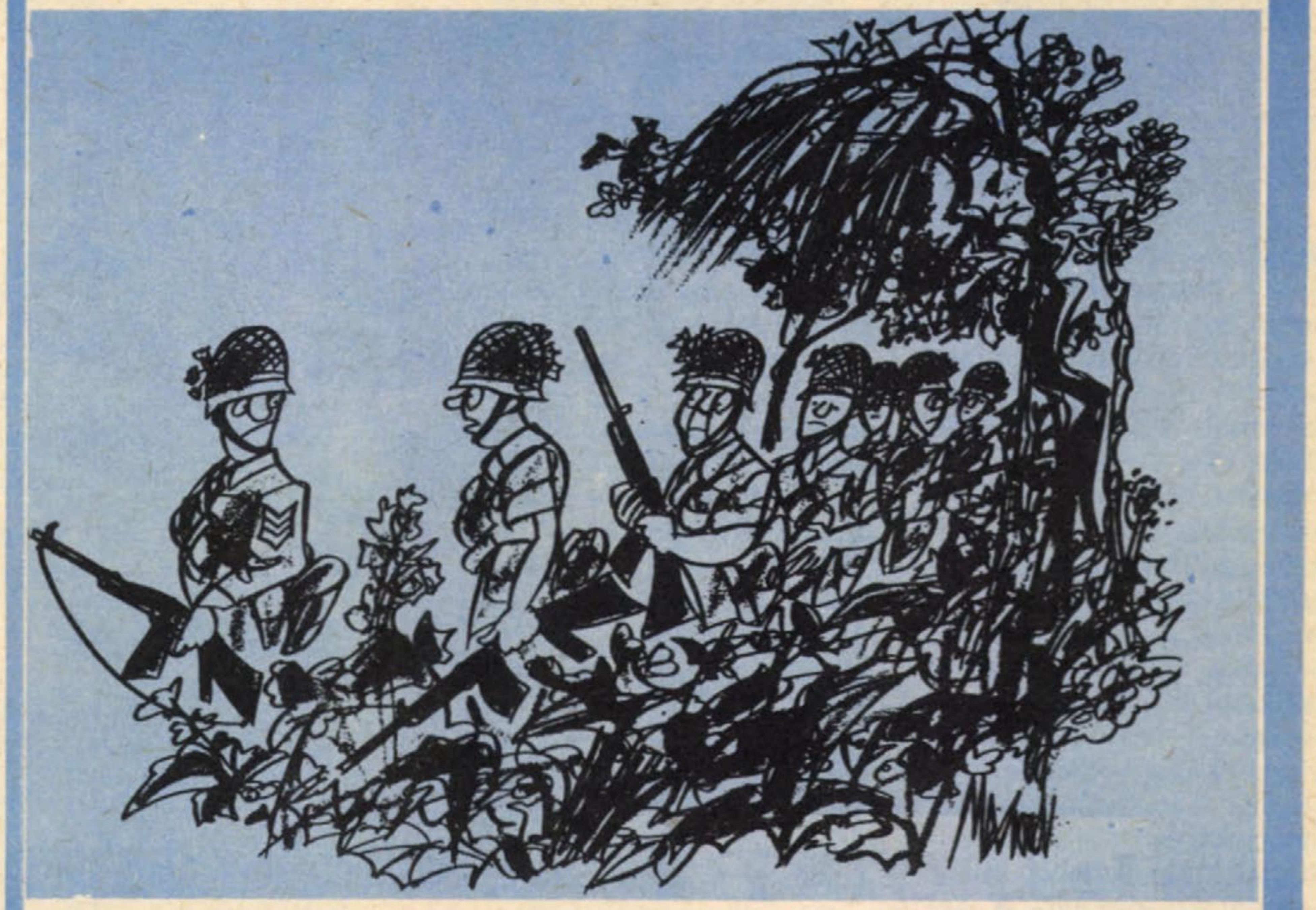

- Mondja, őrmester úr, most megyünk, vagy jövünk?

NAGYSZERÜ SPORT

Az angolszász országokban a golf nagyon elterjedt sportág, nem öreg vezérigazgatók testmozgása, mint nálunk volt valaha. Amellett nagyon nehéz és érdekes sportág. Mint Ted Ray, híres angol színész írta könyvében:

„A golf a legérdekesebb és amellett a legtitokzatosabb játék. Negyven évre volt szükségem ahhoz, hogy kiderüljön: nem tudok játszani!"

FELHÍVÁS?...

A szó szoros értelmében felhívásnak tekinthető az a kézzel írt tábla, amely egy épülő londoni ház előtt néhány napig állt. A szöveg: *„Az a jóképű fickó, aki a harmadik emeleten dolgozik, nőtlen és a neve: Jack!"*

Néhány nap múlva eltűnt a tábla. Fölöslegessé vált. Három emelet meg sem kottyan egy érdeklődő fiatal nőnek.

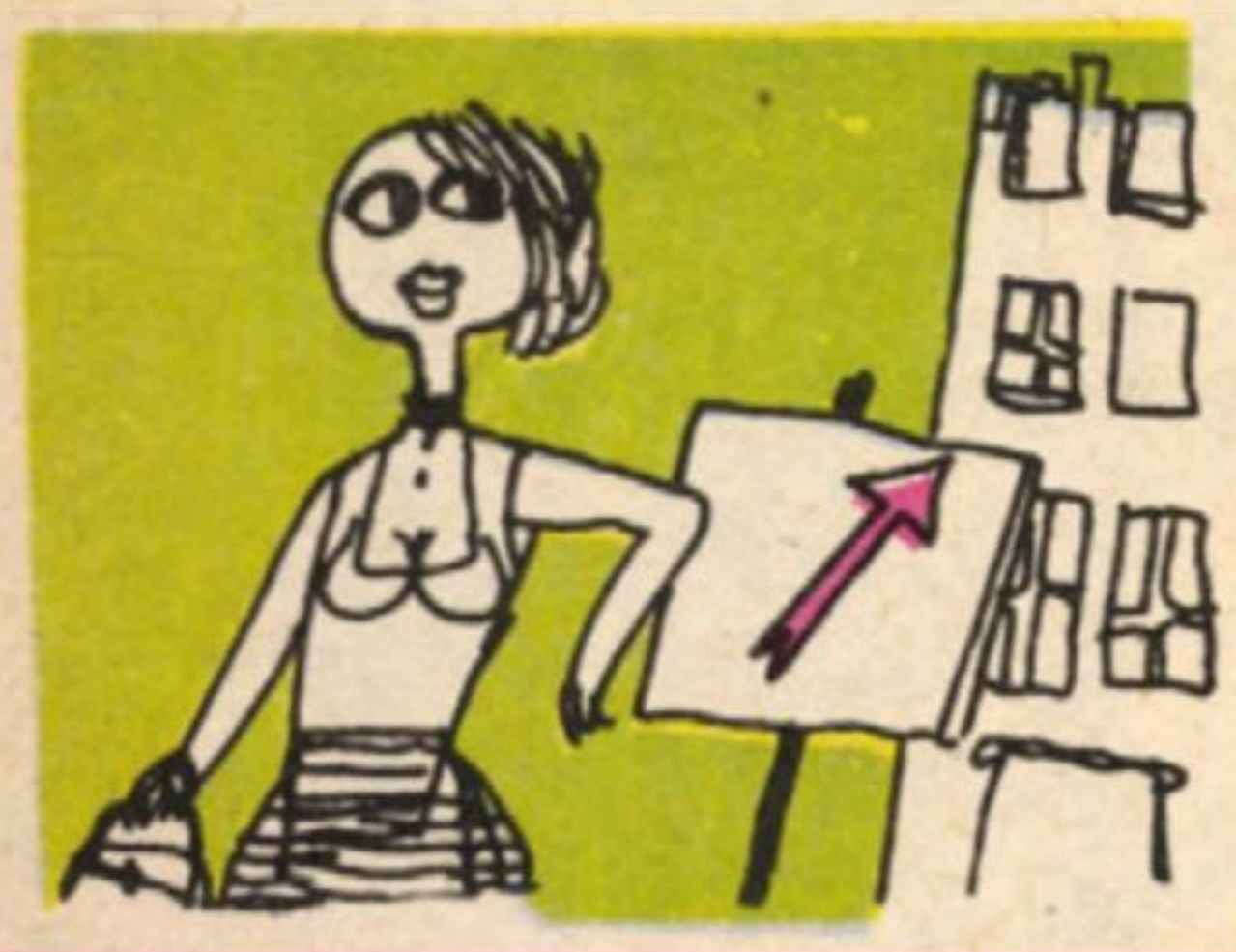

FEJLŐDÉSTÖRTÉNET

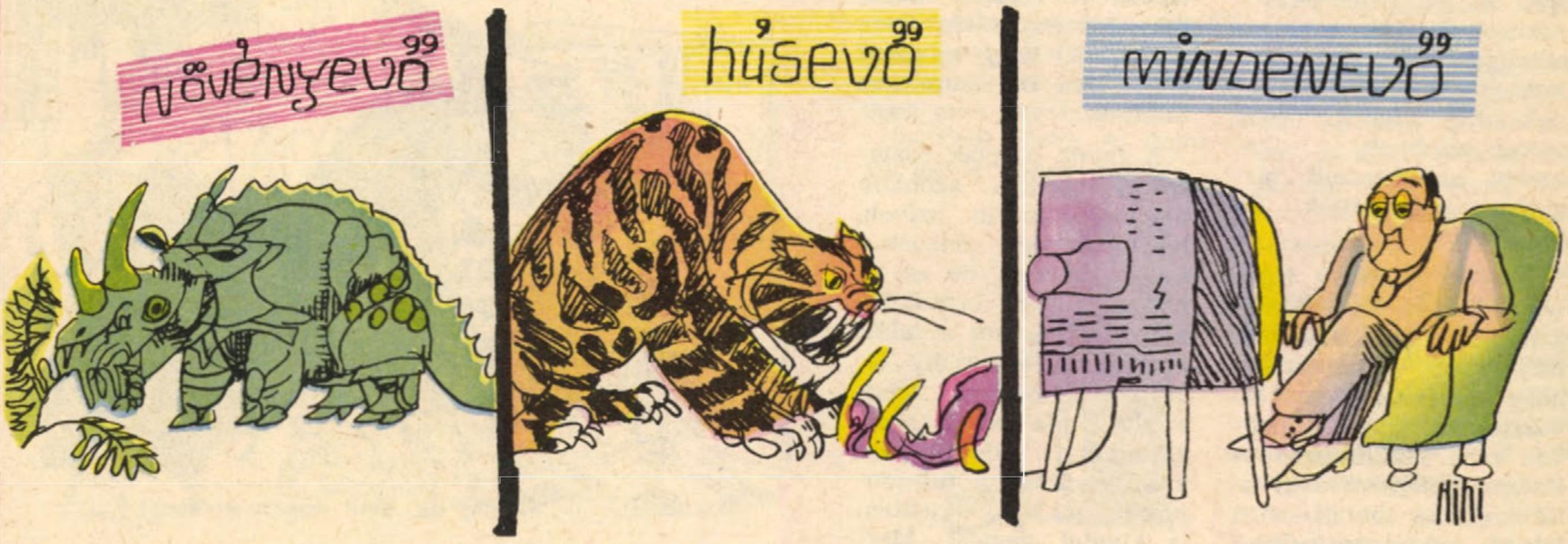

PECHES RABLÓLOVAG

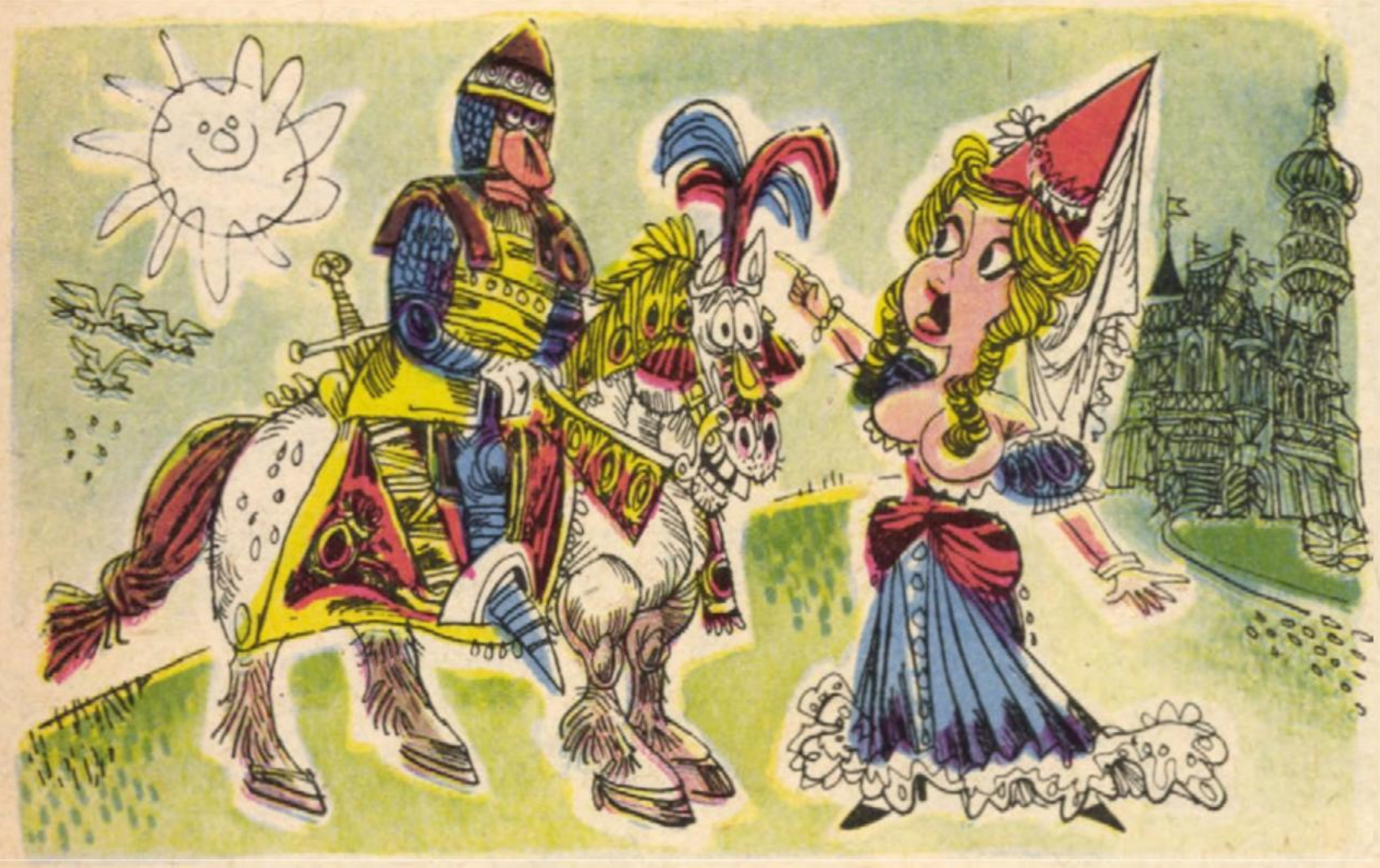

– Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy egy ilyen ócska típusú söröslóval hagyom magam elrabolni . . .!

VASÚTI CSOMOPONT

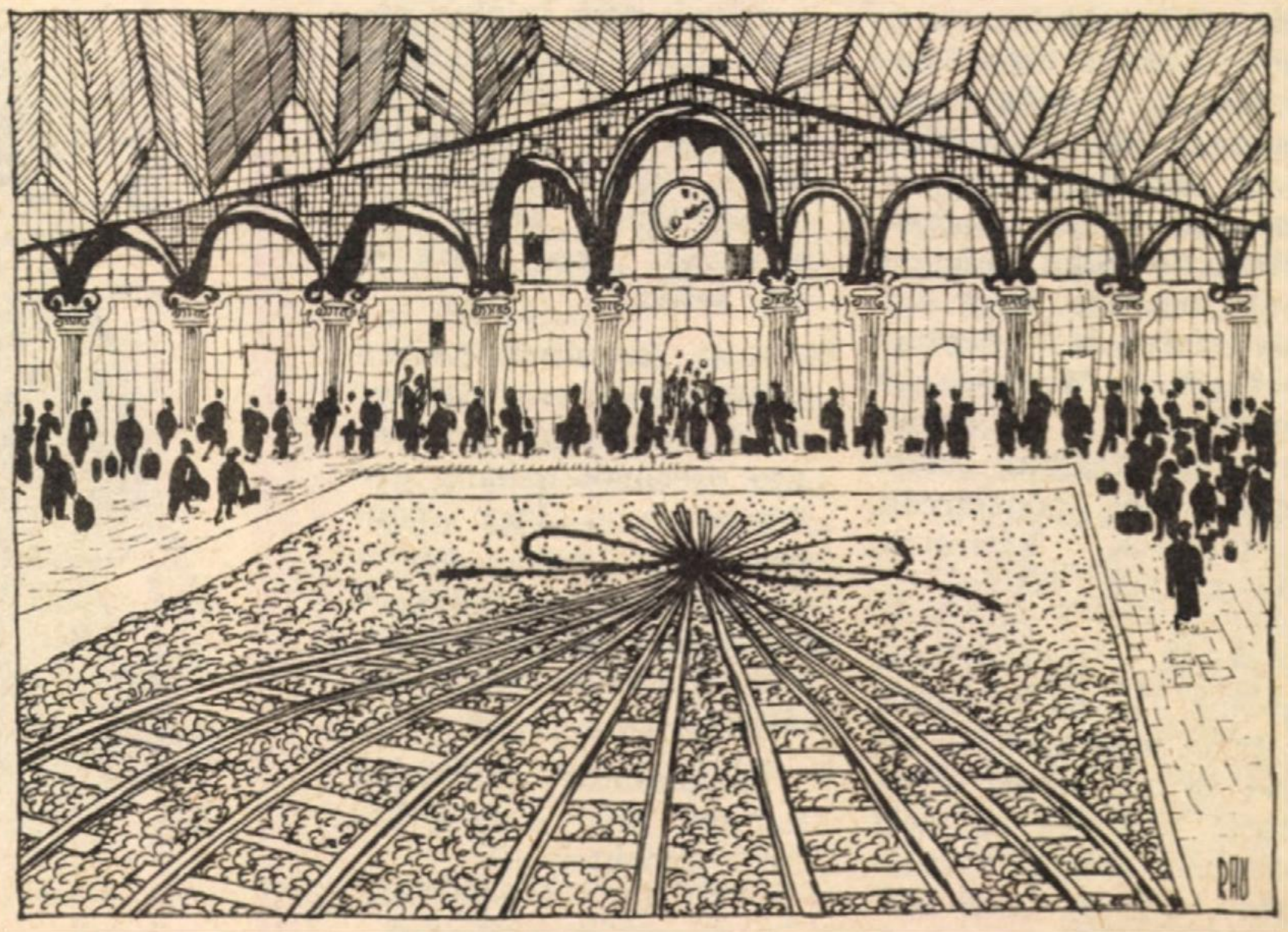

NEMTALÁLT TÁRGYAK OSZTÁLYA

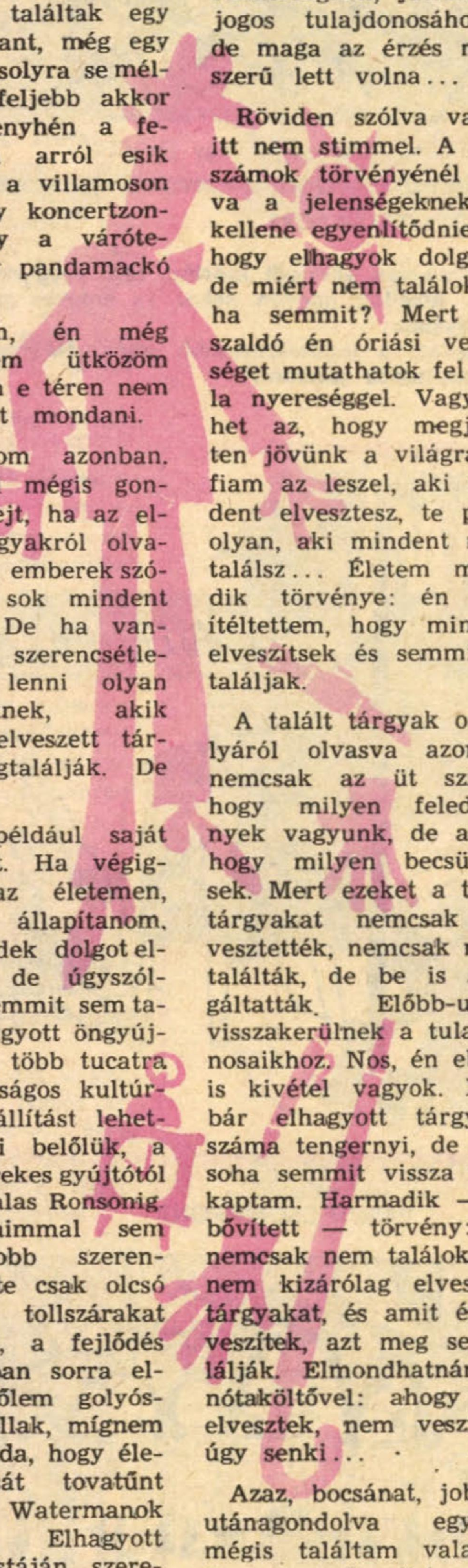

Nem múlhat el egy fertályesztendő, hogy ne olvasnánk a napi sajtóban riportot a talált tárgyakról. Eme tudósítások jobbára azzal akarnak meghökkenteni, hogy mi mindent hagynak el felebarátaink villamoson, autóbuszon, várótermekben. A riportbőségben annyira megedződtünk, hogy ha azt olvassuk, valaki elhagyta például a fogsorát, már meg se lepődünk rajta. Azt, hogy találtak egy hízott kappant, még egy bágyadt mosolyra se méltatjuk. Legfeljebb akkor csóváljuk enyhén a fejünket, ha arról esik szó, valaki a villamoson felejtett egy koncertzongorát, vagy a váróteremben egy pandamackó családot.

Megvallom, én még ezeken sem ütközöm meg. Nekem e téren nem tudnak újat mondani.

Megmondom azonban, mi az, ami mégis gondolkodóba ejt, ha az elhagyott tárgyakról olvasok. Jó, az emberek szórakozottak, sok mindent elhagynak. De ha vannak ilyen szerencsétlenek, kell lenni olyan szerencséseknek, akik ezeket az elveszett tárgyakat megtalálják. De kik azok?

Vegyük például saját személyemet. Ha végiggondolok az életemen, meg kell állapítanom, hogy tömérdek dolgot elvesztettem, de úgyszólván soha semmit sem találtam. Elhagyott öngyújtóim száma több tucatra tehető, valóságos kultúrtörténeti kiállítást lehetne rendezni belőlük, a régimódi kerekes gyújtótól az áramvonalas Ronsonig. Írószerszámaimmal sem volt nagyobb szerencsém. Eleinte csak olcsó ceruzákat, tollszárakat hagytam el, a fejlődés során azonban sorra elmaradtak tőlem golyóstollak, filctollak, mígnem eljutottam oda, hogy életem folyását tovatűnt Parkerok és Watermanok szegélyezik. Elhagyott tárgyaim listáján szerepelnek még pénztárcák, kapukulcsok, kéziratok, igazolványok, iskolai bizonyítványok, manikűrkészletek, ébresztőórák, kabátok, zakók, kalapok és talán nadrágok is. Se szeri se száma az elpárolgott könyveknek, mert utóvégre mégis kultúrember vagyok. Első törvénye életemnek: nekem valami rejtélyes okból mindenem eltűnik.

Ebben még semmi különöset nem találok. Ami azonban több mint érthetetlen az, hogy soha egyetlen golyóstollat, öngyújtót, pénztárcát, zakót vagy könyvet nem találtam. Pedig hányszor álmodoztam róla, hogy belebotlok valamibe, és az a valami, egy tömött pénztárca. Jó, persze, hogy átadtam volna a rendőrségnek, juttassa el jogos tulajdonosához . . ., de maga az érzés nagyszerű lett volna . . .

Röviden szólva valami itt nem stimmel. A nagy számok törvényénél fogva a jelenségeknek ki kellene egyenlítődnie. Jó, hogy elhagyok dolgokat, de miért nem találok soha semmit? Mert per szaldó én óriási veszteséget mutathatok fel nulla nyereséggel. Vagy lehet az, hogy megjelölten jövünk a világra: te fiam az leszel, aki mindent elvesztesz, te pedig olyan, aki mindent megtalálsz . . . Életem második törvénye: én arra ítéltettem, hogy mindent elveszítsek és semmit se találjak.

A talált tárgyak osztályáról olvasva azonban nemcsak az üt szíven, hogy milyen feledékenyek vagyunk, de az is, hogy milyen becsületesek. Mert ezeket a talált tárgyakat nemcsak elvesztették, nemcsak megtalálták, de be is szolgáltatták. Előbb-utóbb visszakerülnek a tulajdonosaikhoz. Nos, én ebben is kivétel vagyok. Mert bár elhagyott tárgyaim száma tengernyi, de még soha semmit vissza nem kaptam. Harmadik — kibővített — törvény: én nemcsak nem találok, hanem kizárólag elvesztek tárgyakat, és amit én elveszítek, azt meg se találják. Elmondhatnám a nótaköltővel: ahogy én elvesztek, nem veszt el úgy senki . . .

Azaz, bocsánat, jobban utánagondolva egyszer mégis találtam valamit. Egy esernyőt néhány éve Párizsban, a Parc Monceau-ban, egy padon. Örömmel újságoltam a feleségemnek: nézd csak, milyen csinos holmit találtam.

Megmutatni már nem tudtam. Mire hazáig értem, elvesztettem.

Novobáczky Sándor

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi hiányzik az otthonukból?

Mészáros András:

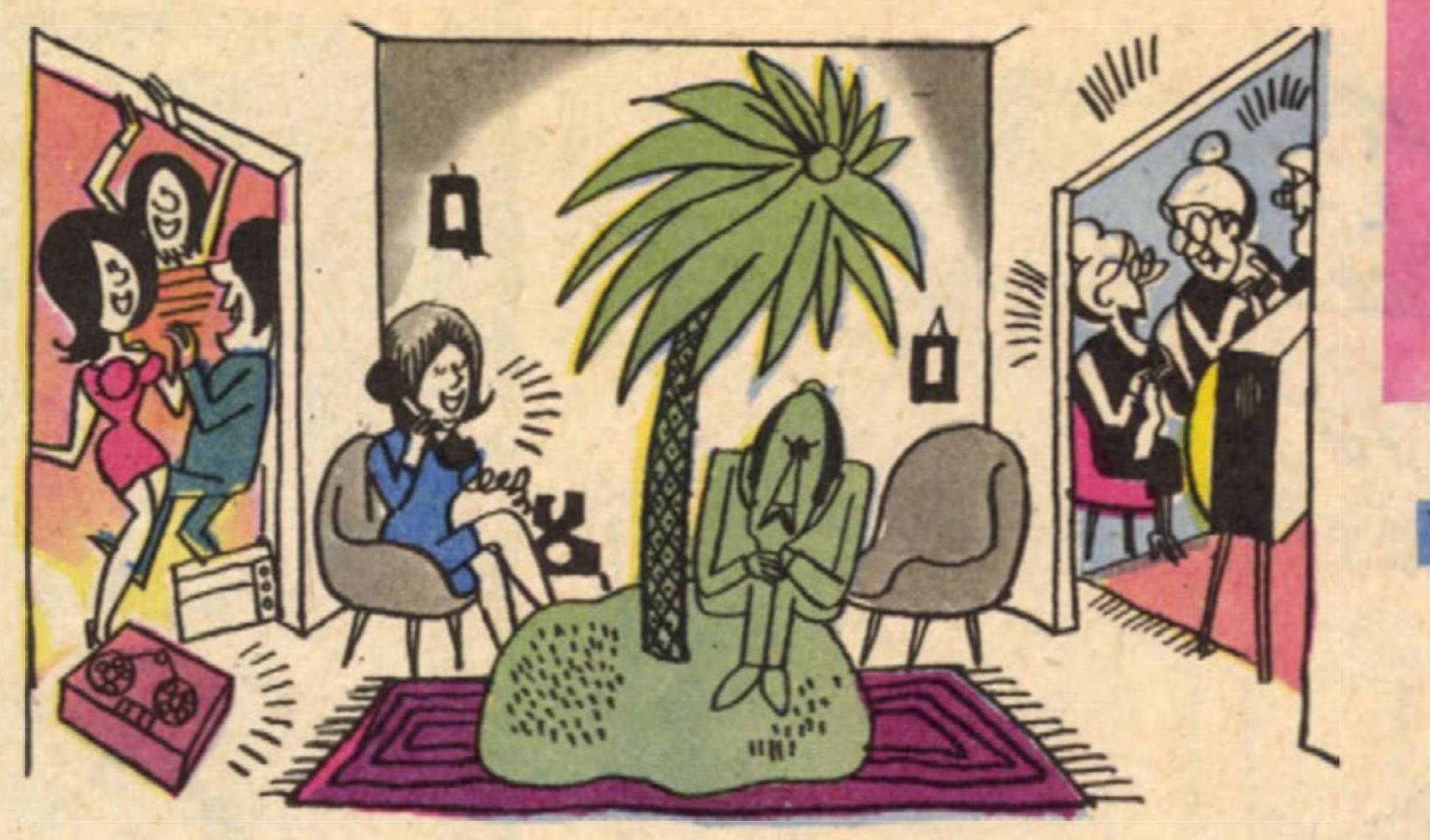

– Egy lakatlan sziget!

Brenner György:

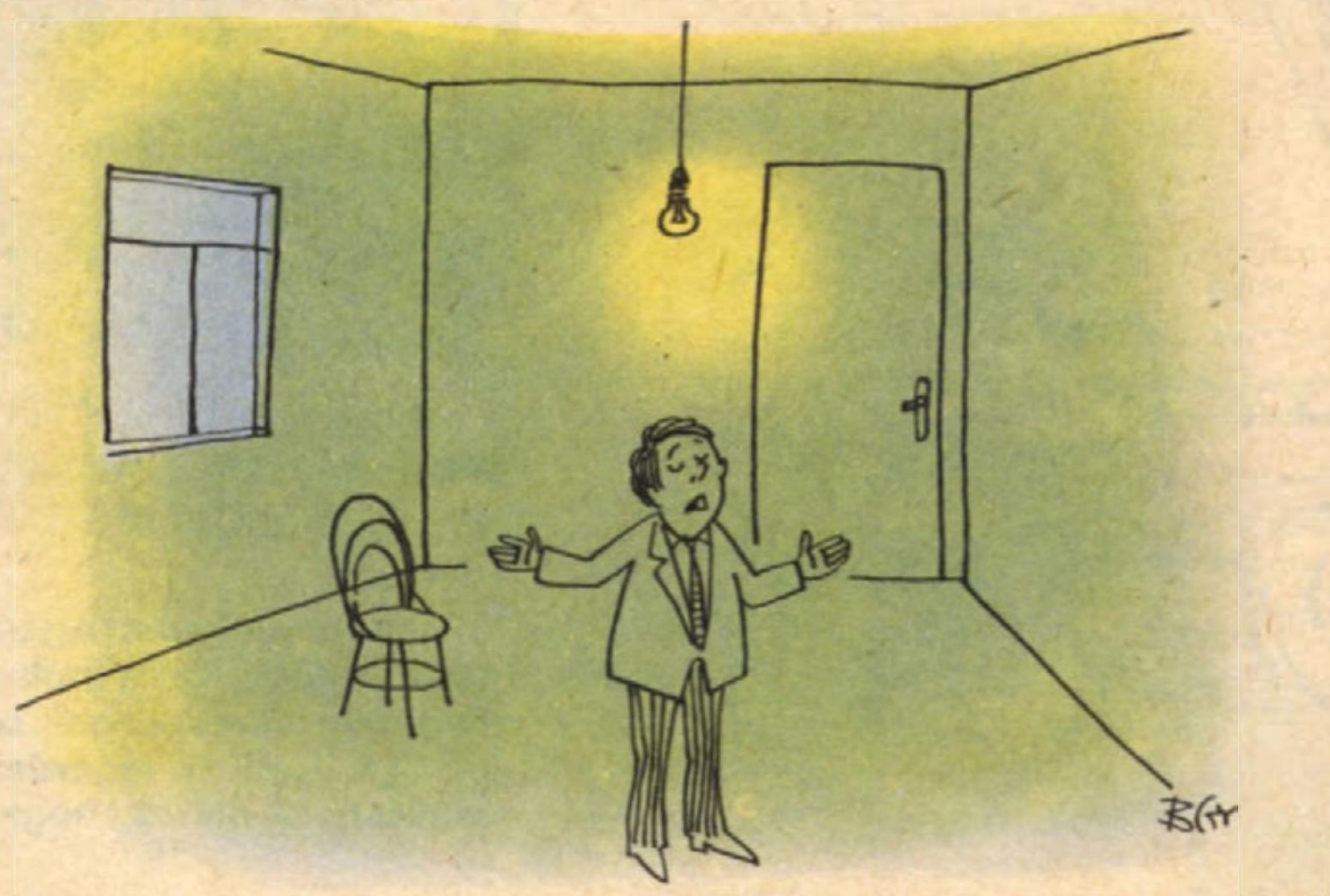

– Hol is kezdjem?

Lehoczky István:

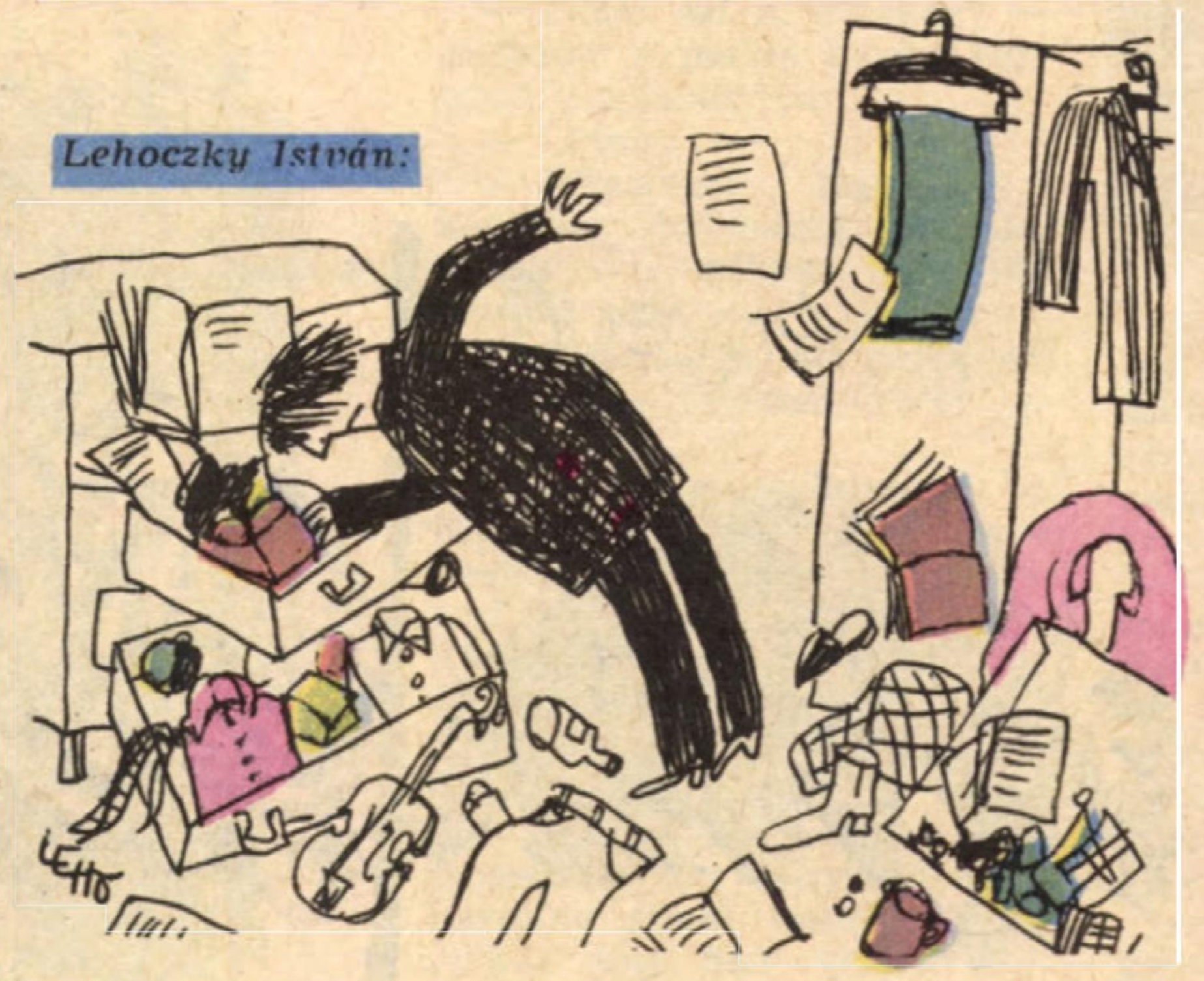

– Mindig az, amit éppen keresek!

Balázs-Piri Balázs:

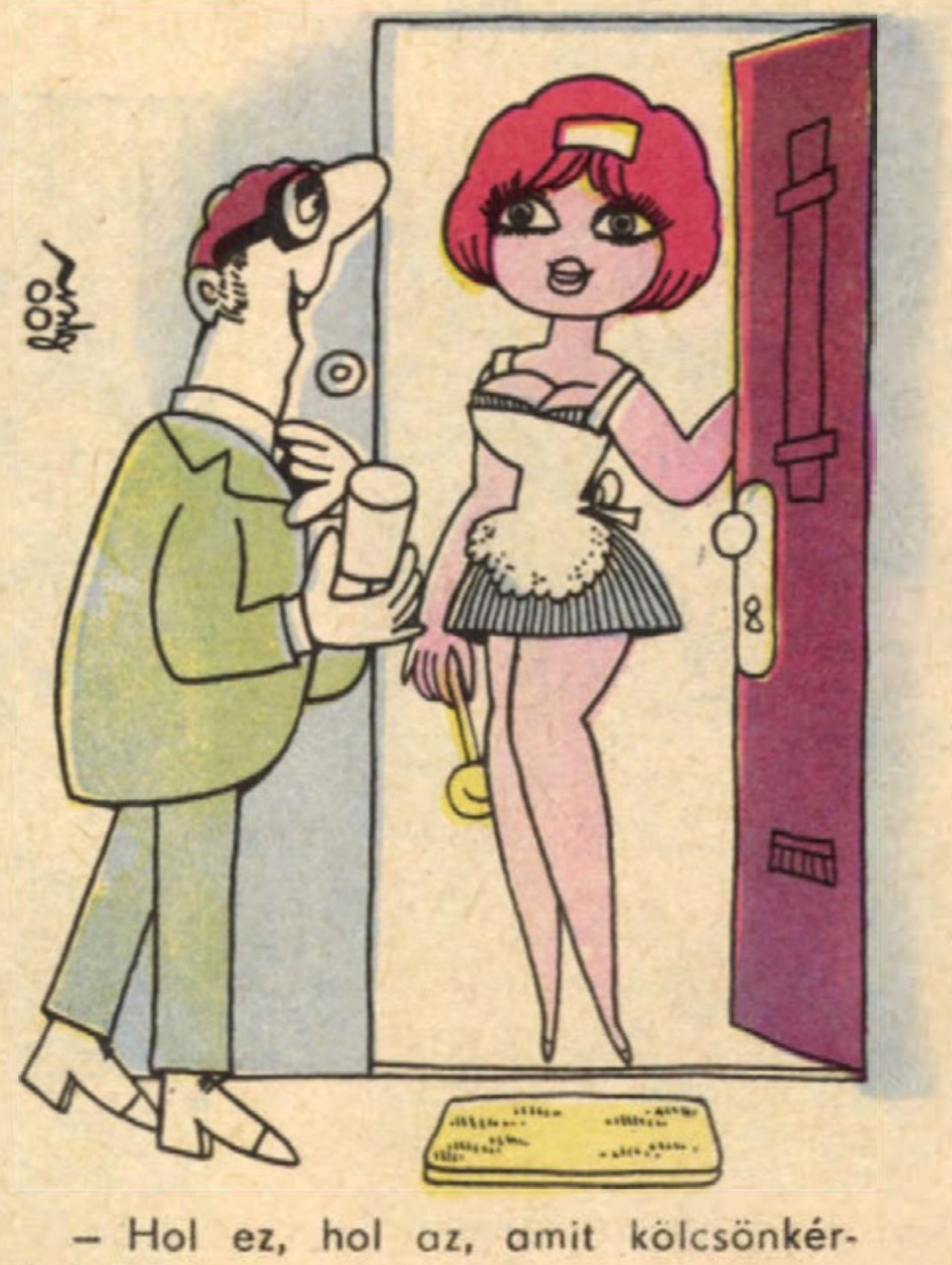

– Hol ez, hol az, amit kölcsönkérhetek . . .

Várnai György:

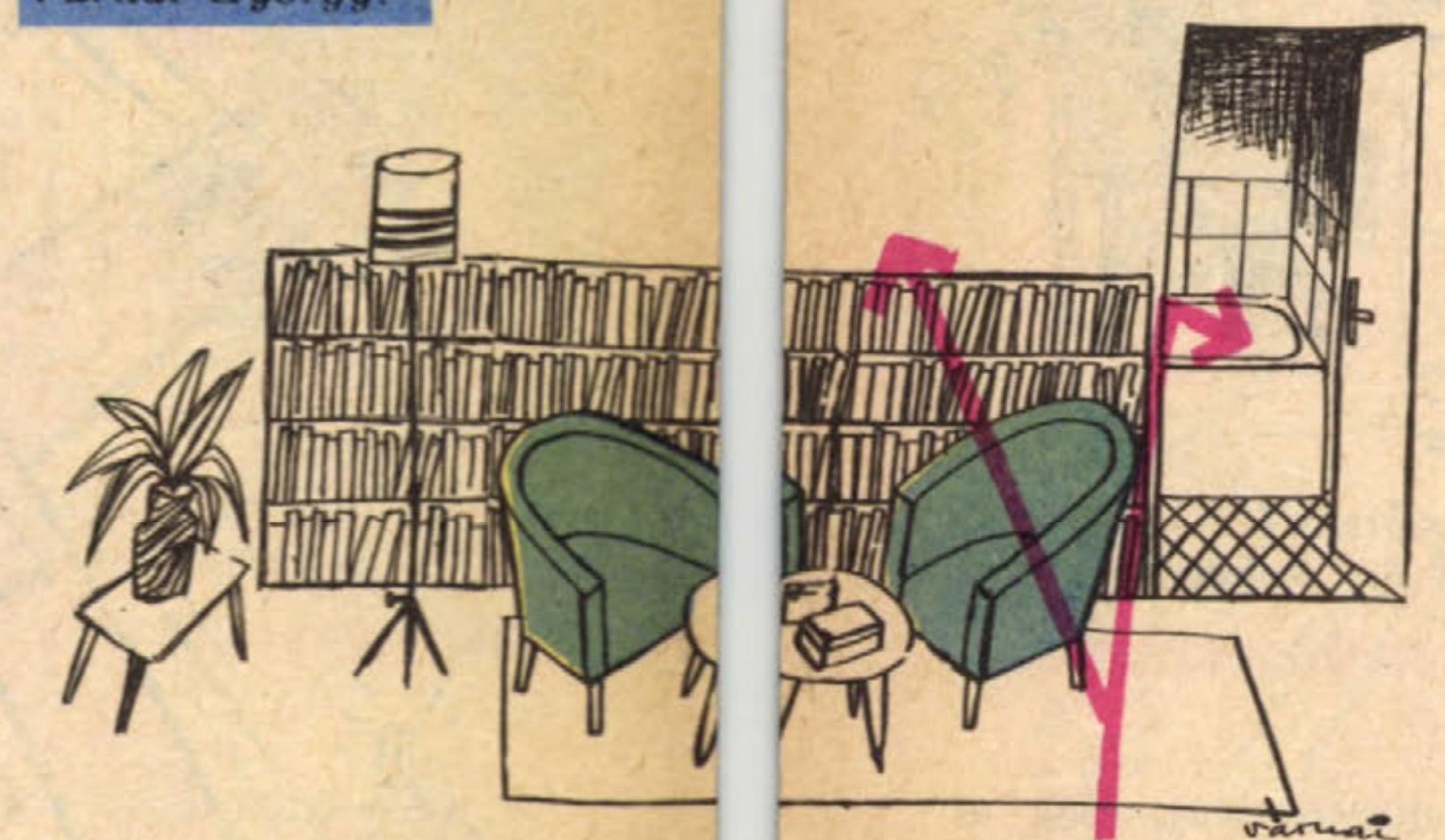

– Egy Rembrandt-kép és egy vízvezetékszerelő.

Dallos Jenő:

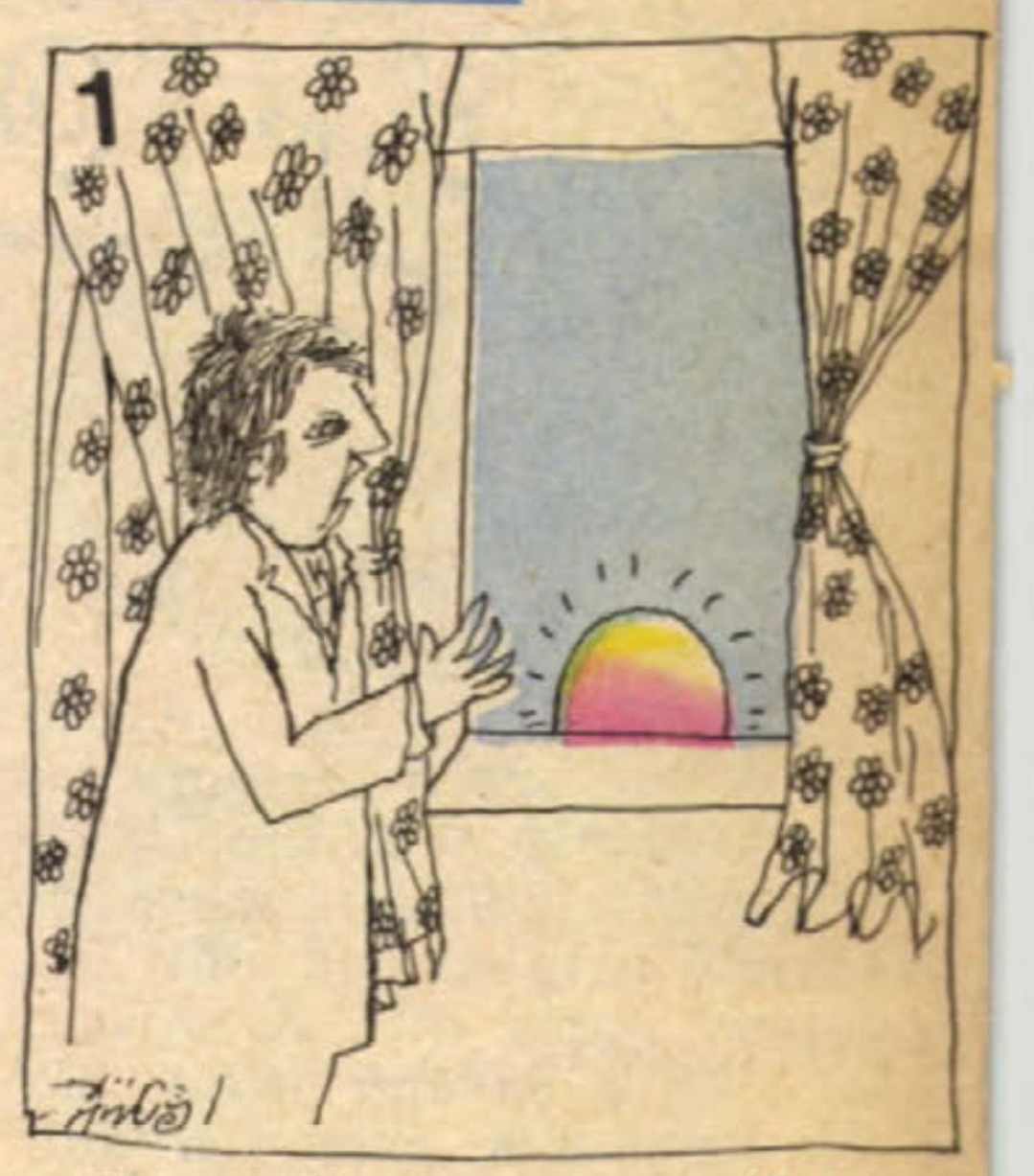

– Most elkezdem a sorolást . . .

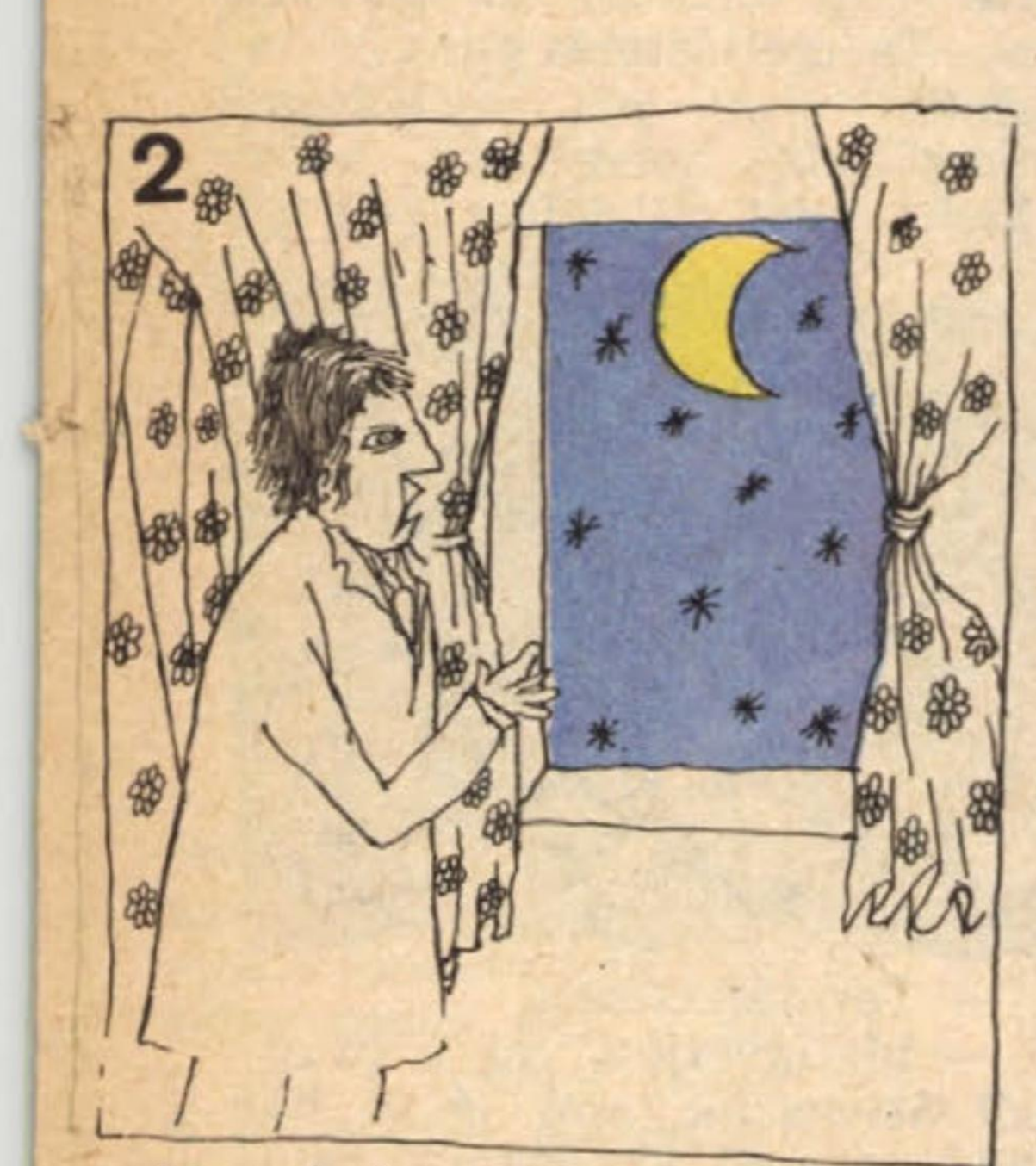

– Most befejeztem.

Erdei Sándor:

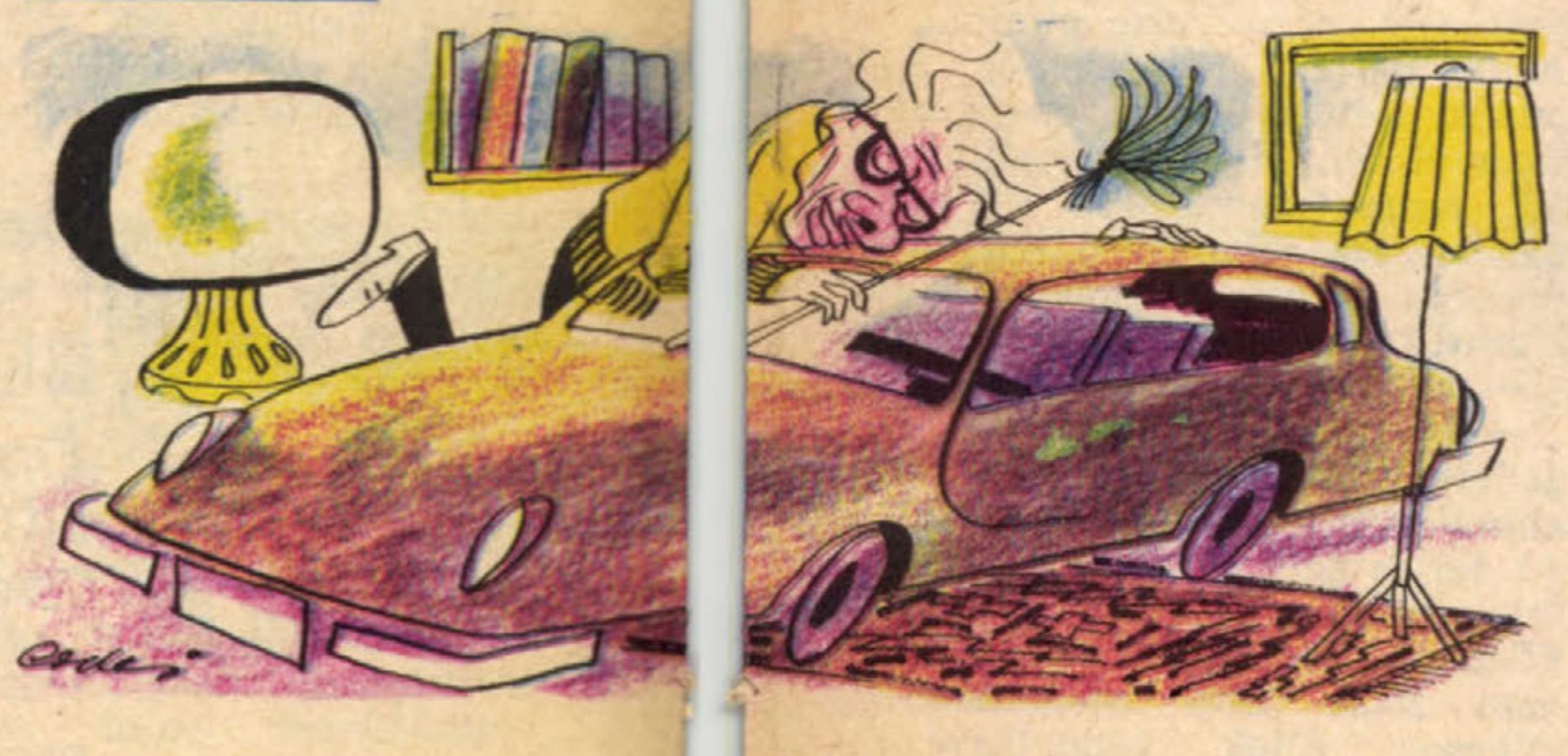

– Autó . . .

Sajdik Ferenc:

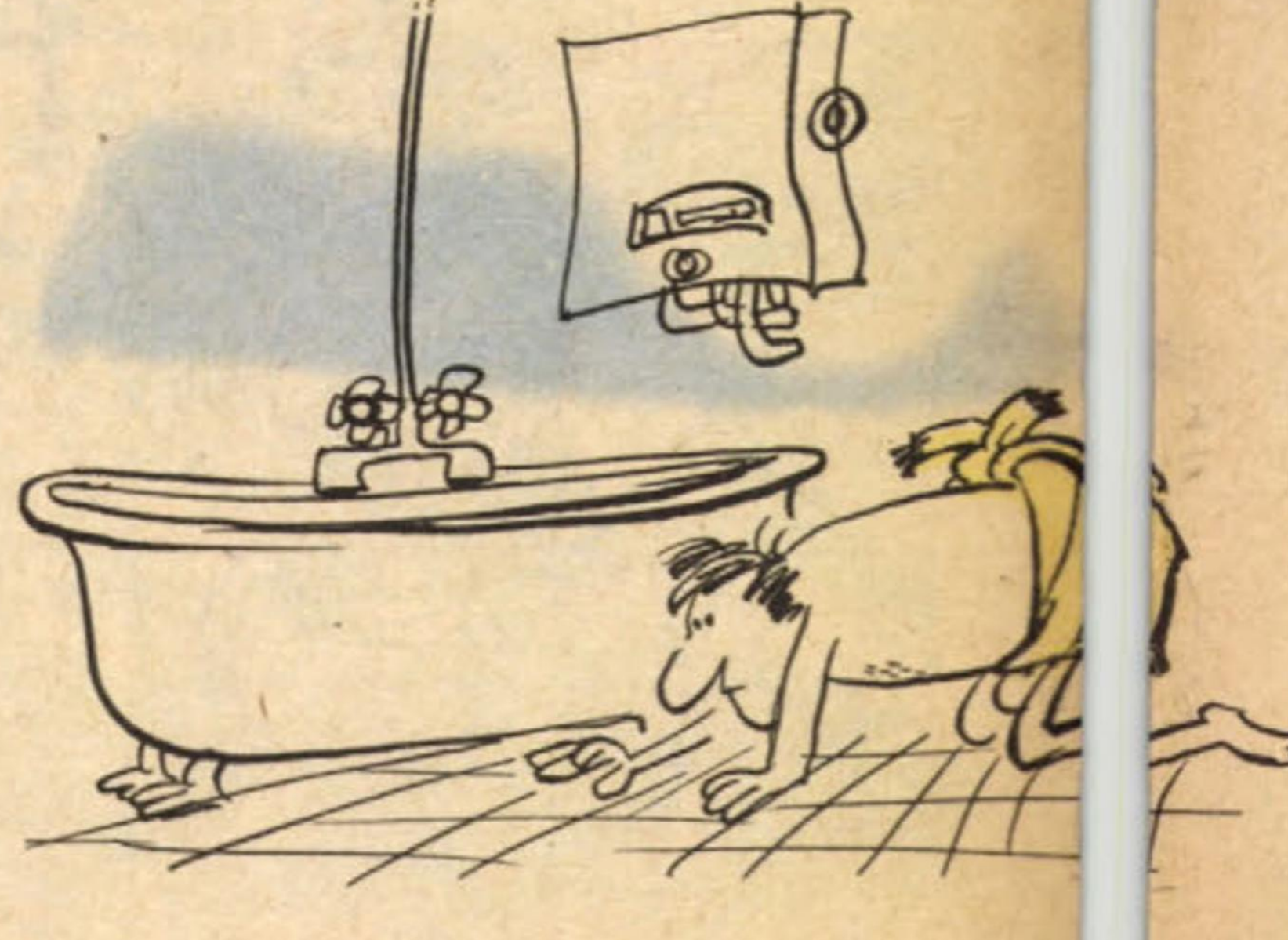

– Most éppen a fürdőkáddugó . . .

Fülöp György:

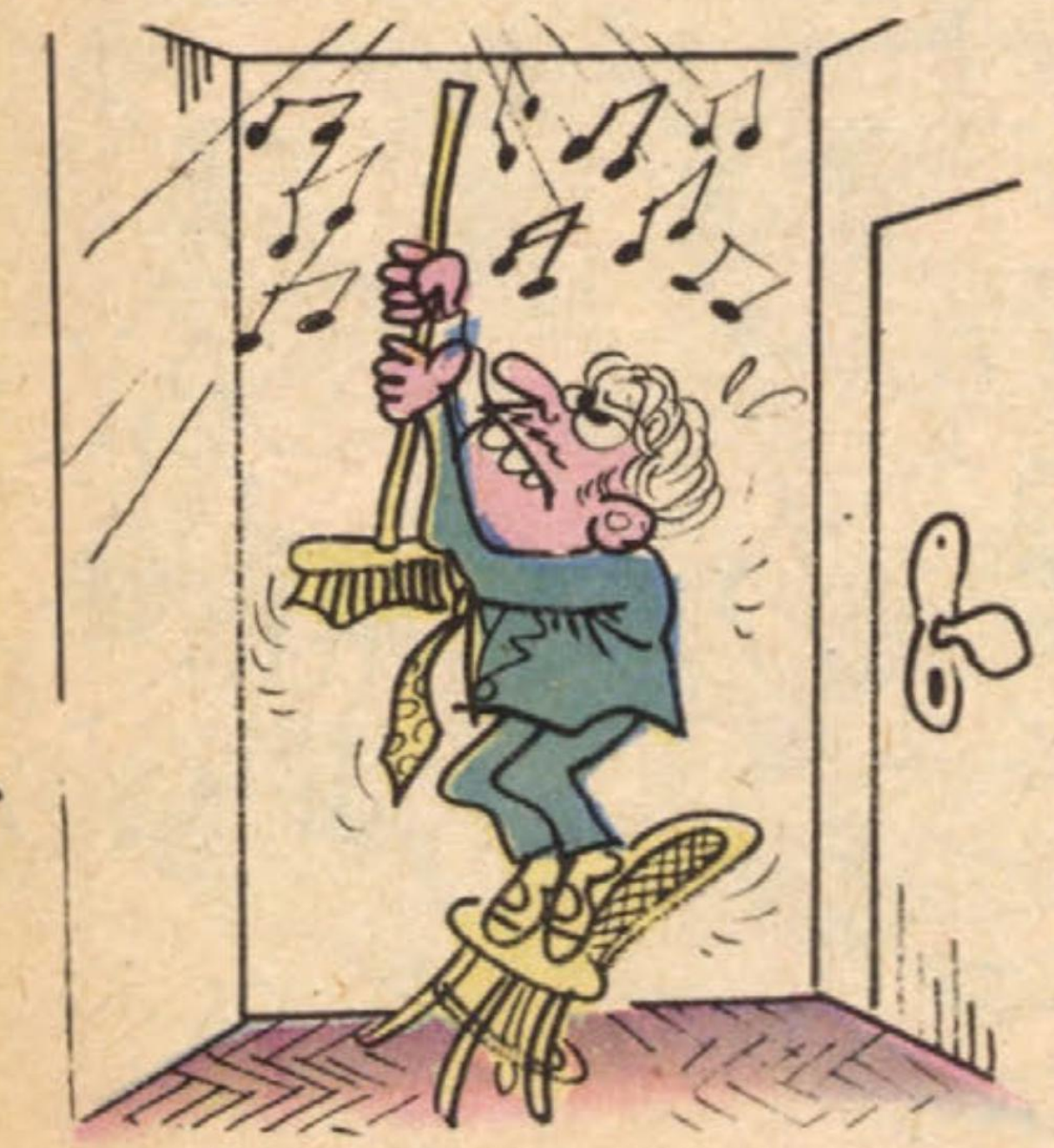

– Egy hosszabb nyelű partvis.

Szűr-Szabó József:

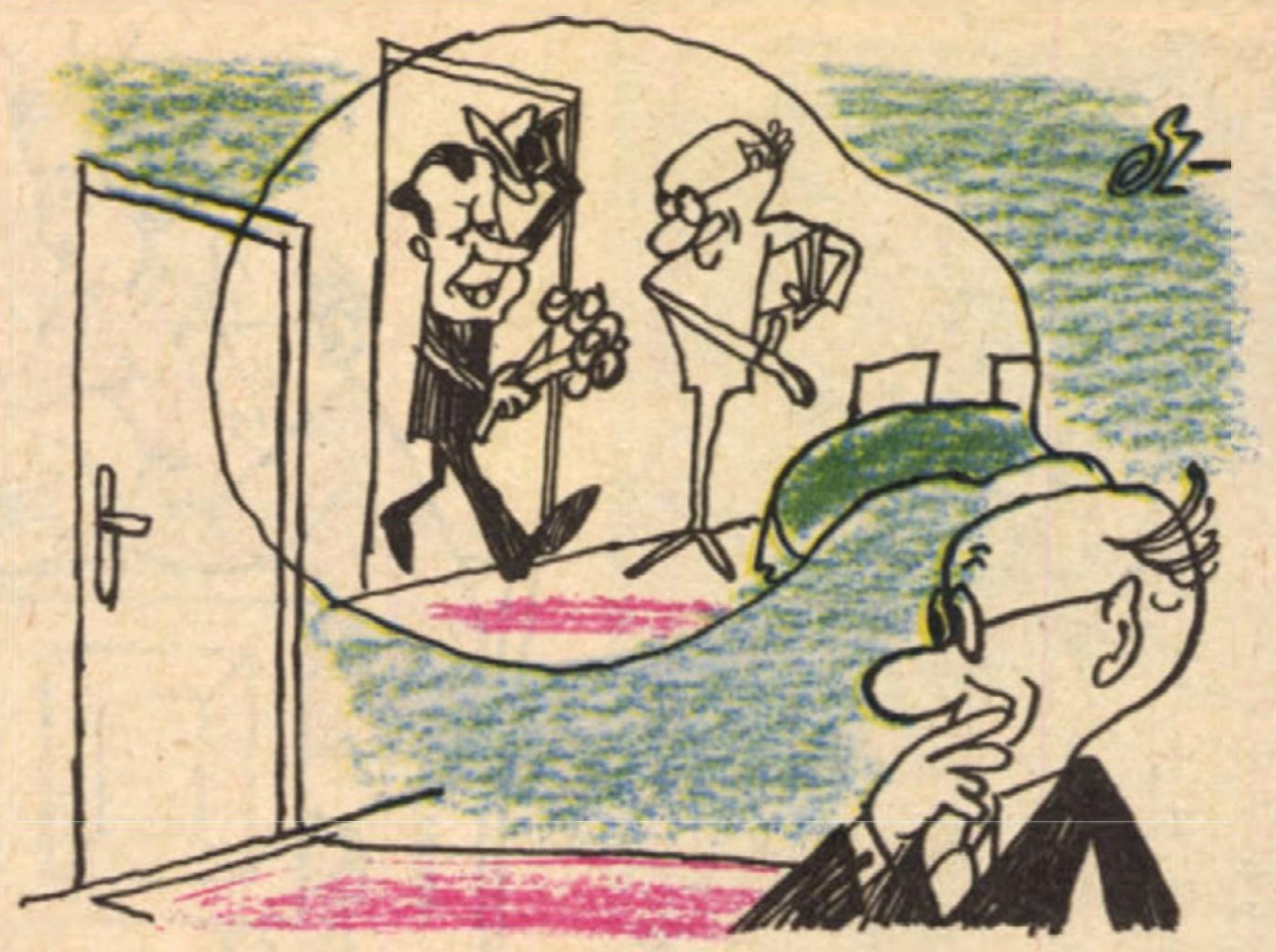

– Nixon látogatása . . .

Vasrári Anna:

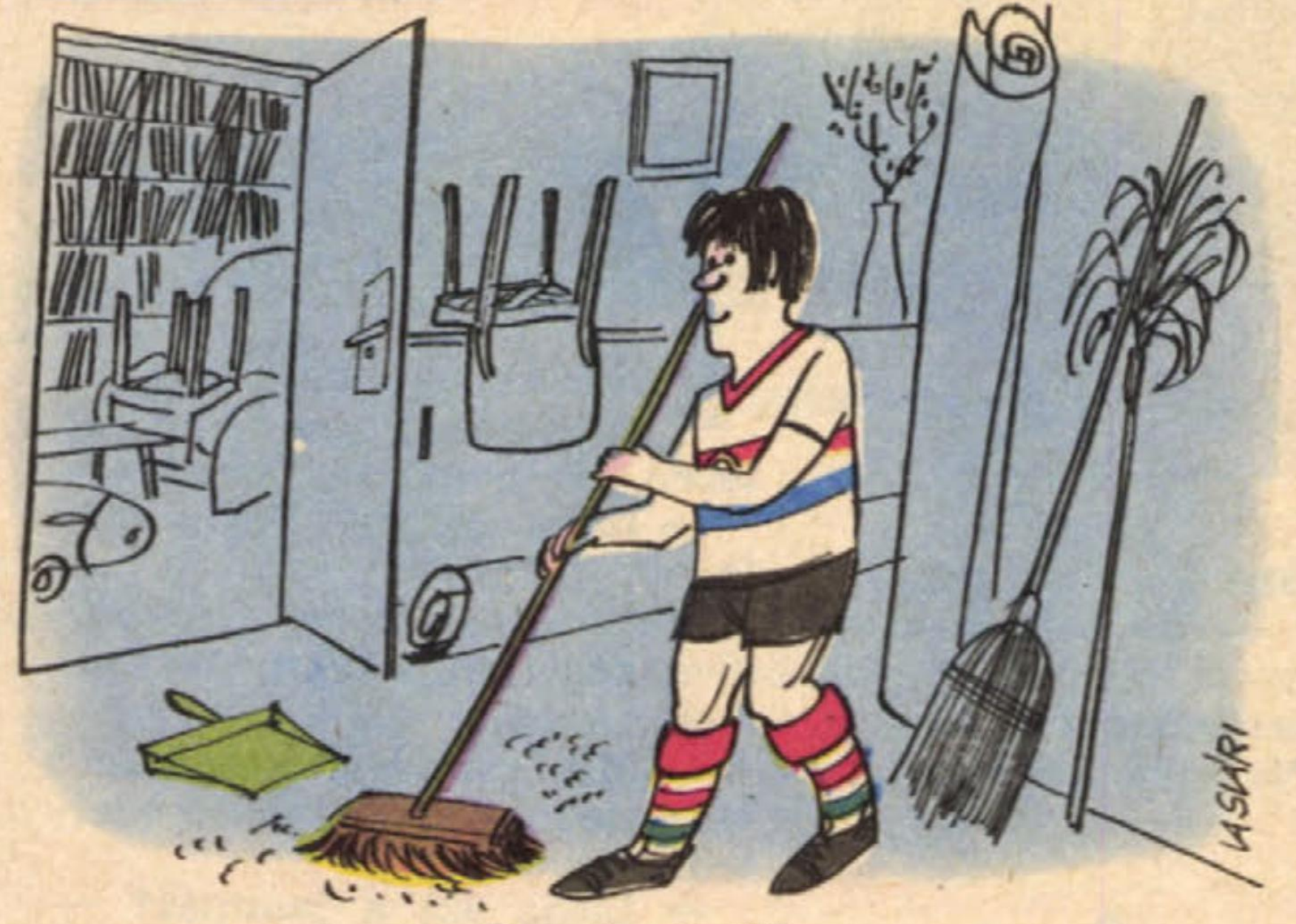

– Egy sepregető . . .

Takács Imre:

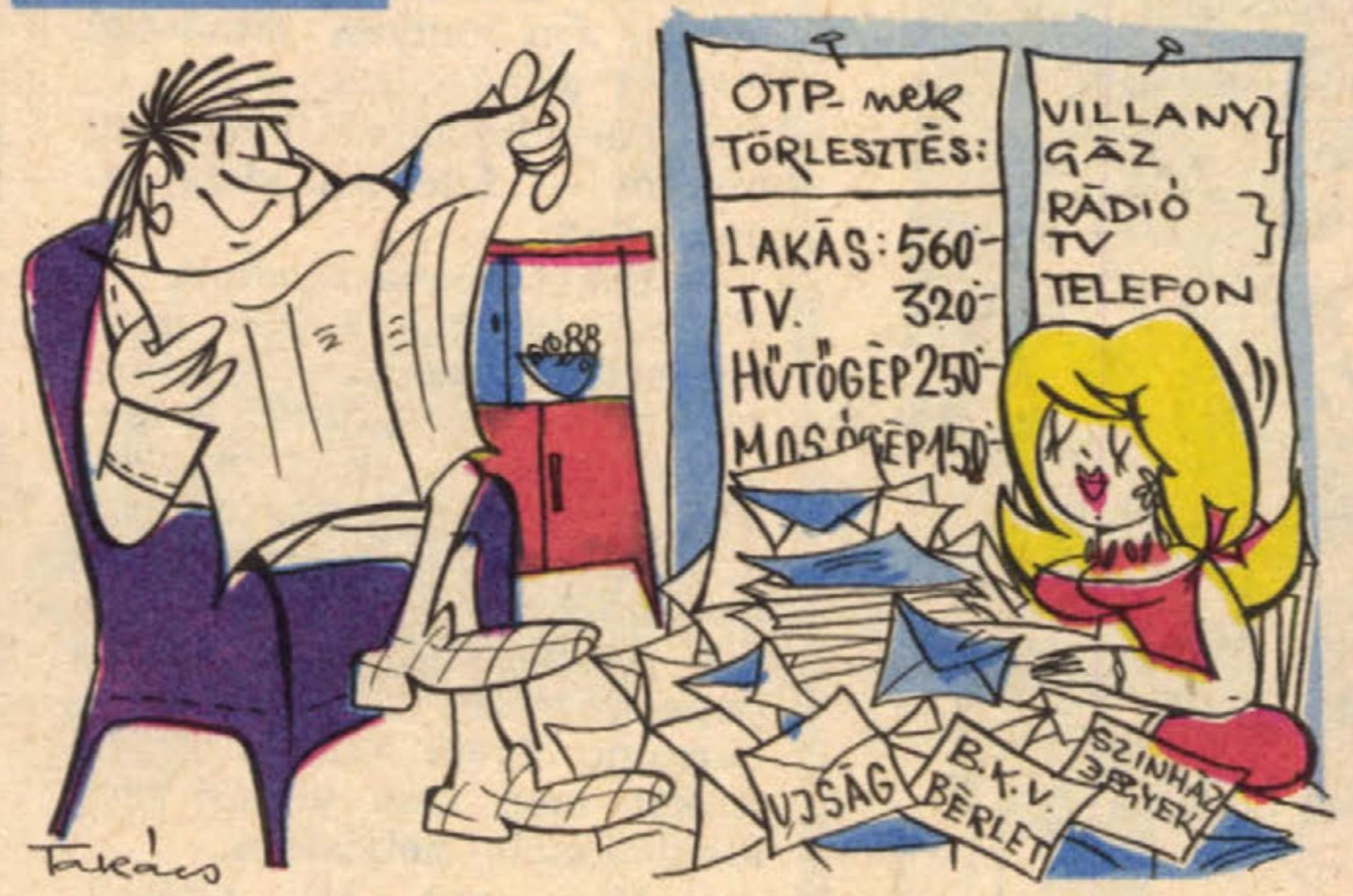

– Egy hűséges adminisztrátornő, aki intézi az ügyeimet.

Hegedűs István:

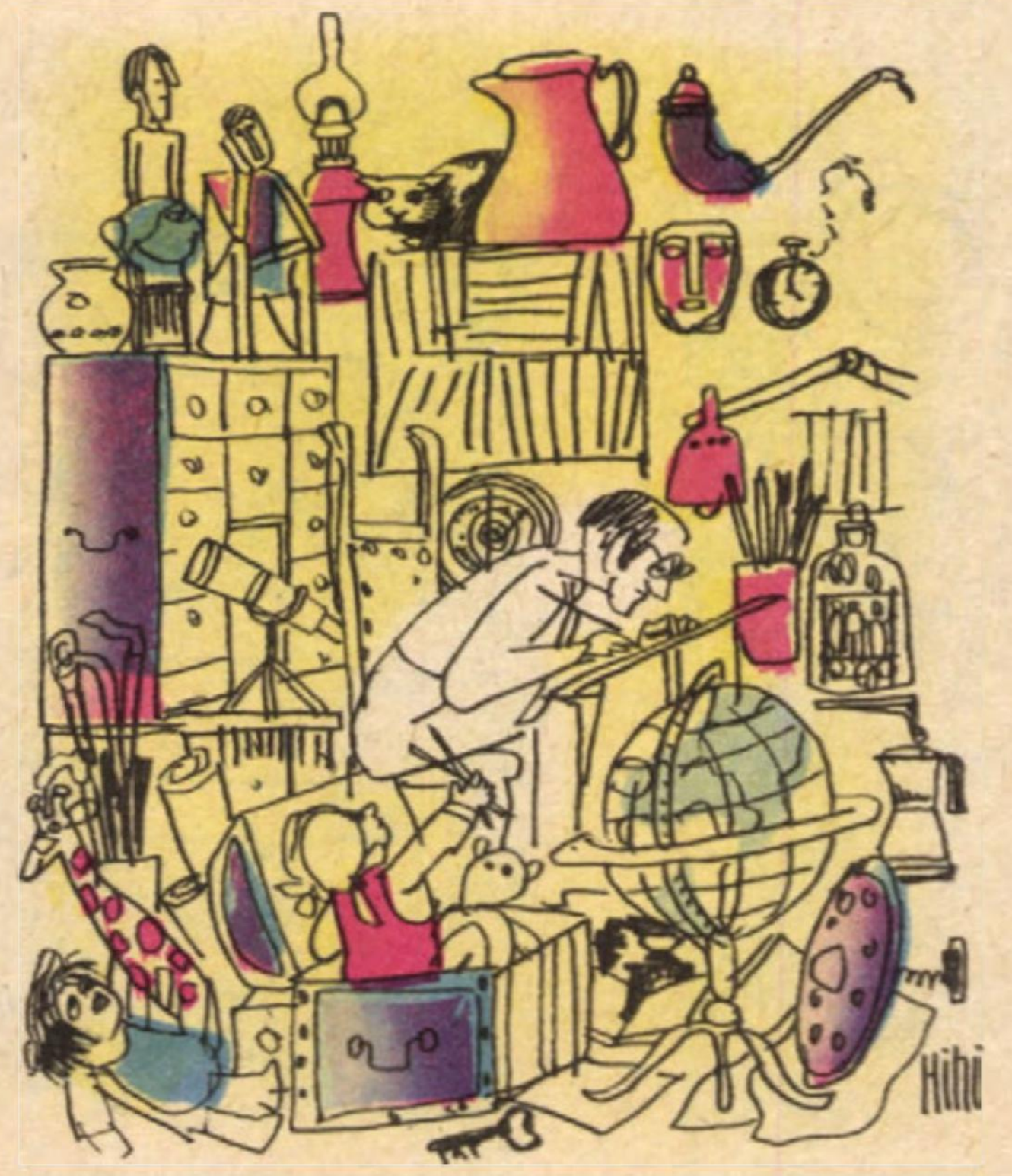

– Semmi.

AMÍG EGY CIPŐ ELJUT ODÁIG

A minap az utcán jön szembe velem Bezzeg Bódog barátom. A bal keze bebugyolálva és a nyakába kötve.

— Íme, fejlődő életszínvonalunk eredménye! — emeli orrom elé a „pólyáját".

— No! Már megint mi bajod van? — kérdeztem.

— Csak az, öregem — válaszolta kivörösödve —, hogy azelőtt, ha elnyűttem a cipőmet, fölhívtam a handlét, és rövid alkudozás után eladtam neki néhány pengőért. Bezzeg ma . . . ma! Az ószeres kartárs még három éve azt mondta, ha beleteszek az alig használt cipőmbe egy tízest, hajlandó elvinni. Ma, ha lekiabálok neki, hogy „volna egy pár cipőm", olyasmit kiabál vissza, amit minek mondjak el, úgysem mered idézni. Így van?

Én bólintottam, ő folytatta.

— Azelőtt bezzeg, ha odaadtam a használt cipőmet — legrosszabb esetben — egy szegény embernek, kezet csókolt érte. Ámde ma . . . Ma hol találsz te olyan szegény embert, aki használt cipőben jár? Hol? Mutass csak egyet is!

— Örülj neki, és dobd el azt a vacak cipőt!

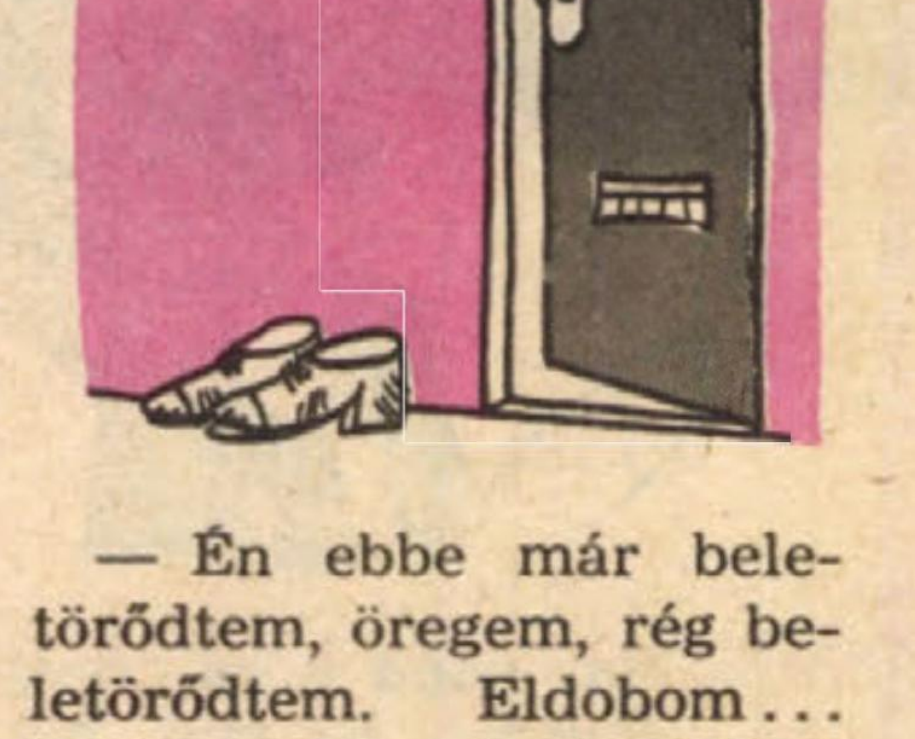

— Én ebbe már beletörődtem, öregem, rég beletörődtem. Eldobom . . . De hová? A szemétbe ugye? Odadobtam, de másnap reggel ott volt az ajtóm előtt — akár egy békebeli szállodában, csak nem kipucolva. Milyen érdekes ez nálunk! A házmester le nem viszi a szemetet, de fölhozni fölhozza.

— Hát igen, a cipő nem háztartási szemét.

— Tudom, a házmesterünk megírta a cédulán, amit beletett a visszahozott cipőmbe. (Milyen jó megfigyelő a mi házmesterünk, tudta, hogy az én cipőm!)

— Egy ismerősöm a Dunába szokta dobni a cipőit.

— Én is azt akartam csinálni. Szépen becsomagoltam a cipőt, és amikor sötétedett, elvittem a Margit-hídra. Kerestem az alkalmas helyet, de mindig ment arra valaki. Járkáltam le-föl, már kezdtem gyanús lenni. Gondoltam, ha én most bedobom a cipőmet, s valaki megkérdezi, mit dobtam be, hiába mondom, hogy csak a cipőmet. Ki hiszi el ezt nekem? . . . Bementem hát a szigetre. Ott végre egy elhagyott mellékúton bedobtam a bokrok közé. Azután futásnak eredtem, de a fiú gyorsabb volt. A harmadik pofon után szerencsére odaért a kislány, s miközben átadta a becsomagolt cipőmet, így szólt az ifjúhoz: „Hagyd ezt a dilinós ürgét, Zsoni, térjünk vissza a magányba!"

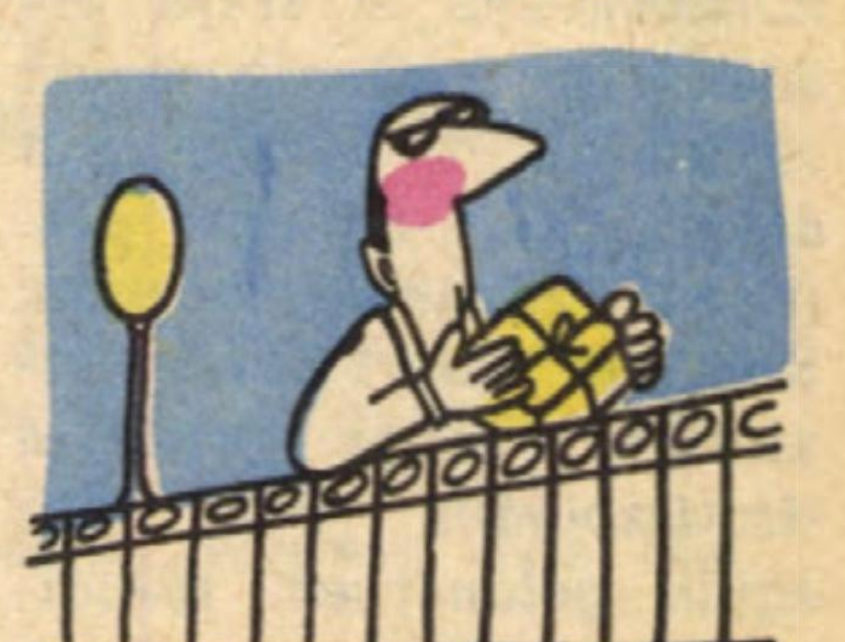

— Nem kiabáltál segítségért?

— Hogyne! Hogy elkapjanak, és megkérdezzék, mi van a csomagban, és miért akarok szabadulni tőle? Nem, öregem, én taxiba ültem, és hazatértem. A feleségem már aggódva várt. Beborogatta a fejemet, és megnyugtatott, hogy majd ő elintézi a cipőt. Az anyukája azt tanácsolta, hogy vágjuk apróra, úgy már be lehet dobni a szemétbe.

— Én is ezt akartam javasolni.

— Isteni javaslat! A feleségem ugyanis nem bírta elvágni. Én láttam hozzá. Tönkretettem az összes késünket és minden ollónkat. Másnap az irodában egyik kollégám azt mondta, vegyek egy bőrvágó görbe kést, érdemes befektetni, hiszen máskor is akarok majd eldobni cipőt. Megvettem a kést hetvenhat forintért. Avval sikerült is elvágnom — még a kezemet is. Két hete betegállományban vagyok.

— Legalább pihensz.

— Pihenek. De mibe kerül ez nekem! Mert tudod-e te, hogy azt a cipőt én kétszázötvenkilenc forint és húsz fillérért vettem, de eddig háromszázhetven forintomban van az, hogy eldobhattam.

Sólyom László

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

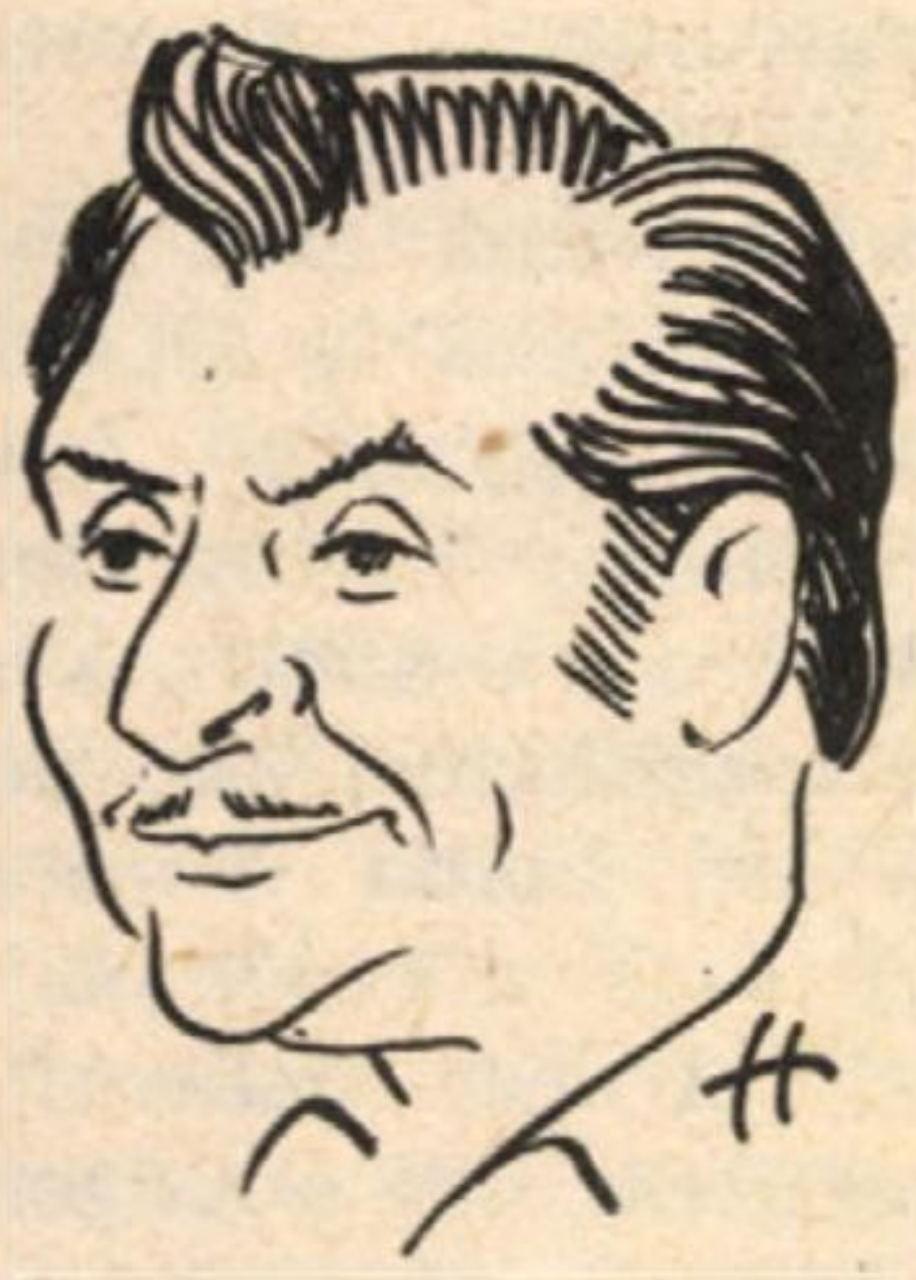

Ha a színész már vagy kétszázadszor alakít egy-egy szerepet, akkor vágyat érez arra, hogy rögtönözzön. Persze, ezt a színházi törvények szigorúan tiltják.

Egyszer engem is megkörnyékezett a tréfa ördöge, és a Svejk egyik előadásán, a címszerepet alakító Peti Sándort alaposan zavarba hoztam. Én Katz tábori papot játszottam, Svejk pedig a tisztiszolgám volt. Az egyik jelenetben rákiáltottam:

— Svejk, hogy hívják magát?

Peti elsápadt. Fogalma sem volt arról, hogy mi Svejk keresztneve, és mivel a szövegkönyvben nem szerepelt ez a kérdésem, előbb tanácstalanul bámult rám, azután így szólt:

— Alázatosan jelentem, mindjárt megkérdezem!

Kiment a színfalak mögé, ahonnan csakhamar visszajött:

— Süki azt mondta — jelentette —, hogy Josefnek hívnak.

Süki ügyelő volt, és Peti valóban megkérdezte tőle, hogy mi Svejknek, a derék katonának a keresztneve.

— Süki még azt is üzeni — mondta feszes vigyázzban Svejk —, hogy szép kis tábori pap az, aki nem ismeri a tisztiszolgája keresztnevét.

A közönség percekig tartó harsogó kacagásban tört ki, és így nem volt módomban bármit is válaszolni Petinek.

Persze a rögtönzéseinknek súlyos következménye volt. A színházi bíróság magas összegű büntetéssel sújtott minket.

De megérte…

Agárdi Gábor

MASZEKOLÁS

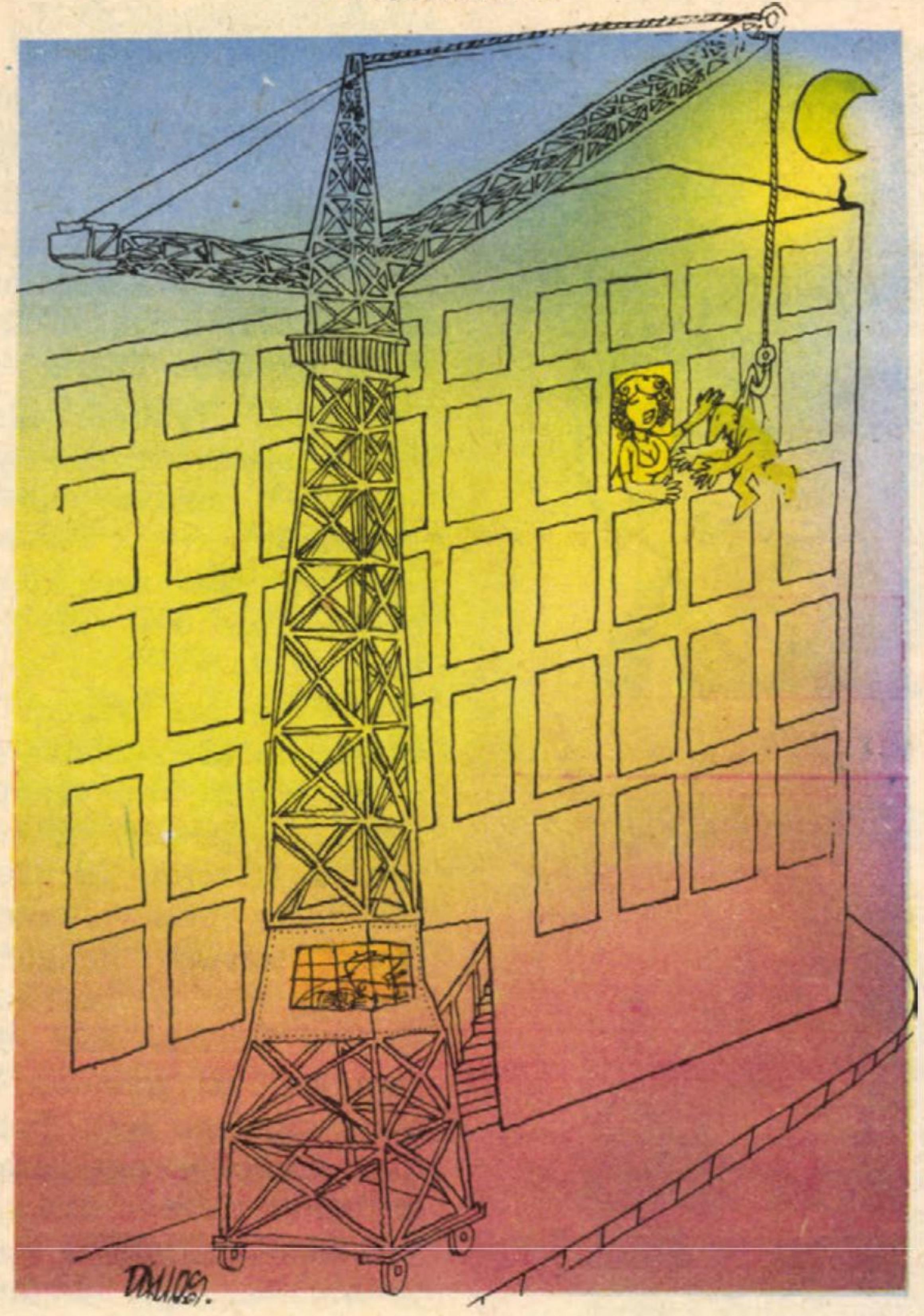

– Egy kicsit balra, Józsi…

A RÁKOCZI ÚTON

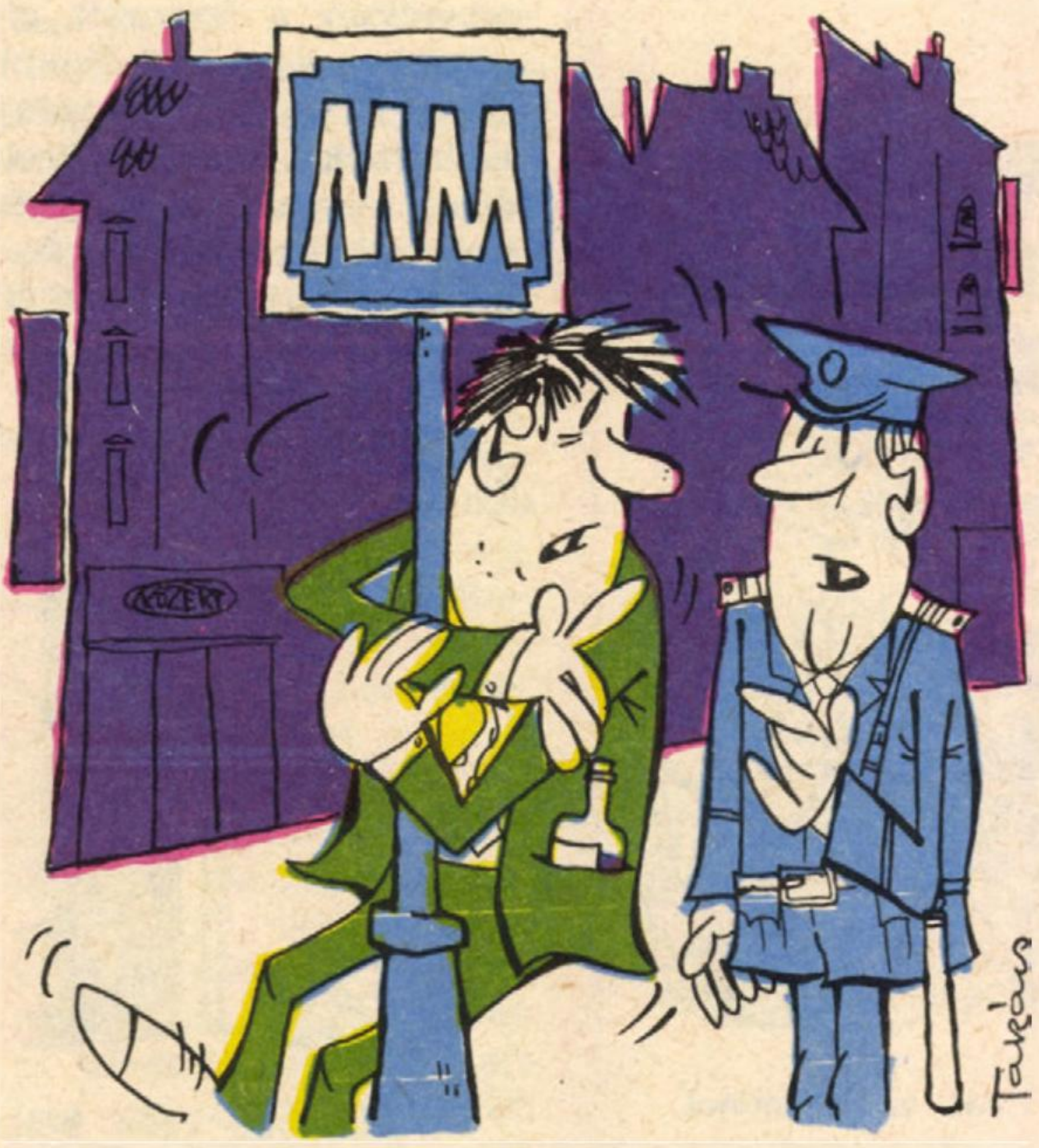

– Na, maga is jól berúgott!
– Tévedés, én csak búcsúzom a kedves megállómtól!!

A VIRTUÓZ

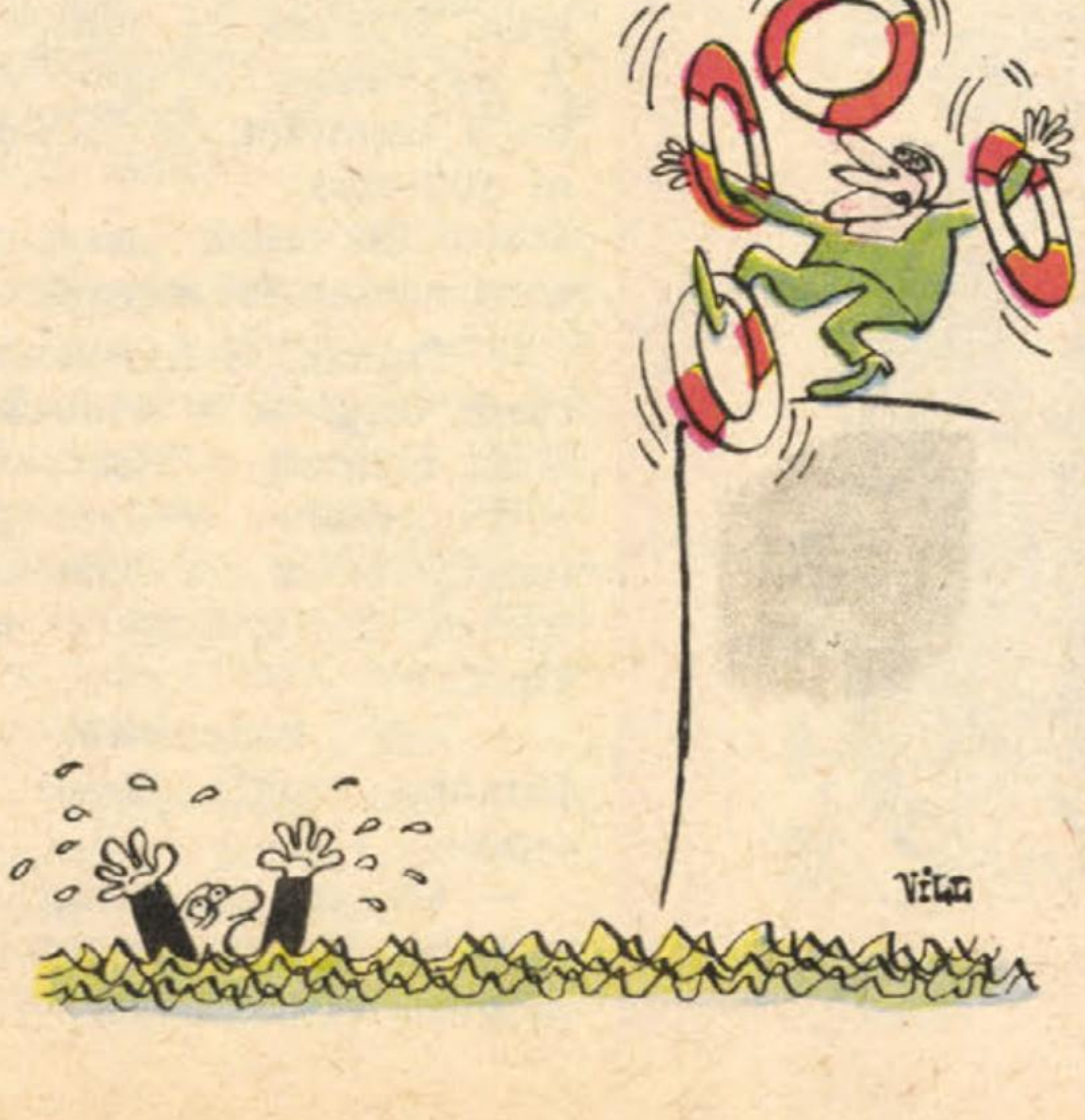

ABSZOLÚT KÖZÖNY

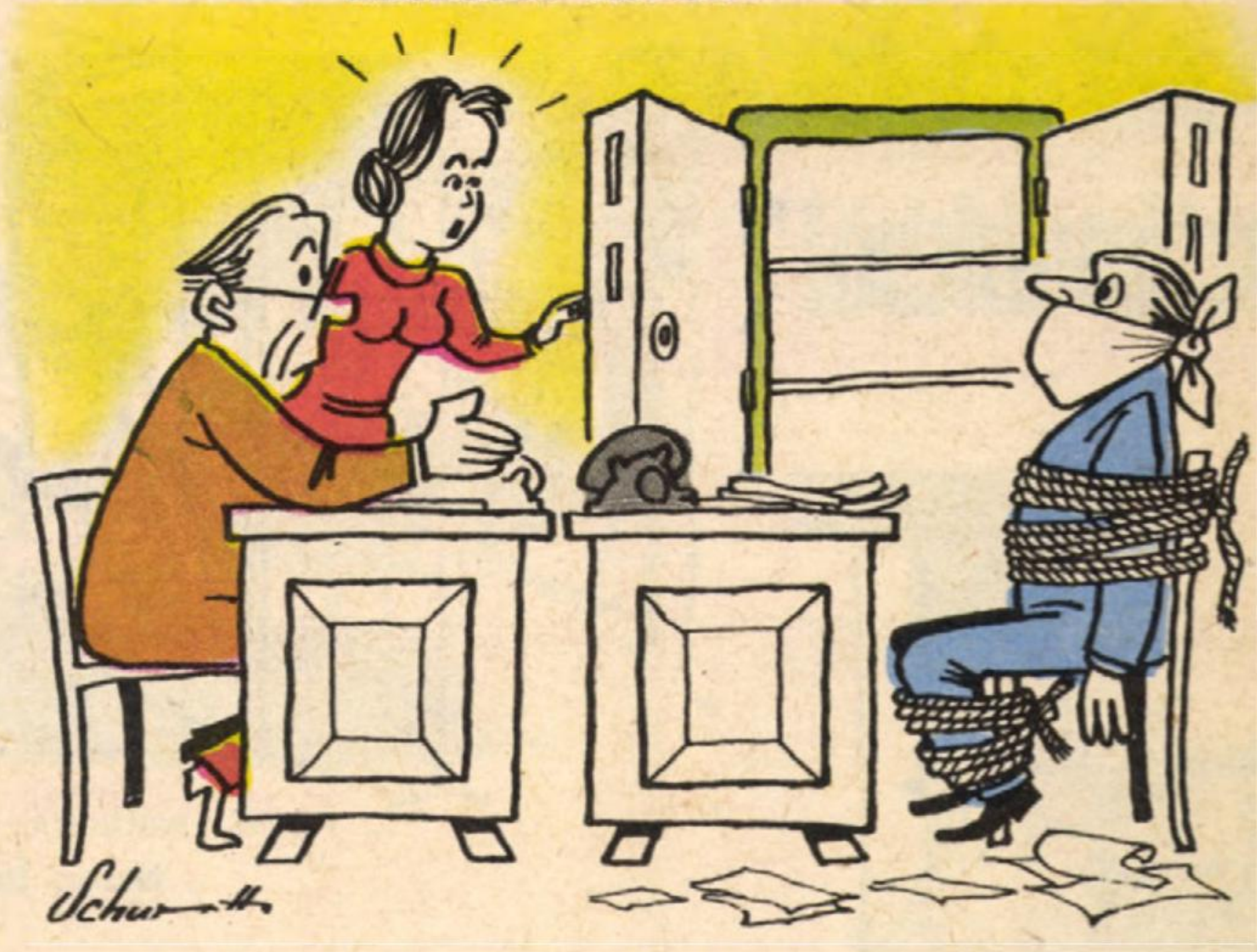

– Szent ég! Mi tortént a Kovács kartárssal?!
– Fogalmam sincs. Már kora reggel így találtam…

FENYŐILLAT

Behúzott nyakkal, sietősen osontam át az Almássy téren, de nem volt kegyelem.

— Hová rohan? Üljön már le egy percre! — kiáltott rám ellentmondást nem tűrő hangon, régi ismerősöm, Droznicsek Árpád.

— Mit csinál mostanában? — érdeklődtem kényszeredetten.

— Látja ezt a pumpát? — mutatott a padon heverő egyszerű szerkentyűre.

— Látom.

— Jelszavam: légy tevékeny az Emberiség szolgálatában! Ön milyen minőségű levegőt szív?

— Másodosztályú budapesti levegőt — feleltem kissé lehangoltan.

— Sokat panaszkodunk a főváros levegőjére. De jóval kevesebbet beszélünk a fővárosi mozik levegőjéről. A legizgalmasabb, legérdekesebb film is veszít a hatásából, ha a mozi nézőterén áporodott, rossz a levegő.

— Ne feledje, hogy a budapesti mozik nagy többsége harminc évvel ezelőtt épült. Akkor még nem voltak légkondicionált helyiségek.

— Van egy ősi eljárás, amelyet már a régi római, sőt, görög mozikban is alkalmaztak. A szünetben, és két előadás között, alaposan ki kell szellőztetni a nézőteret. De erről mindig elfeledkeznek. Az utolsó nézô még el sem ment, máris pereg a következő előadás híradója. Sok filmszínházban reggel tíztől este tízig tartanak az előadások. És szellőztetés nincs. Ma Goethe nem azt mondaná: Mehr licht, hanem azt, hogy „Mehr luft!" Egyetért velem?

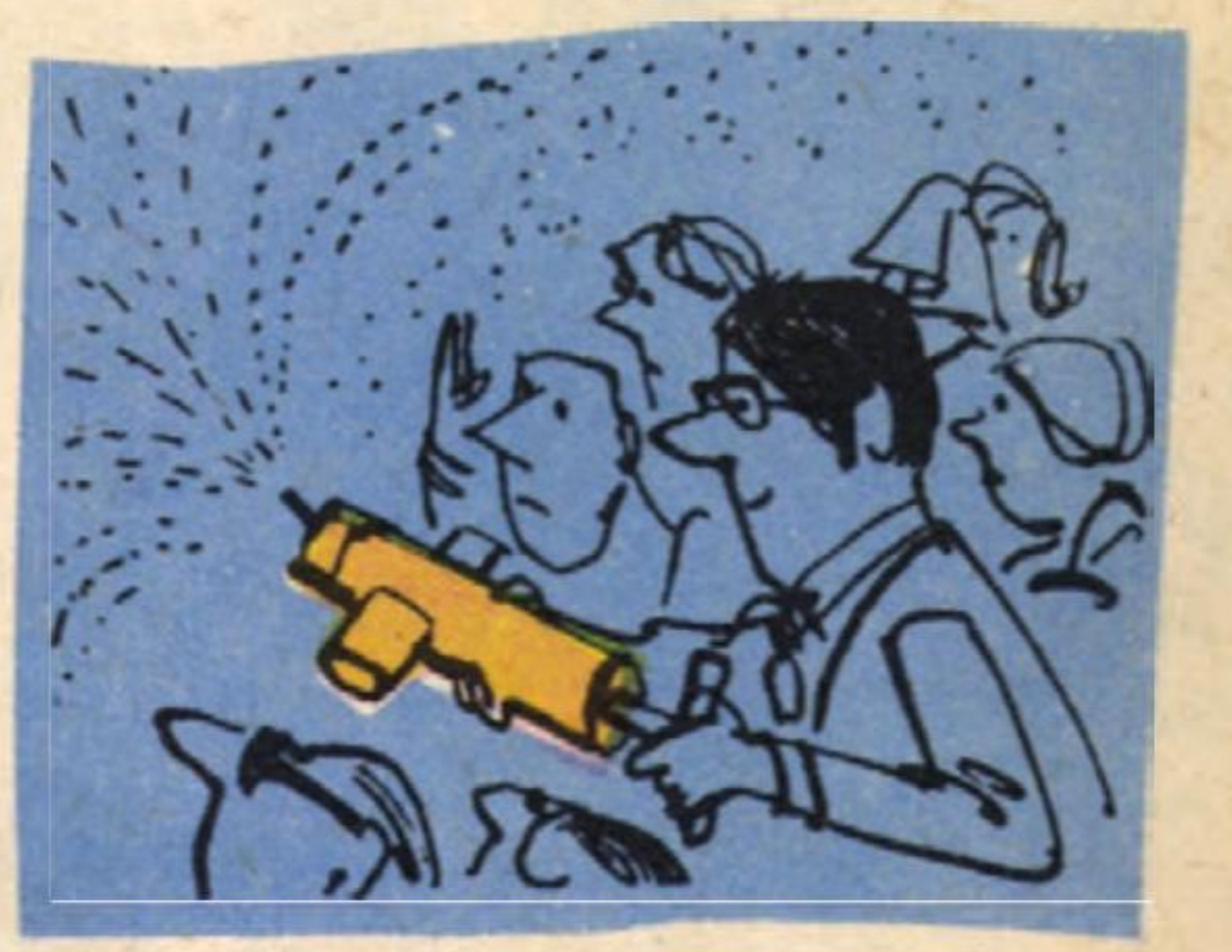

— Természetesen.

— Idefigyeljen, mi a múltból átvesszük, ami jó és haladó. A mai középkorú nemzedék még emlékszik erre a remek találmányra. Beszereztem egy permetező pumpát. A szünetben megjelenek a mozik nézőterén és ózondús fennyőillatot, frissítő levendulát, remek bazsarózsa illatot permetezek szét. Ilyen módon naponta nyolc-tíz mozit felfrissítek.

— És mit kap ezért?

— Köszönetet — felelte elégedetten Droznicsek. — De abból nincs semmi levonás. Az teljes egészében az enyém. Írja meg, amíg a FŐMO, a Fővárosi Moziüzemi Vállalat nem talál jobb megoldást, szívesen állok rendelkezésükre…

Galambos Szilveszter

REKLAMÁCIÓ

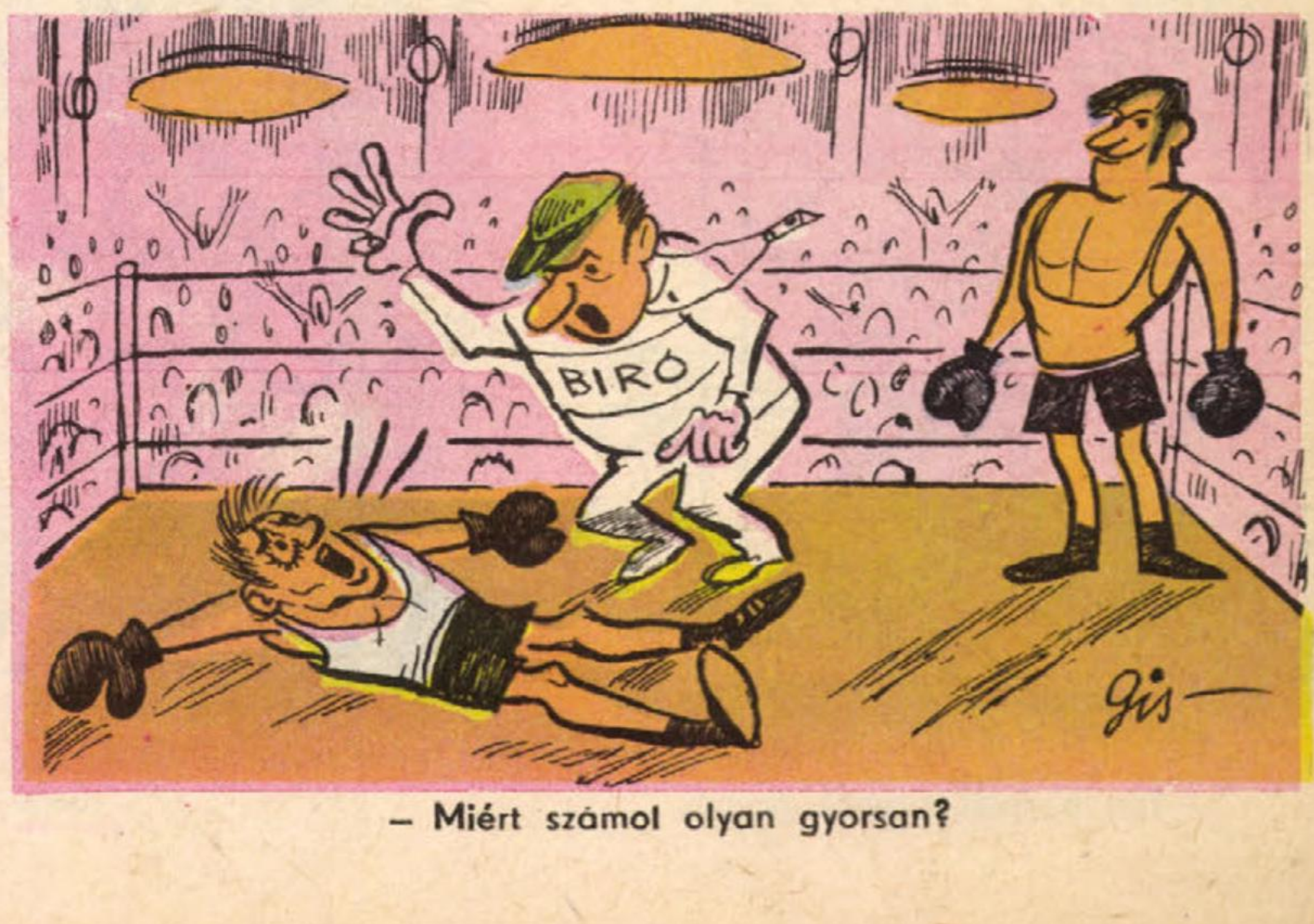

– Miért számol olyan gyorsan?

SUPERMAN

SZŰR-SZABÓ,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
SAJDIK,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
TÓT

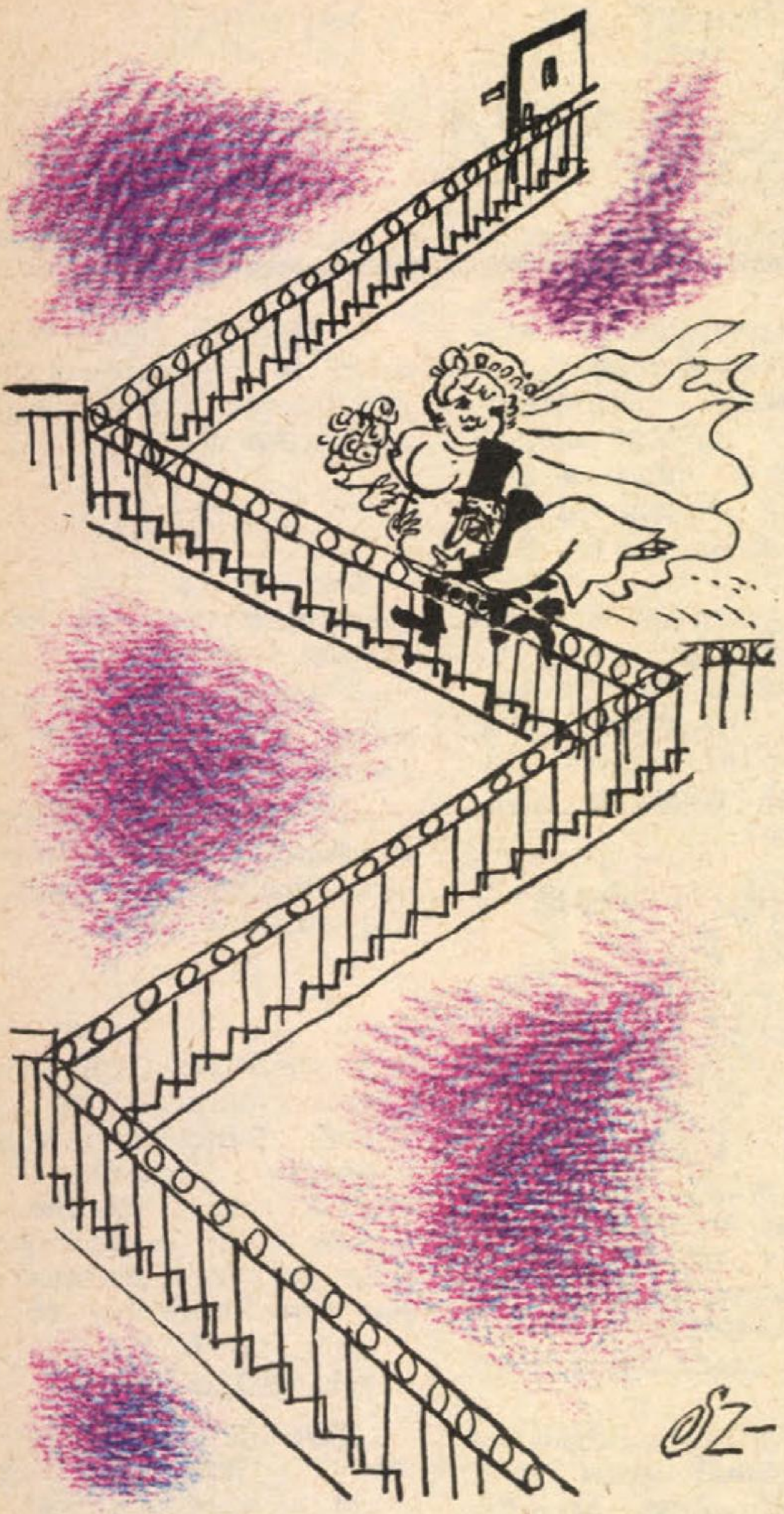

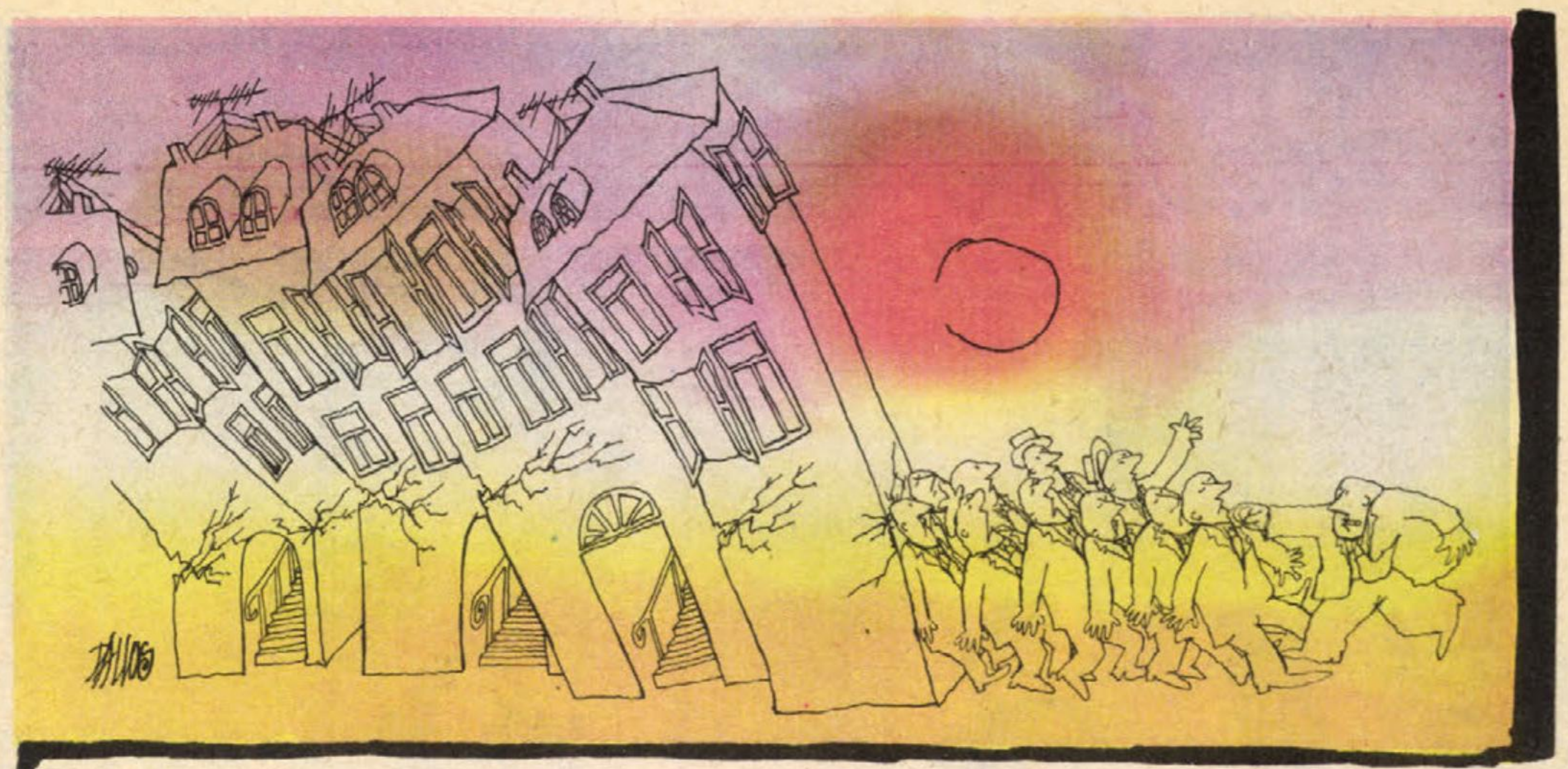

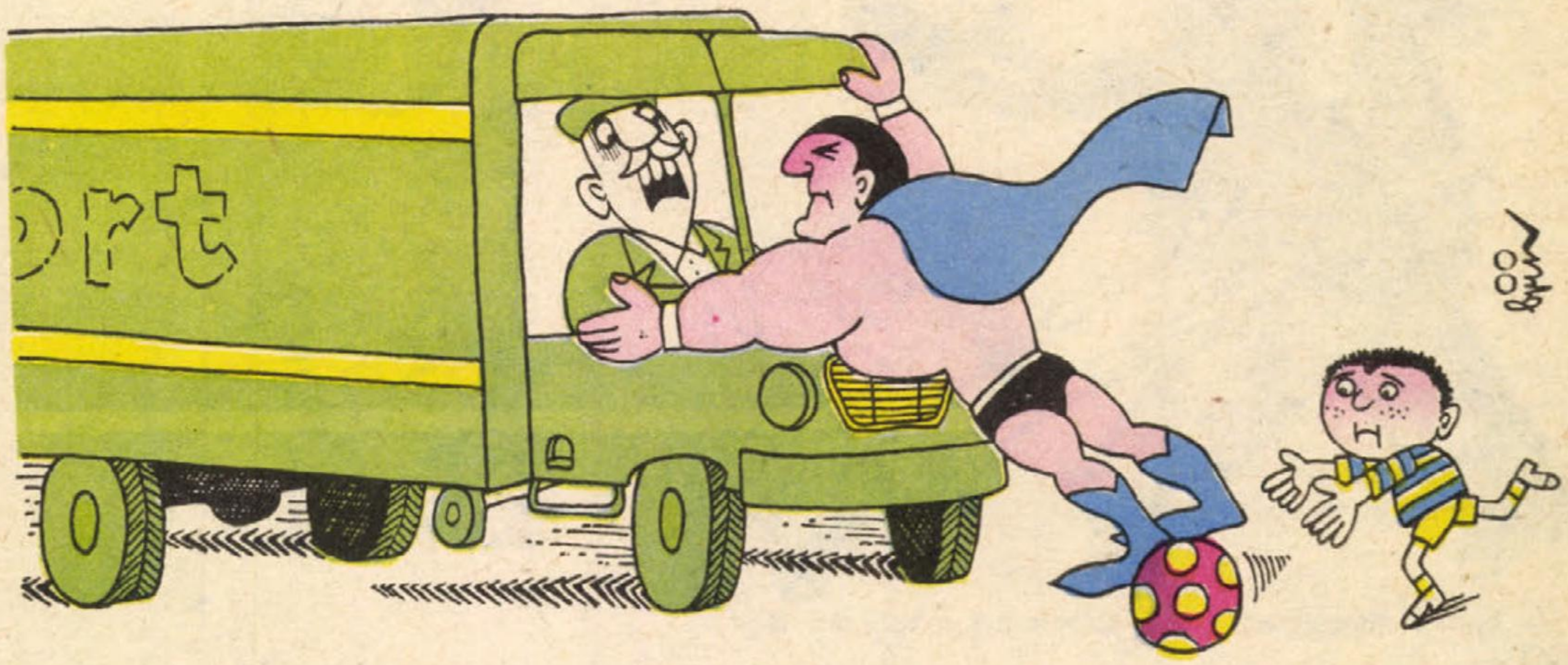

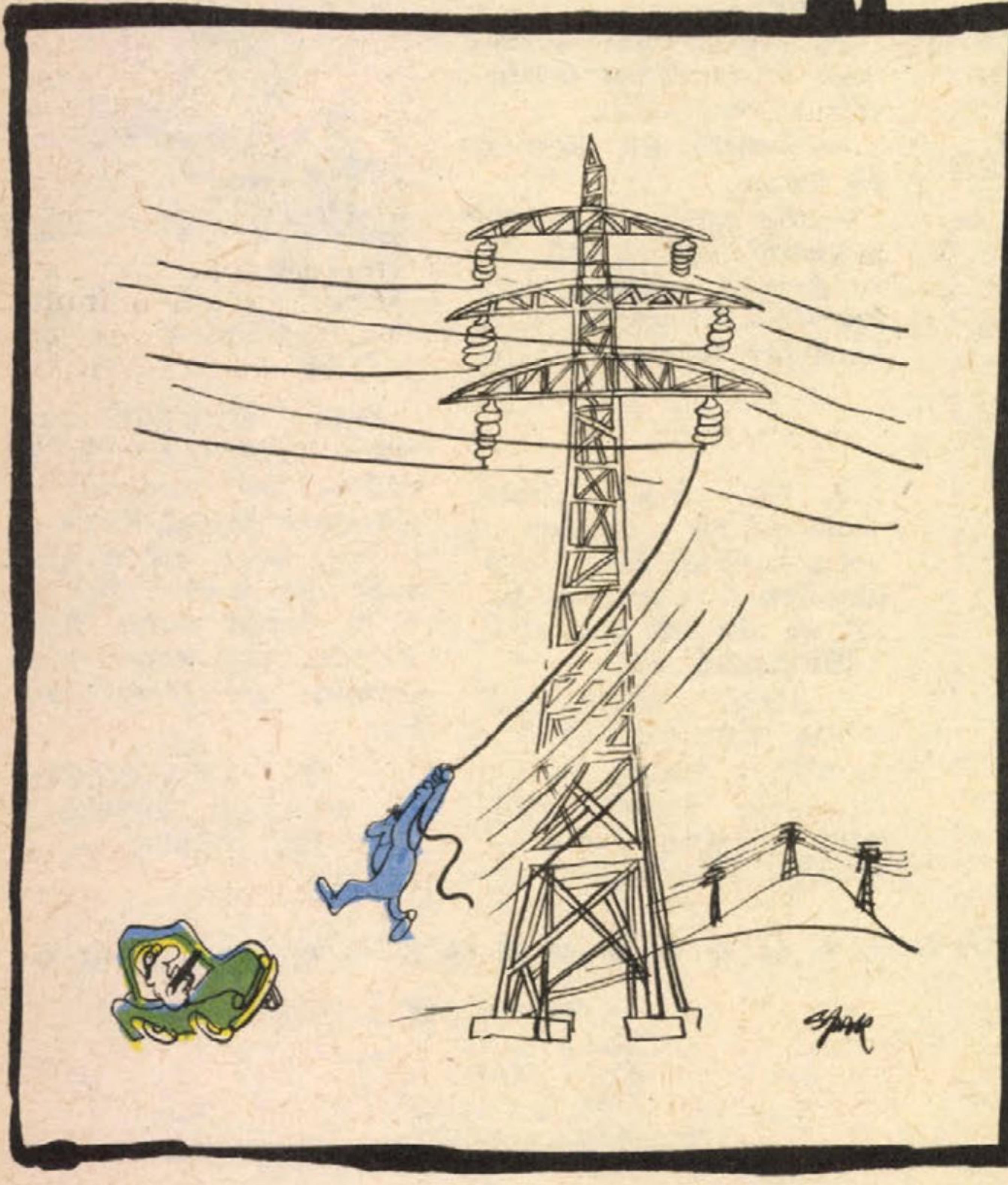

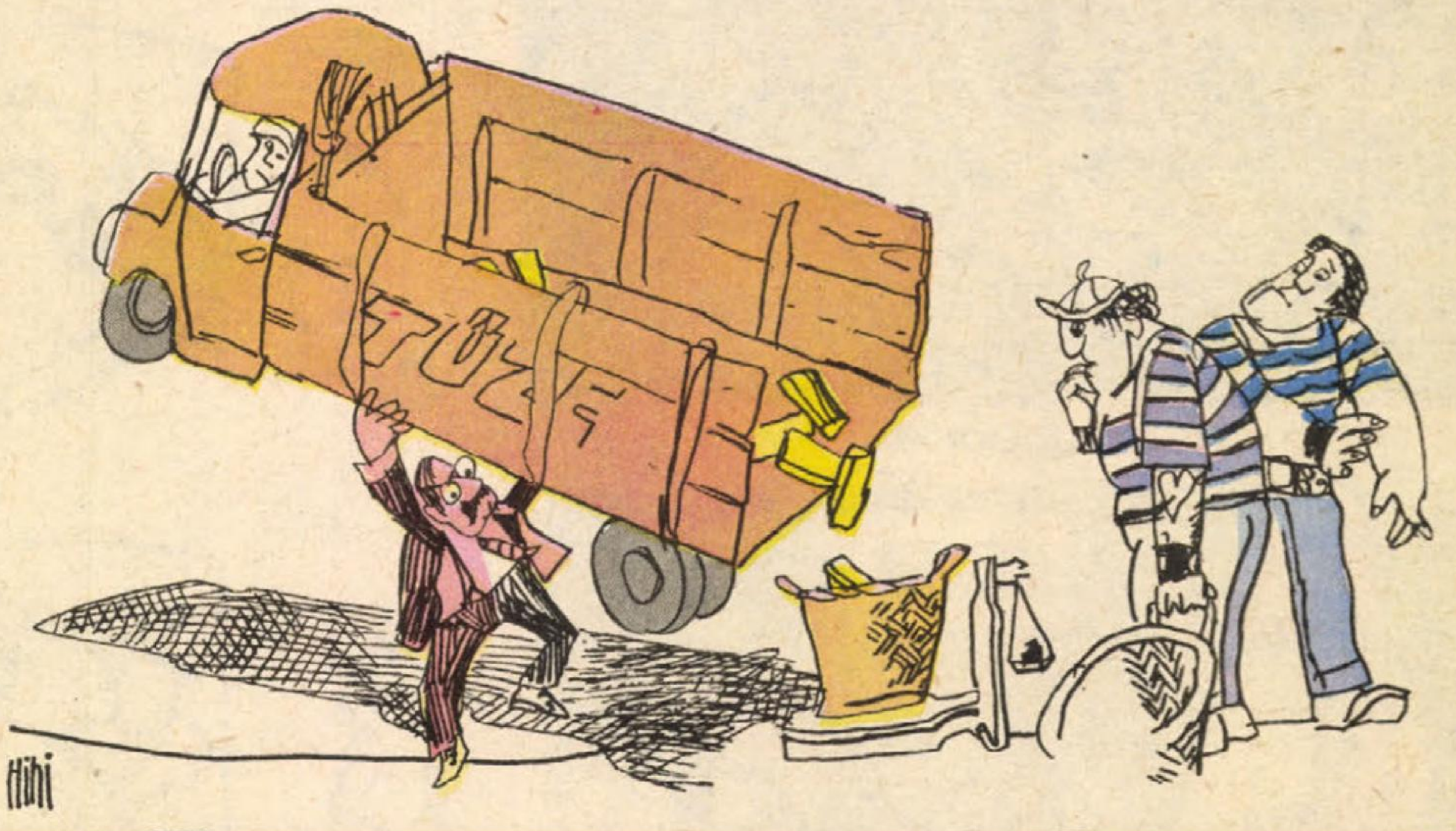

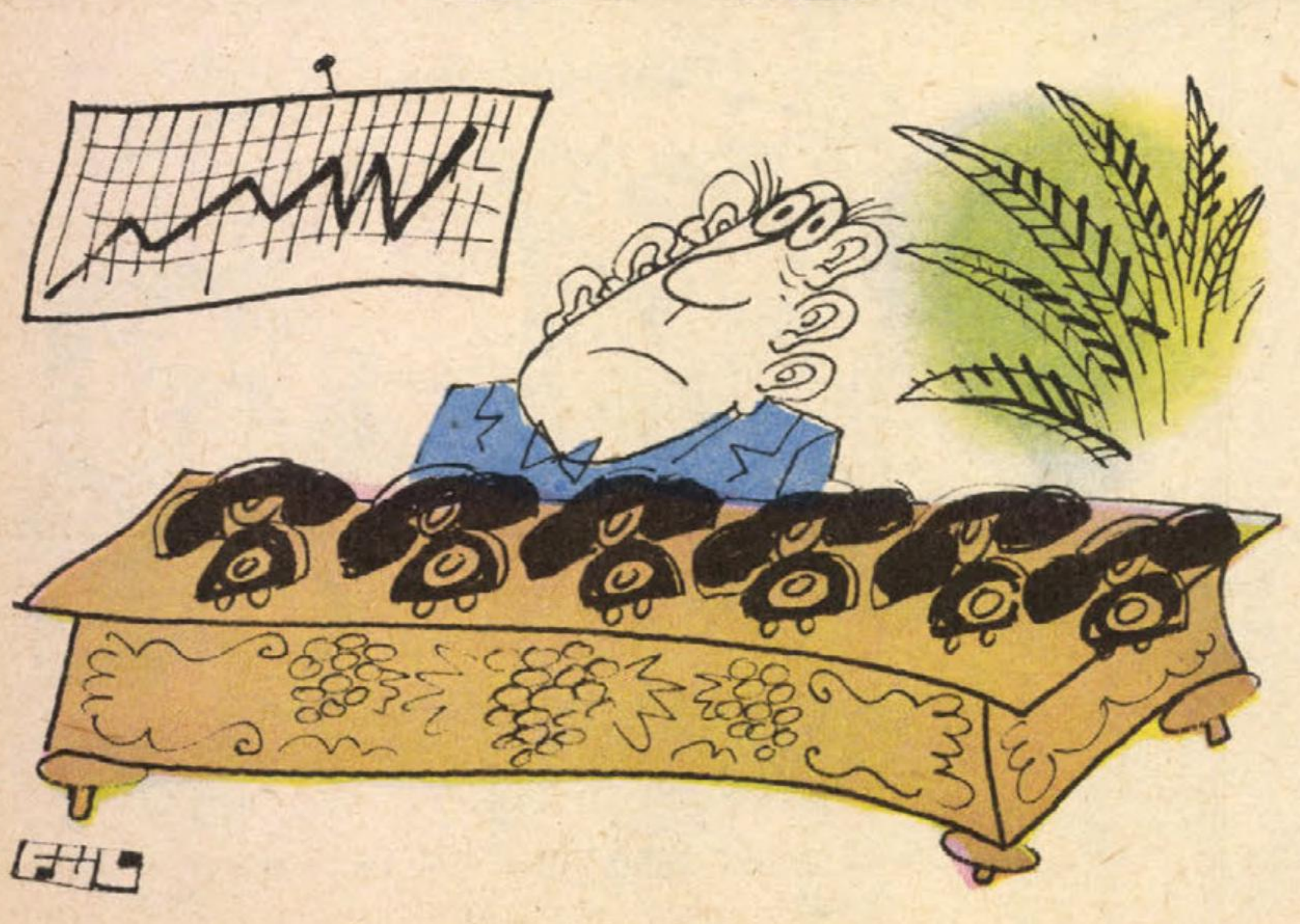

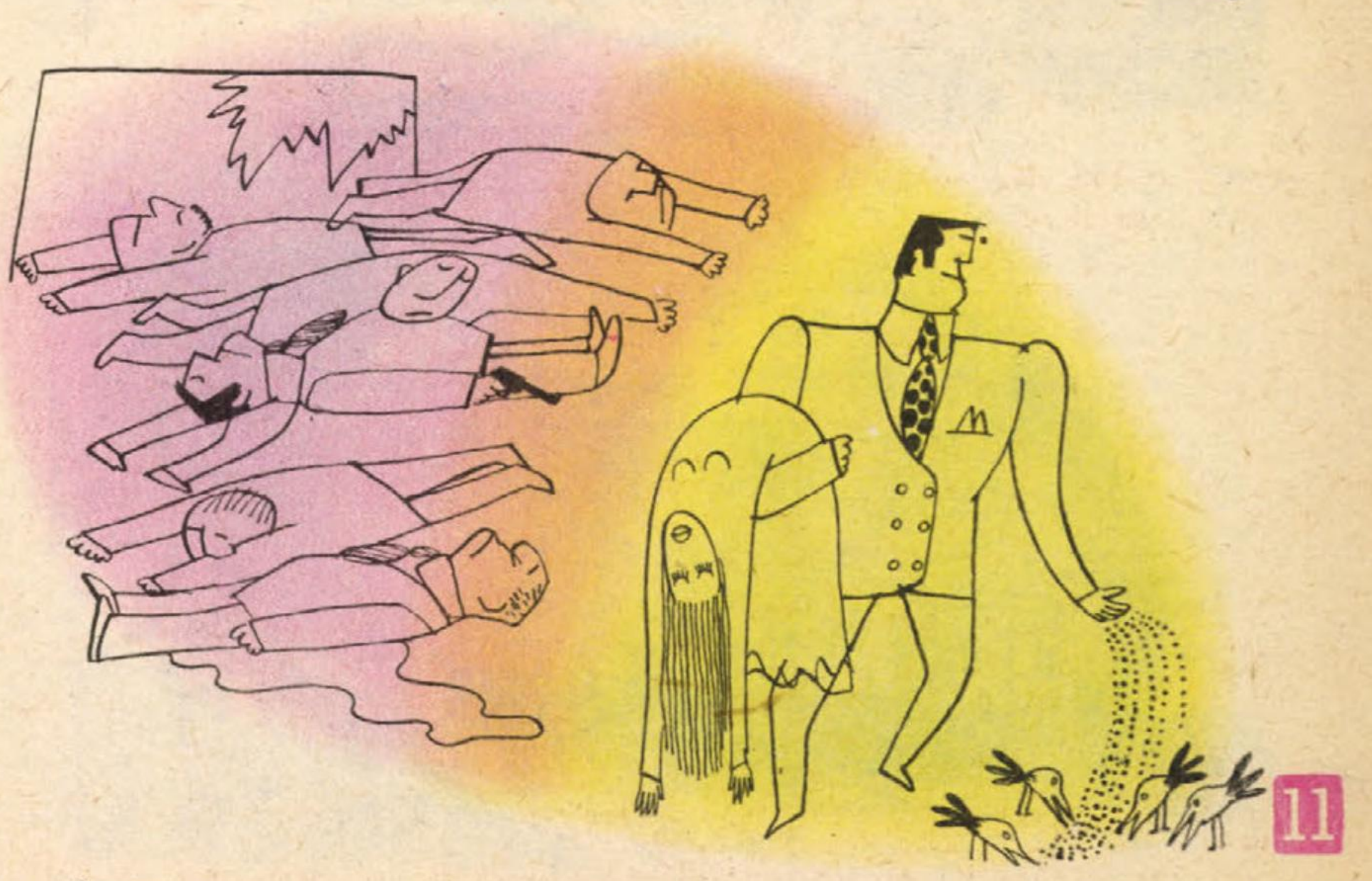

IMPORT HUMOR

ABSZOLÚT KORSZERŰSÍTETT ÜZEM

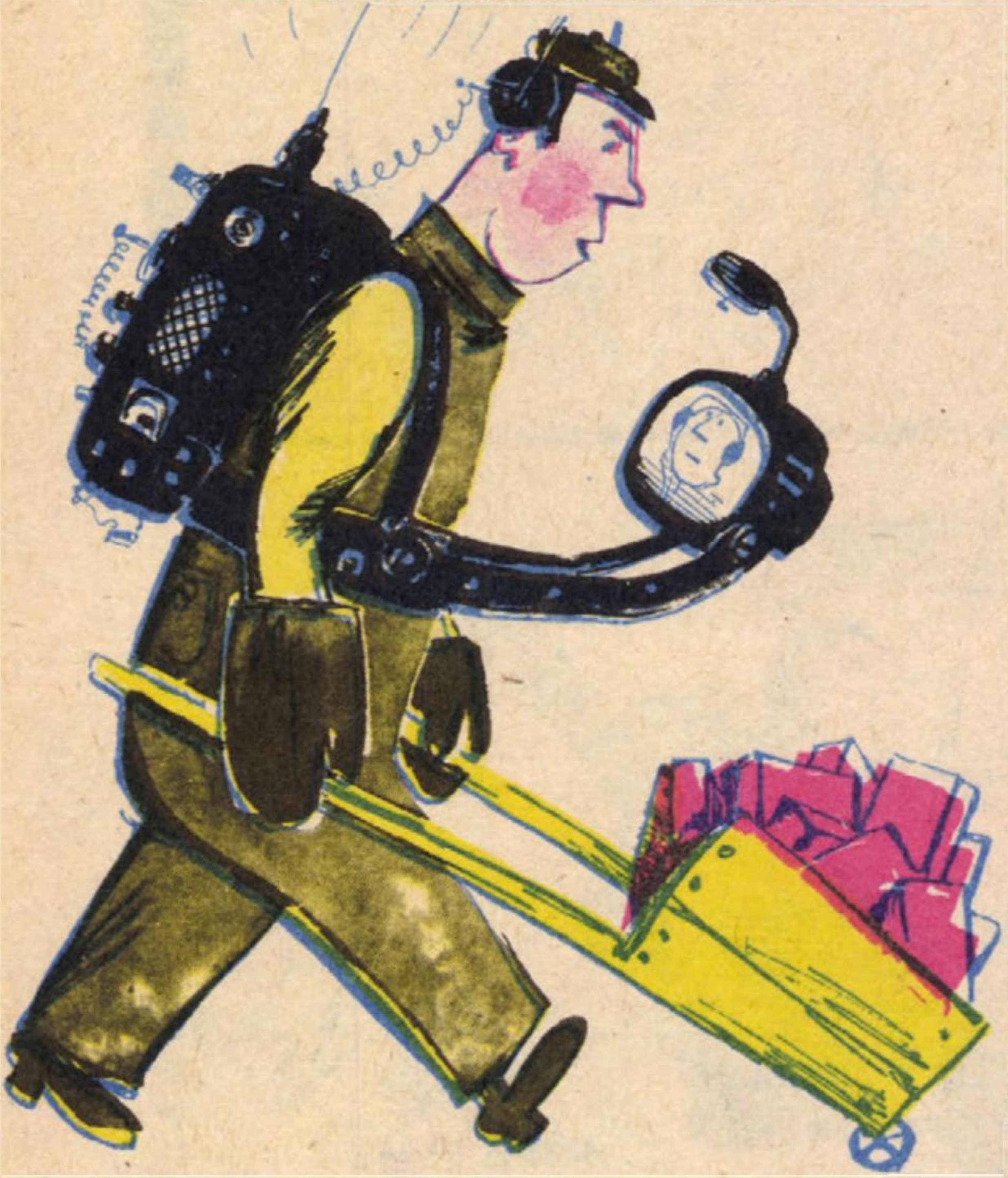

– Halló, diszpécser! Hová toljam ezt a talicska téglát?...

(„Krokodil", Moszkva)

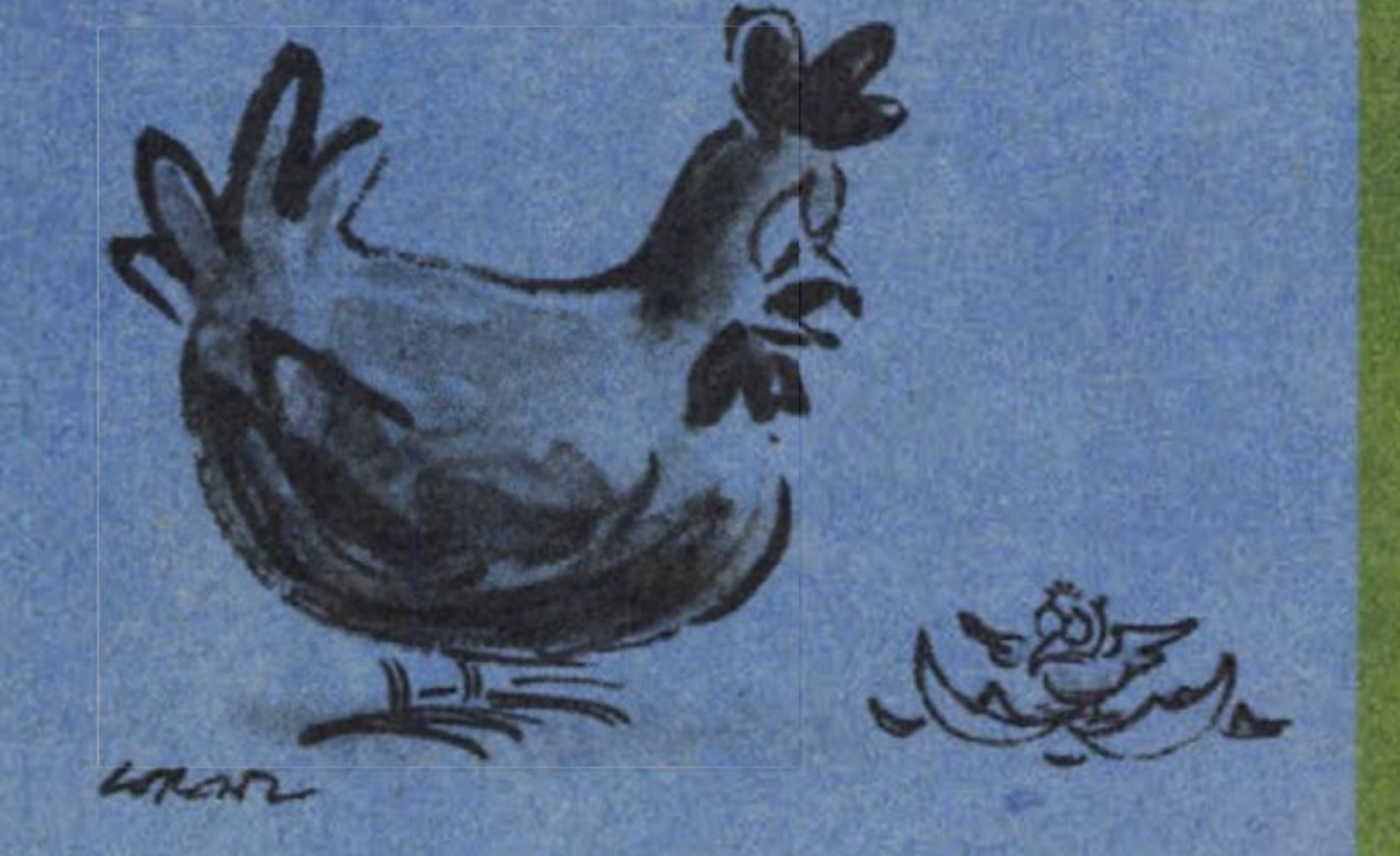

– Haszontalan! Nézd, mit csináltál!

(„New Yorker")

POZÍCIÓHARC

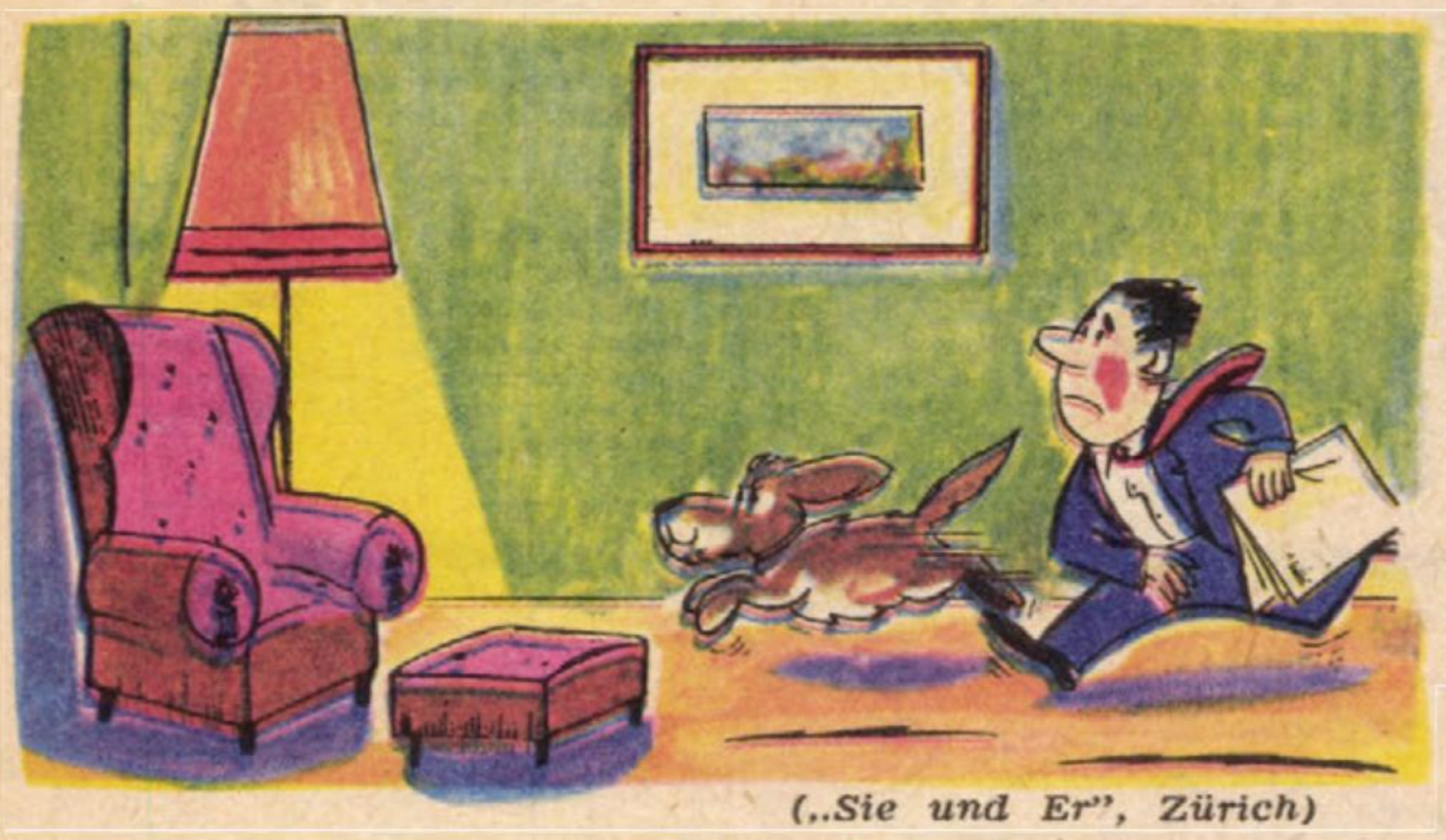

(„Sie und Er", Zürich)

HORKOL A PAPA

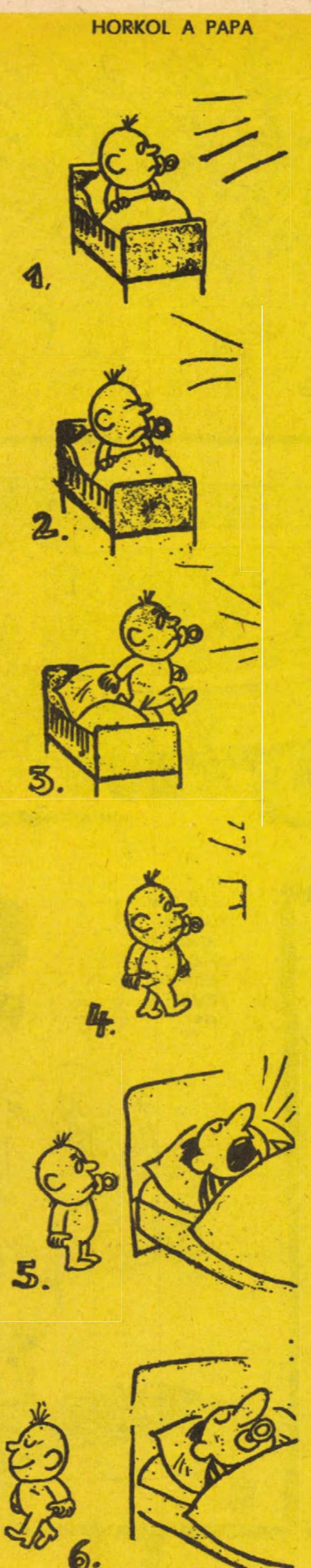

(„Pavliha", Ljubljana)

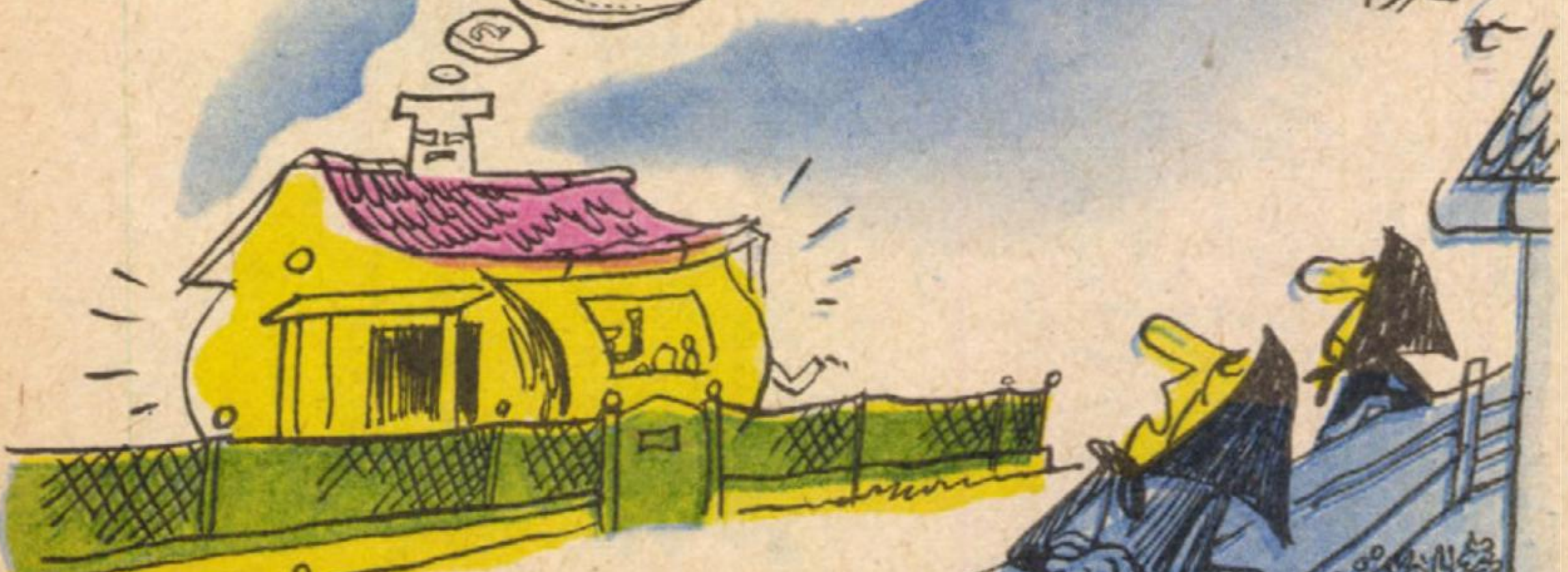

PLETYKA

– Ezeknél minden pénz a konyhára megy el...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: „Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új."

Kalocsányszkiné előveszi leendő nászát:

— Nézze, Kurdcsibrák úr, nekem sehogy se tetszik, hogy a maga fia máris annyit nyalja-falja az én Évikémet.

Az apósjelölt könnyedén legyint:

— Nézze, Erzsók asszony, hagyjuk őket. Lassankint úgyis leszoknak róla, ha megesküdtek.

A tanító szigorúan előveszi az osztályt:

— Ki írta a táblára azt, hogy a tanító úr nagy szamár?

Síri csend, mindenki lapít.

— Úgy? Na várjatok! Büntetésből ezért délben az egész osztályt bezárom!

Az utolsó padban Kovács Pista ekkor óvatosan fölemelkedik:

— Tanító úr, kérem, én írtam.

— Helyes — szól megenyhülve a tanító. — Amiért őszintén megmondtad az igazat, a te büntetésedet elengedem.

*

A New York Times munkatársa meginterjúvolja a Wall Street egy hirtelen híressé vált tőzsérét, aki két nap alatt milliomossá lett.

— Ilyen remek szimatja volt, uram? Romantikus volna, ha azt írhatnám, hogy azelőtt koldusszegény volt — mondja az újságíró.

— Nos, a valóság még ennél is romantikusabb: két nappal ezelőtt még milliárdos voltam.

*

Kacsirek a Déli pályaudvaron tétován kóvályog a peronon.

— Mondja, kalauz úr, miért olyan üres ez a szerelvény?

— Tetszik tudni, ezen a vonaton senki sem akar utazni, mert mindig zsúfolva van.

*

A színházi kritikust néma imádat fűzi a kezdő fellépésén alig túljutott főszereplőnőhöz. A csinos színésznő sajnos még érezhetően pályagyenge. Hogyan írjon hát dicsérőleg róla a szigorú hírben álló kritikus? Ezt írja:

„Még nem elég fiatalos a játéka, de ez majd megjön a korral."

Egyik színpadi szerzőnk rengeteget keres rádió-, tv-, színpadi és filmdarabjaival. Csak az a baj, hogy aztán kártyán az utolsó fillérig el is veszti mind. Róla mondta egy konkurrens írótársa a művészklubban:

— A szerencsétlen! Ez nemcsak megírja a darabjait, hanem el is játssza!

TANULNAK A FIÚK

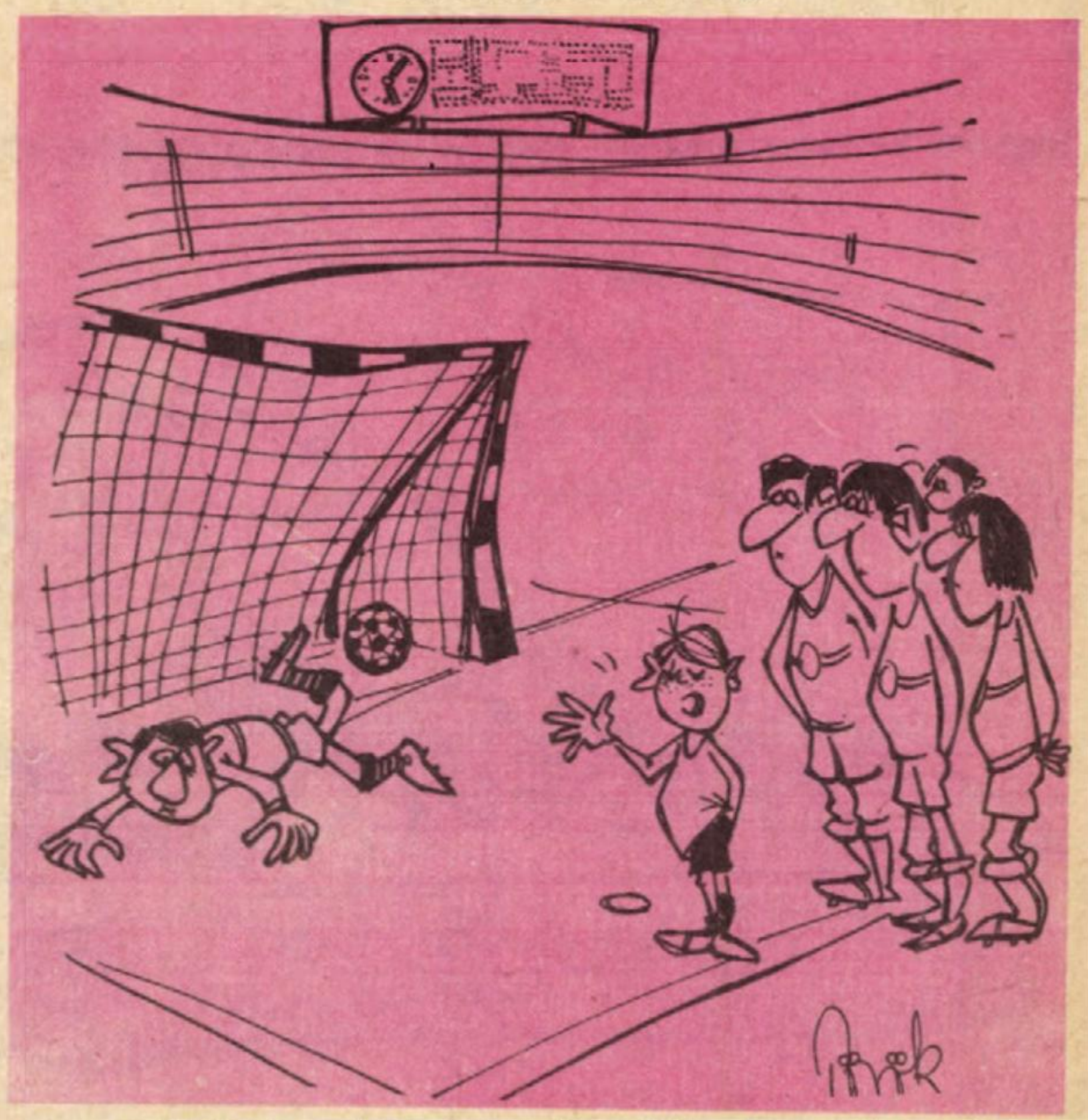

– Szóval valahogyan így képzelem el a tizenegyest...

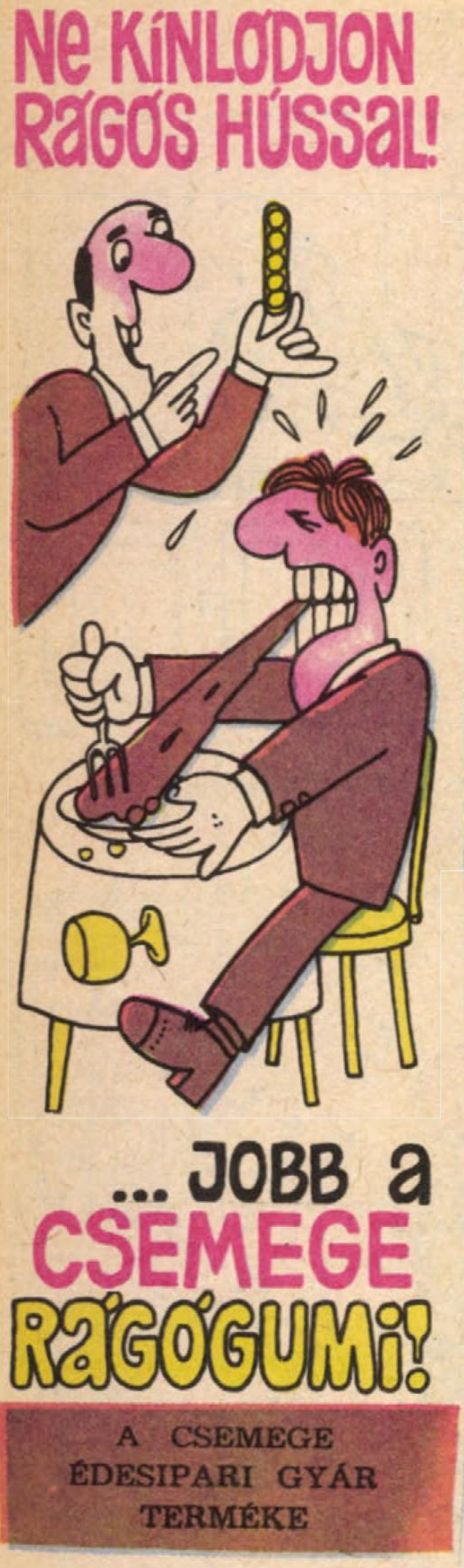

NE KÍNLÓDJON RÁGÓS HÚSSAL!
... JOBB A CSEMEGE RÁGÓGUMI!
A CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR TERMÉKE

FRISS CSIRKE
VEGYEN INKÁBB A HÉT ELEJÉN CSIRKÉT!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

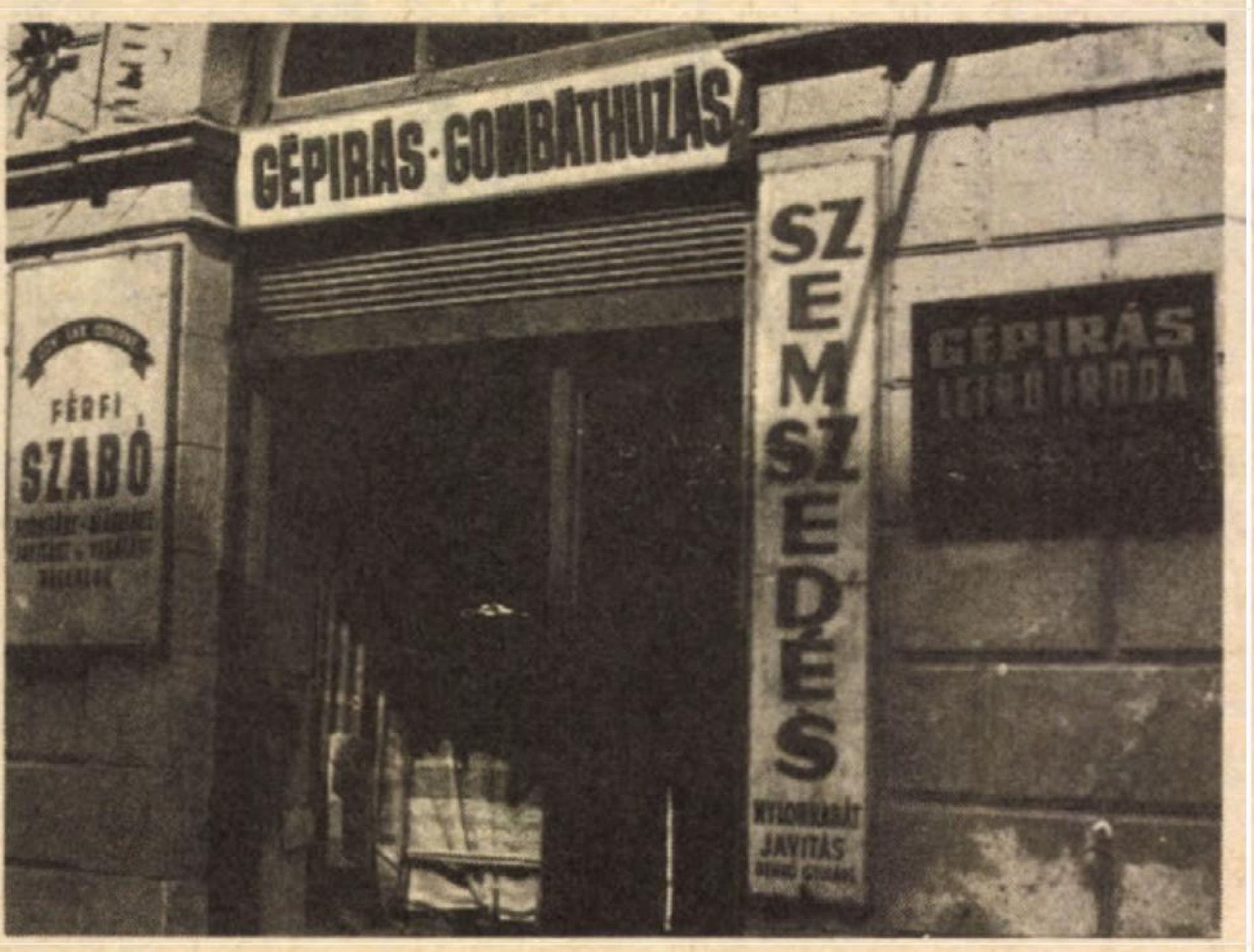
GÉPIRÁS·GOMBÁTHUZÁS
FÉRFI SZABÓ
SZEMSZEDÉS
GÉPIRÁS LEÍRÓ IRODA

Mindent egy helyen!

(Budapesten, a Vörösmarty utcában fényképezte Vámos Éva)

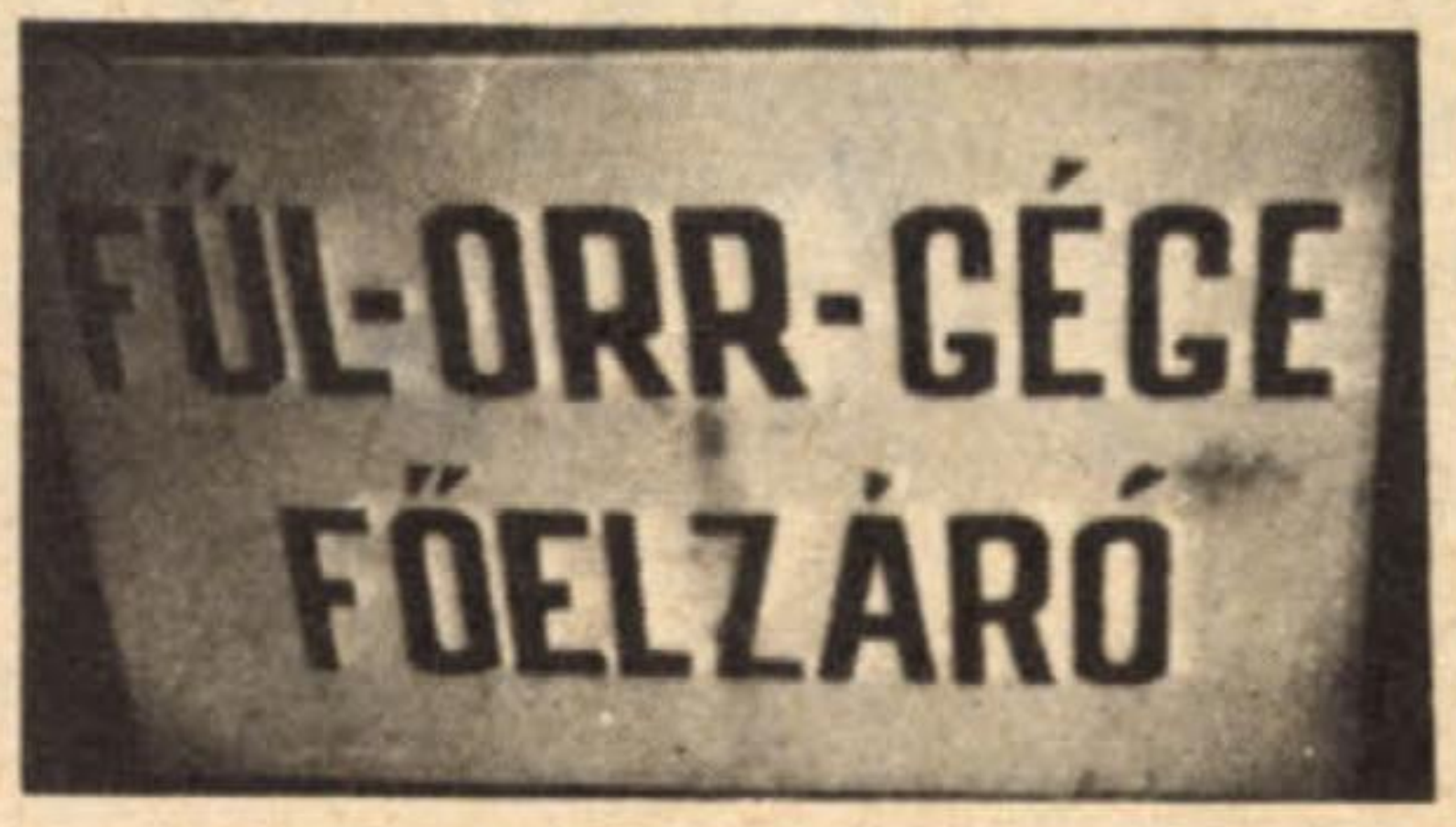
FÜL-ORR-GÉGE
FŐELZÁRÓ

Meg kell fulladni a nevetéstől!

(A szegedi egyetem egyik klinikáján fényképezte Hudák János)

Bombačtlet. Szégyelljük, hogy nekünk még sosem jutott eszünkbe.

(Az Esti Hírlapban észlelte Sziber József)

Fásítsák az erdőt

Ravasz csapat lehet az egyik. De melyik?!

(A Délmagyarország c. lapban észlelte Szeles László makói olvasónk)

len játszik a bajnoki pontokért a Szabadság téren. Ez a két csapat szerepel legrégebb idő óta, megszakítás nélkül a megyei labdarúgó-bajnokságban. A szegediek 1957, a dorozsmaiak pedig 1958 óta játszanak rendszeresen egymással, összesen 31-szer találkoztak eddig.

*

Kanász bizonyította tehetségét, *Cserneczki* kemény beállós, *Szigetitől* is sokat várok. A négy hátvéd, három magas, erőteljes fiú. Úgy érzem, megfelelően egészítik ki egymást. A középpályán a két tapasztalt ifiválogatott — *Komjáthy* és *Horváth* —

A negyedik biztosan egy törékeny idős hölgy.

(A Népsportból nyírta Zsitvay Attila)

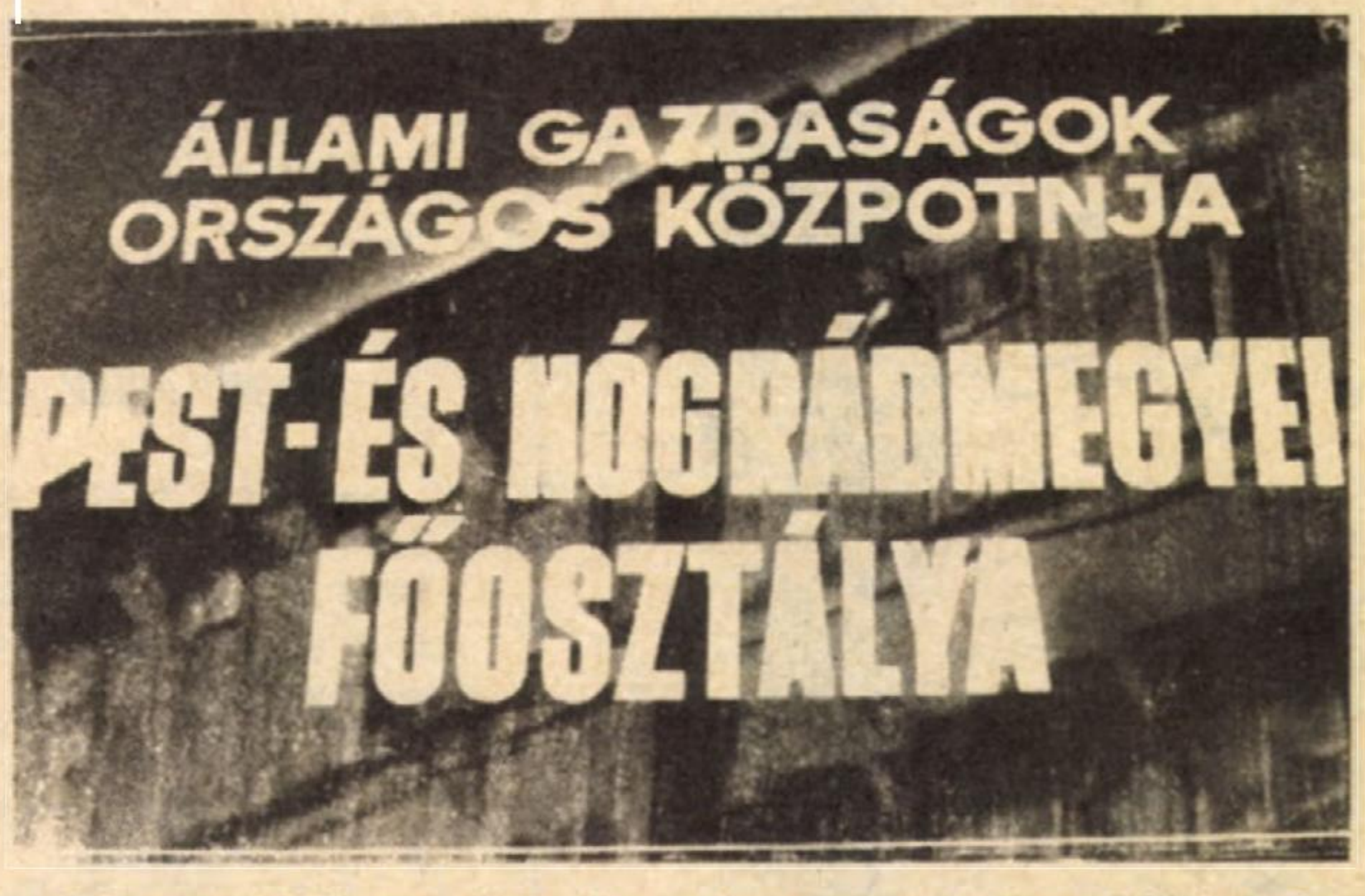
ÁLLAMI GAZDASÁGOK
ORSZÁGOS KÖZPOTNJA
PEST-ÉS NÓGRÁDMEGYEI
FŐOSZTÁLYA

Központn? Mit tegyünk, ha potn ezen a potnon vitatnunk kell a felirat potnosságát?

(Budapesten, a Majakovszkij utca 34. sz. ház falán észlelte Páros Endre)

RONGYOS RÍMEK
(RÁZÓS TÉMA)

Sokan olyan otthonosan
rázzák, mint egy lord, vagy márki,
nagyot változott a világ,
ma már rázhat rongyot bárki!...

Van, ki kintről hoz be rongyot,
hogy mért, kell-e magyarázni?,
csak külföldi rongyot szeret
a belföldi magyar rázni...

Mindegy, hol kezdi el rázni,
Hegyeshalomnál, vagy Szobnál,
úgysem ismer határt ebben,
(őstünet ez minden sznobnál...)

A vérbeli rongyrázónak
rongyrázás a legfőbb gondja,
és csak akkor érzi magát
rongyul, hogyha nincs egy rongya...

Könnyű rejtvény: mi az, ami
minden rongyrázóról lebőg?
A megfejtés rongynál könnyebb,
ez a válasz: lebőg a gőg...

Rongyos poén: a rongyrázó
ne legyen rest, főleg léha!,
s hogyha szeret rongyot rázni,
porrongyot is rázzon néha...!

Szilágyi György

KONNYÜSZERKEZET

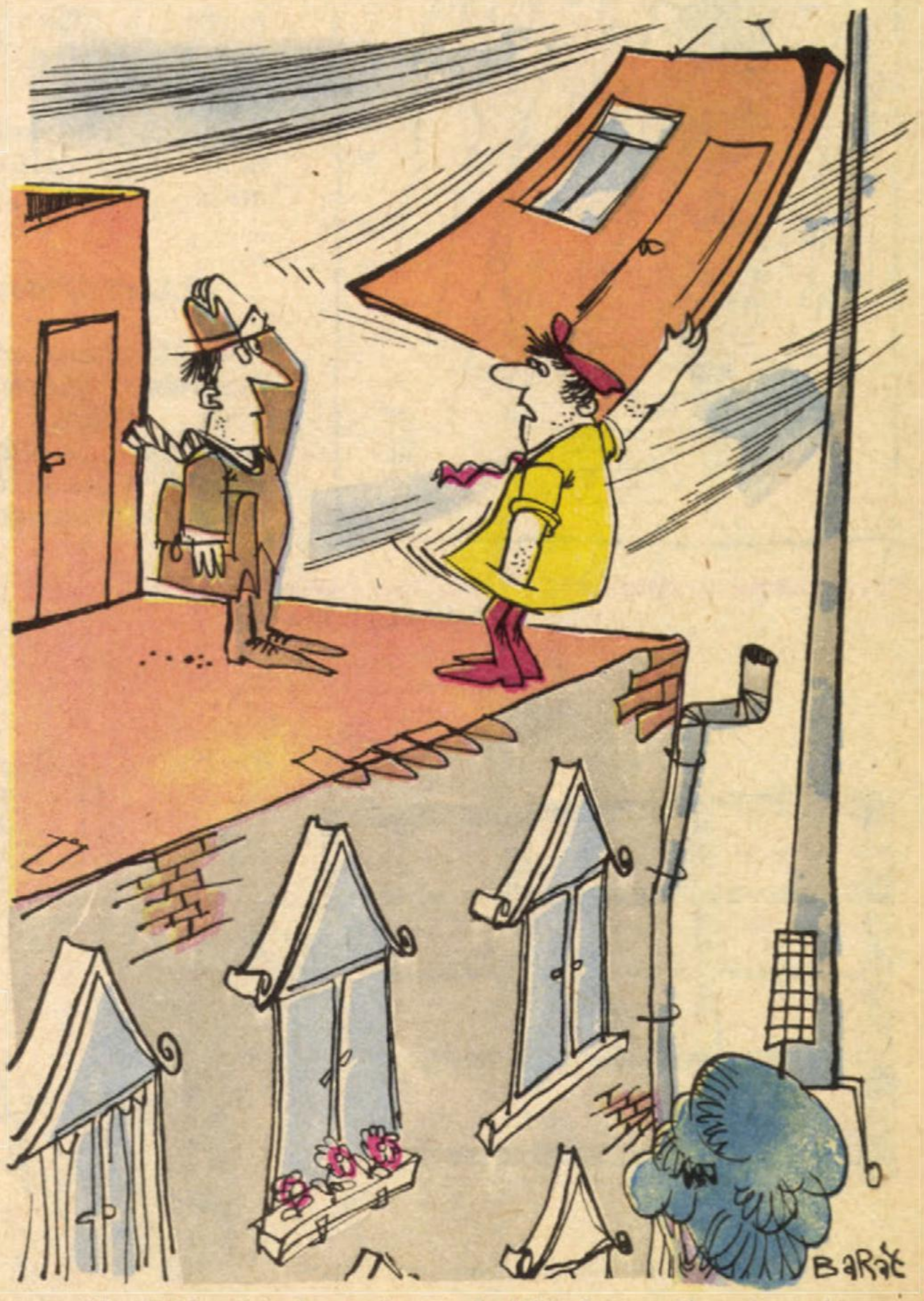

– Ha hátszelet kapunk, csak két óra múlva lesz beköltözhető a lakásunk.

BALATONI VIKEND UTÁN

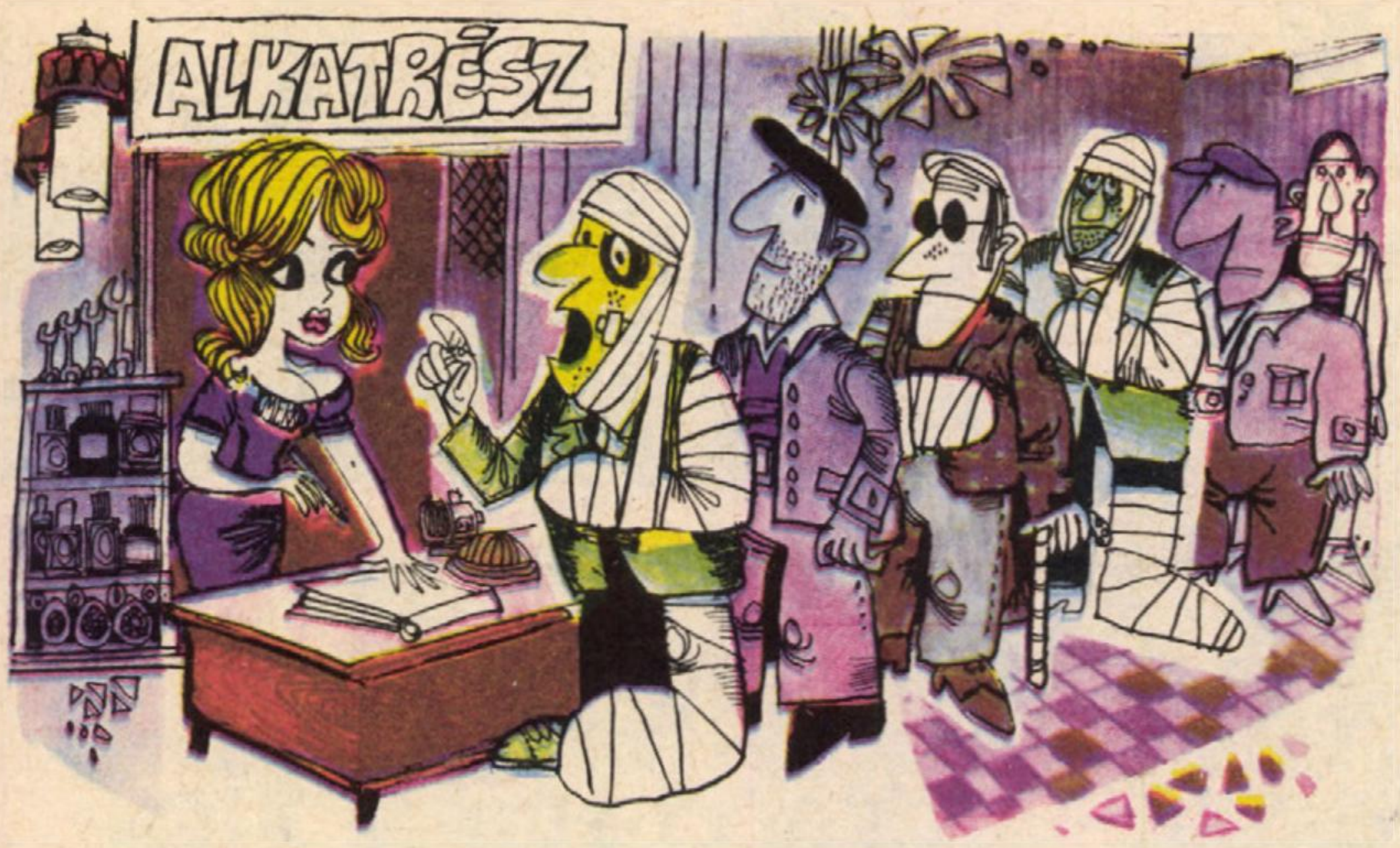

– Kisasszony, legyen szives egy első rugót, egy lengéscsillapítót, egy alsó-felső fogsort és egy kulcscsontot adni!...

A SZEMTELENSÉG TETEJE

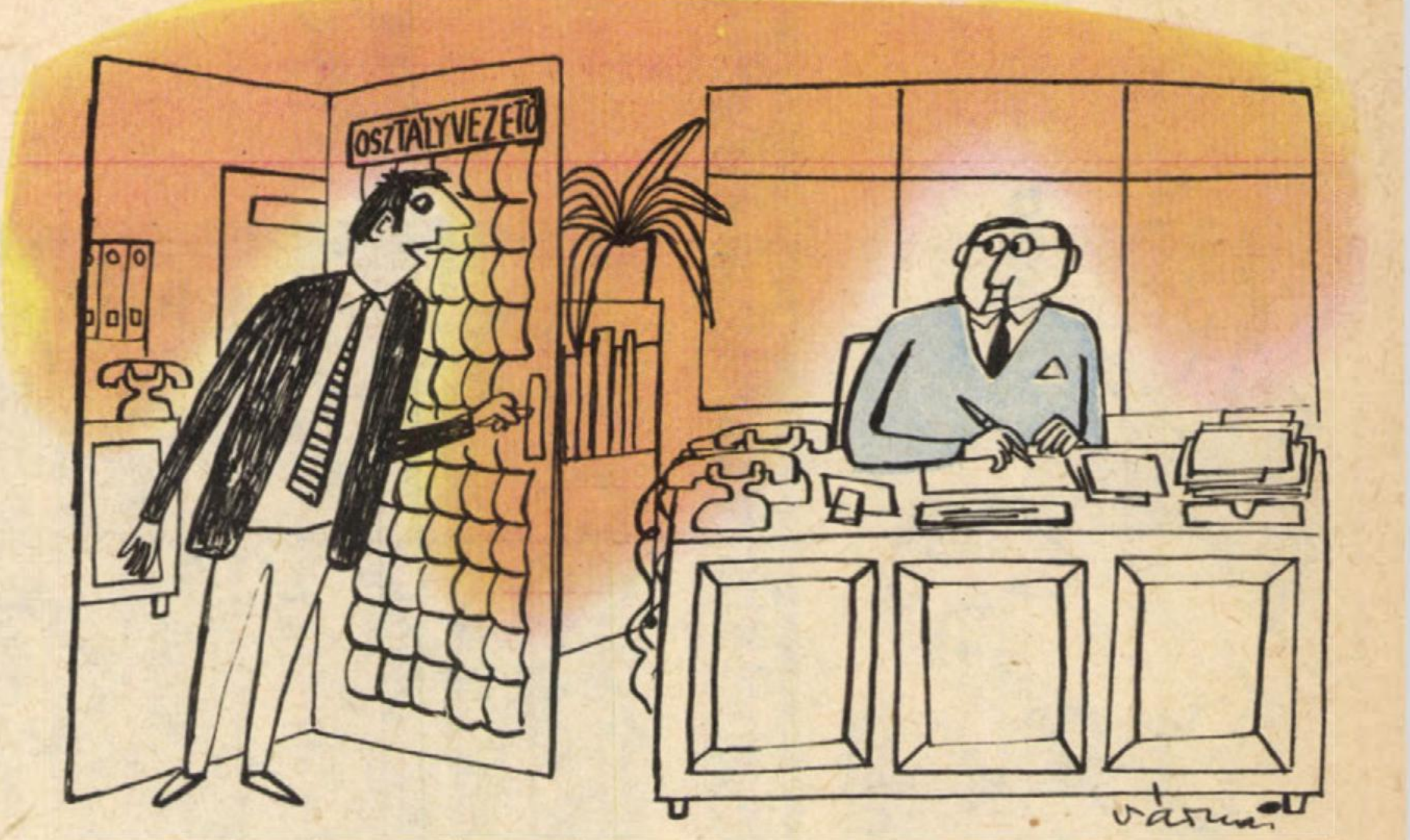

– Mondja, osztályvezető kartárs, nincs valami jó altatója?

AZ ÖNGYILKOS

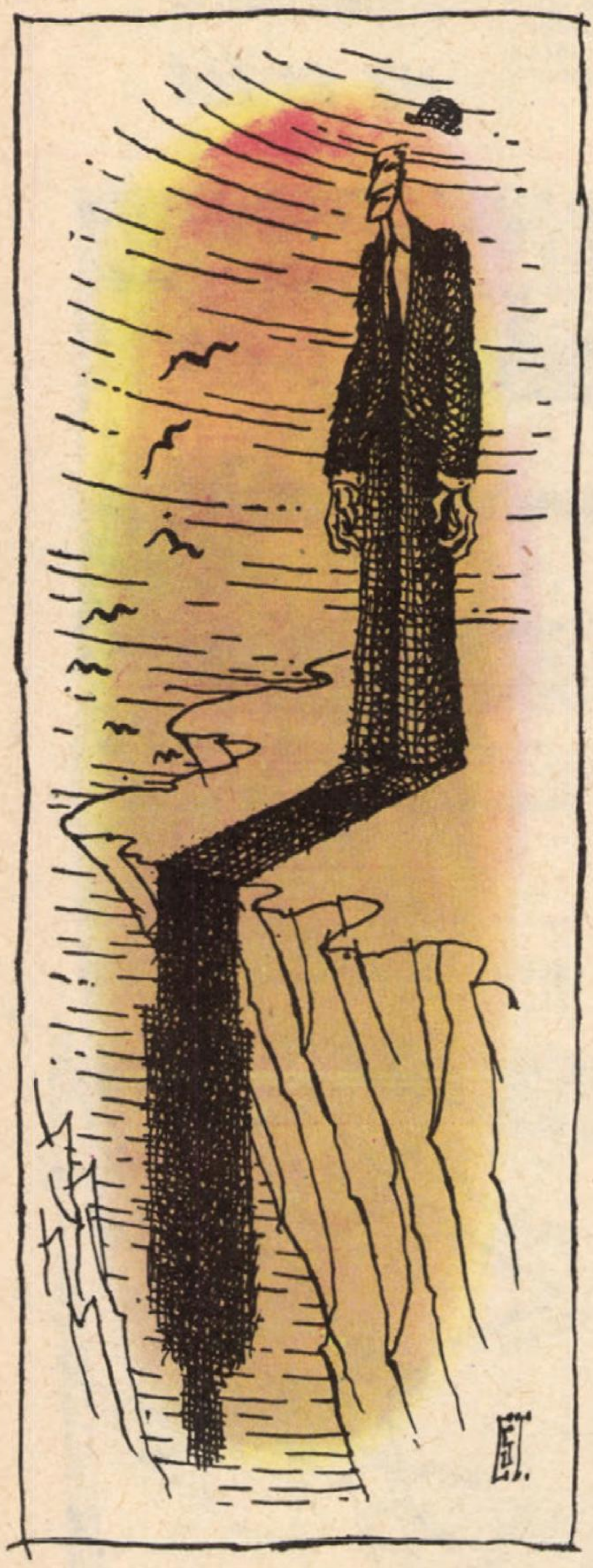

SZILÁNKOK

KACÉR NŐ

— Béla, aztán hívjon fel egyszer.

— Telefonon?

— Dehogy. A lakására...

PESSZIMIZMUS

— Mi lesz velem, ha majd nem szemetelnek a pestiek? — töprengett aggódva az utcaseprő.

CSÚCS

— Szeretném megmászni a Mount Everestet.

— Miért?

— Ott nem kell félnem, hogy elüt egy autó.

ÁLLATIDOMÁR

— Megmondom őszintén, gyáva vagyok ahhoz, hogy oroszlánt szelídítsek. Inkább a szelíd őzeket próbálom megvadítani.

ÖNÉRZET

— Gerinces, büszke ember vagyok. Én ugyan senki előtt le nem veszem a kalapomat — mondta Pirike a moziban.

PÁLYAVÁLASZTÁS

— Mozdonyvezető szerettem volna lenni, aztán mégis sofőr lettem.

— Miért?

— Mert vállalati mozdonnyal nem csinálhatok maszek fuvarokat.

TELEFON

Brahovácz meséli:

— Szeretném bevezettetni a telefont a lakásomra. De ez, sajnos, lehetetlen.

— Sok az igénylő?

— Sok. Azonkívül nincs is lakásom.

ÉRZÉKENY LÉLEK

— Megfosztott a pénzemtől, elcsábította a menyasszonyomat, de ígérje meg, hogy nem haragszik rám...

(g)

EMLÉKMŰ

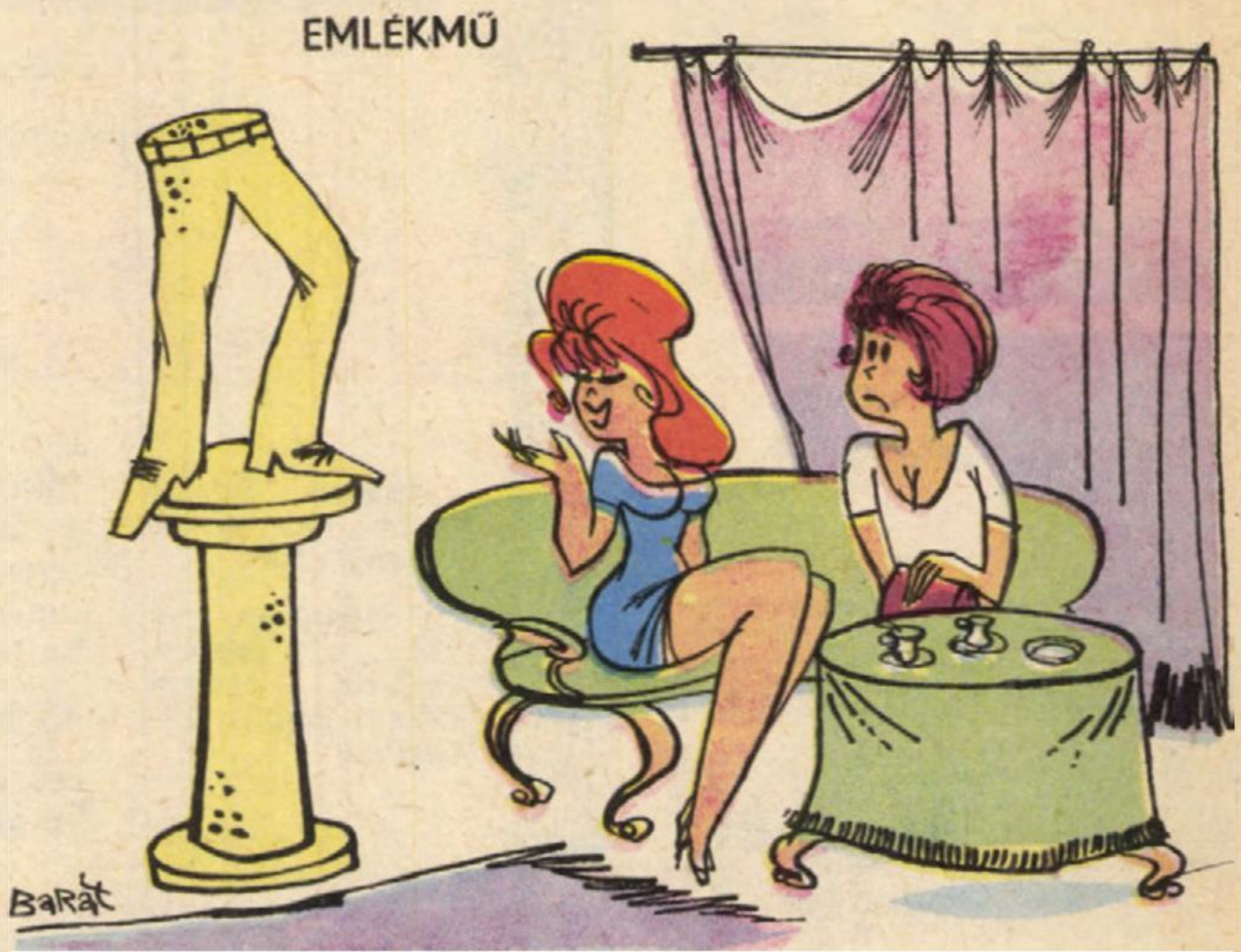

– Jocó emlékére állítottam ezt a szobrot. Nős volt, és csak félig az enyém...

BÁTOR VENDÉG

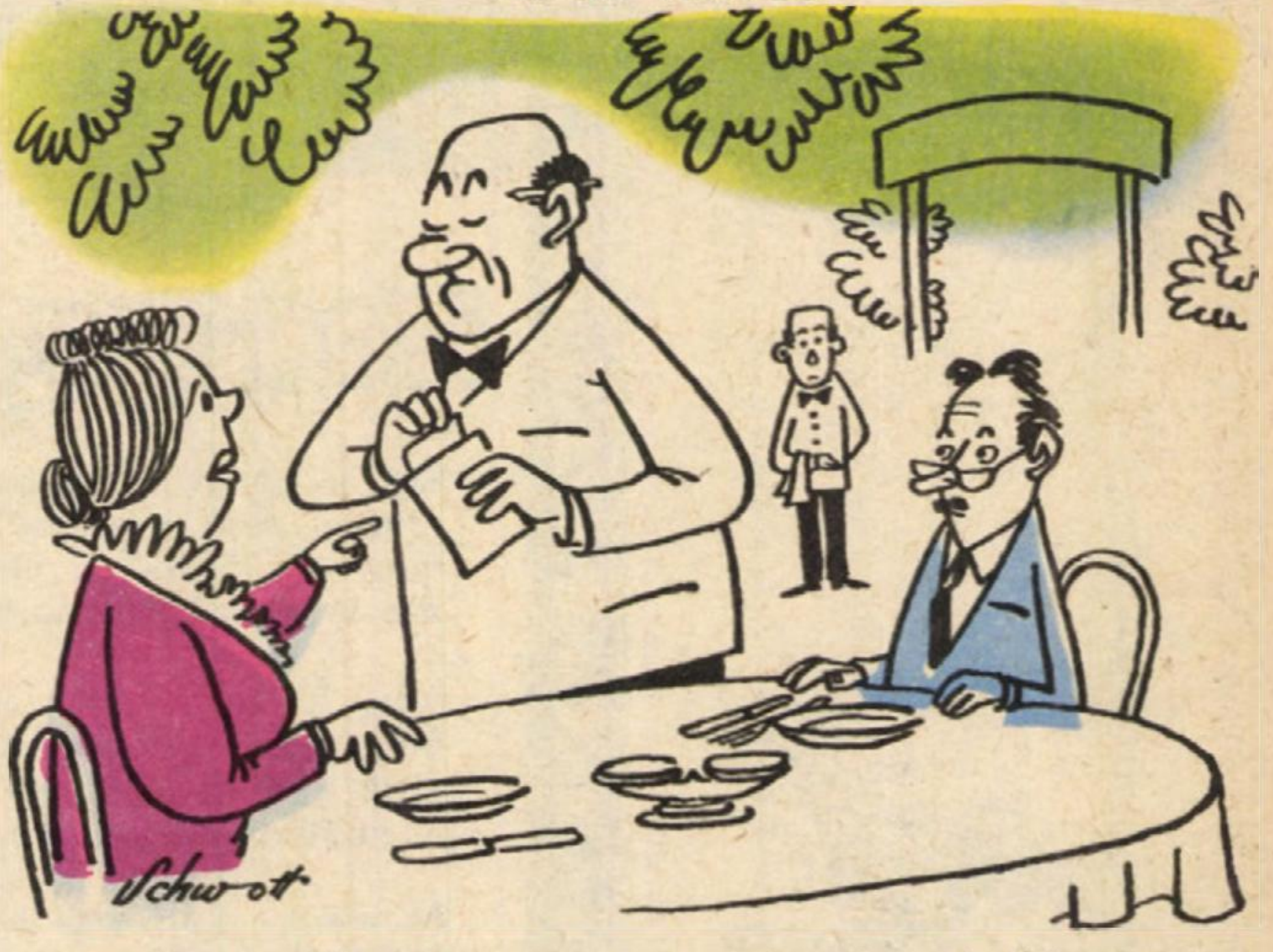

– Kérem, küldje ide azt a nyeszlett felszolgálót. A férjem le akarja szidni a kiszolgálás miatt.

MONOKULTÚRA

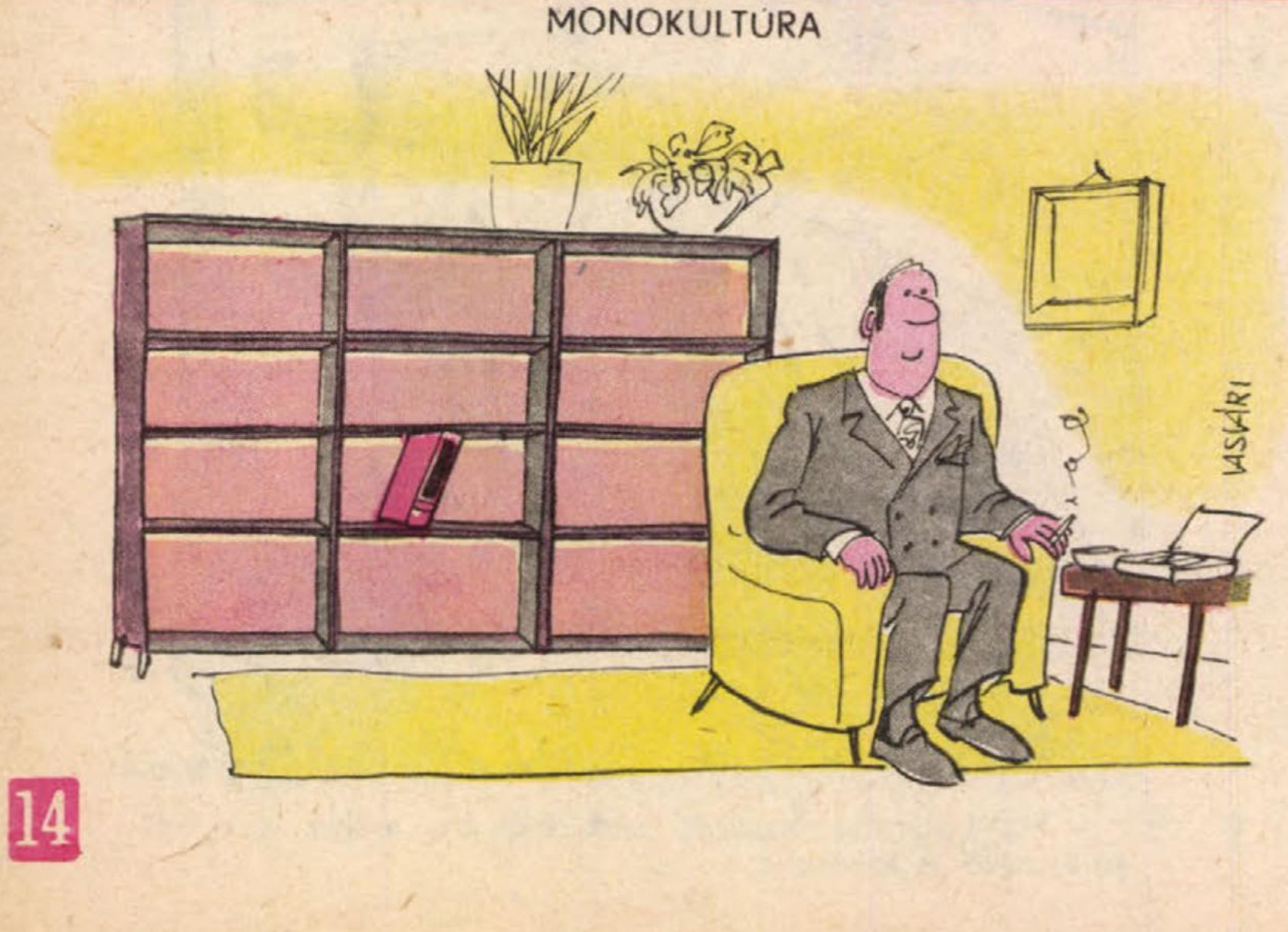

ÚJ MÓDSZER A NEVELÉSBEN

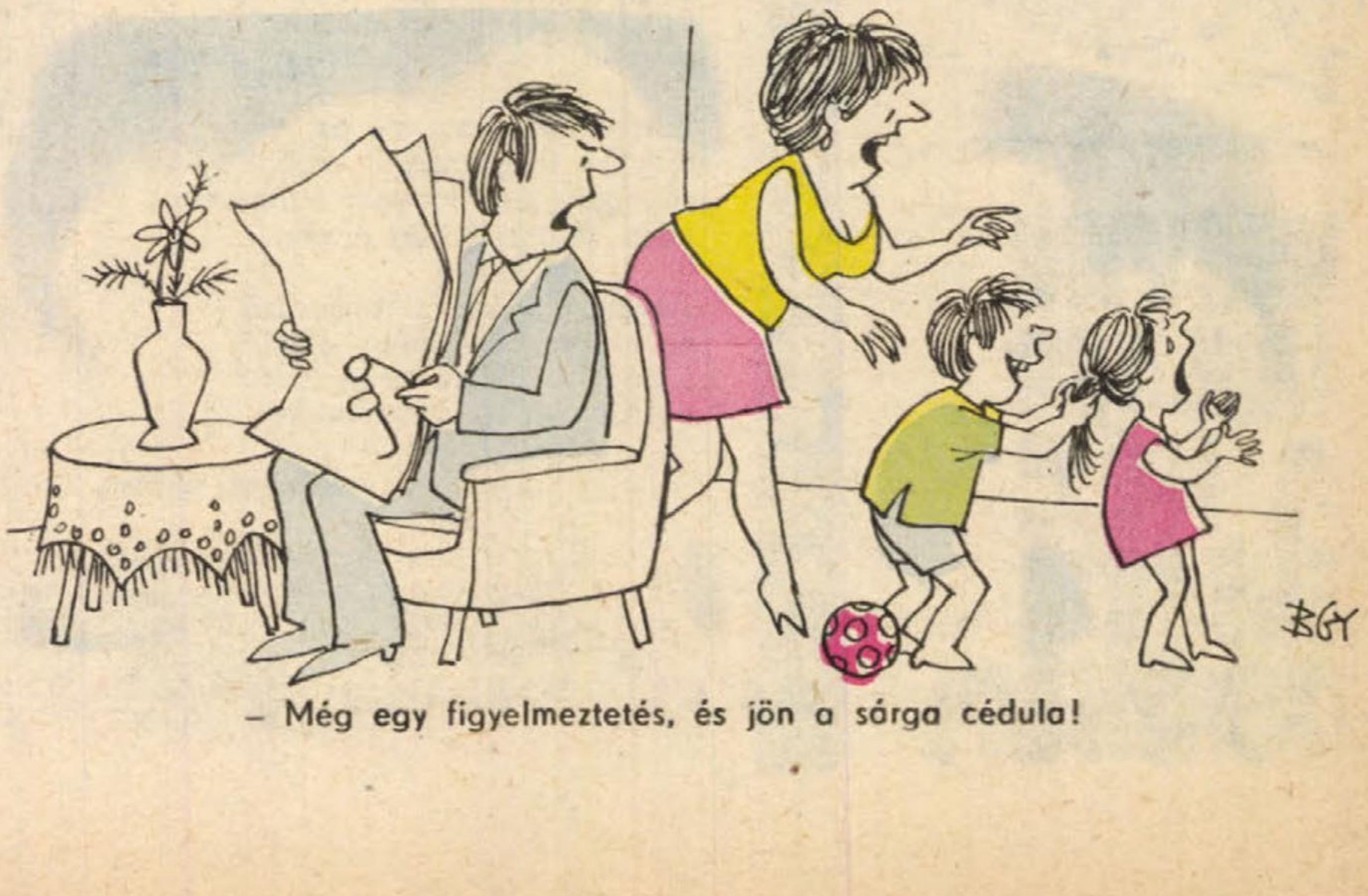

– Még egy figyelmeztetés, és jön a sárga cédula!

MENEKÜLÉS

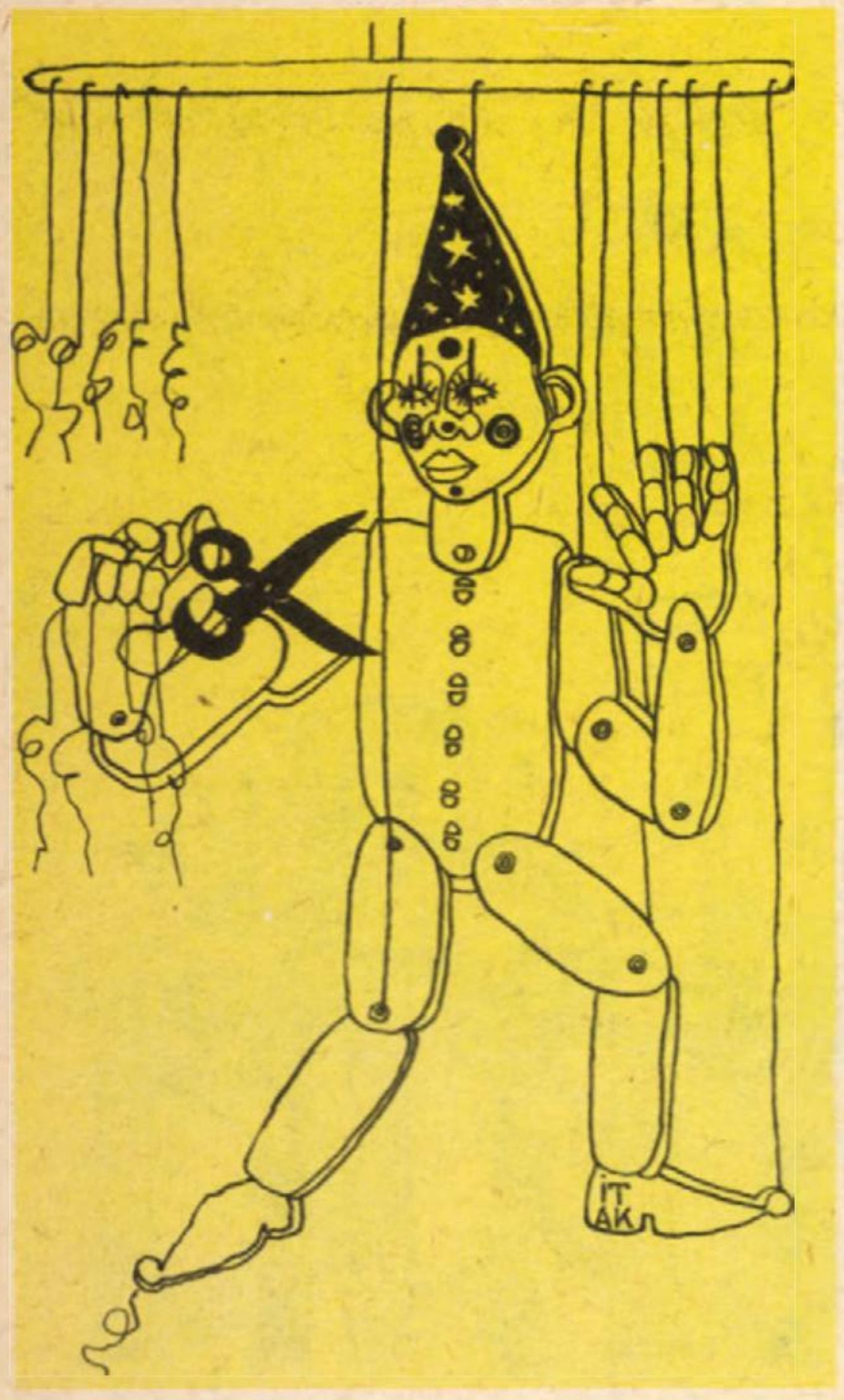

RÉBUSZ

231. rejtvényünk megfejtése:

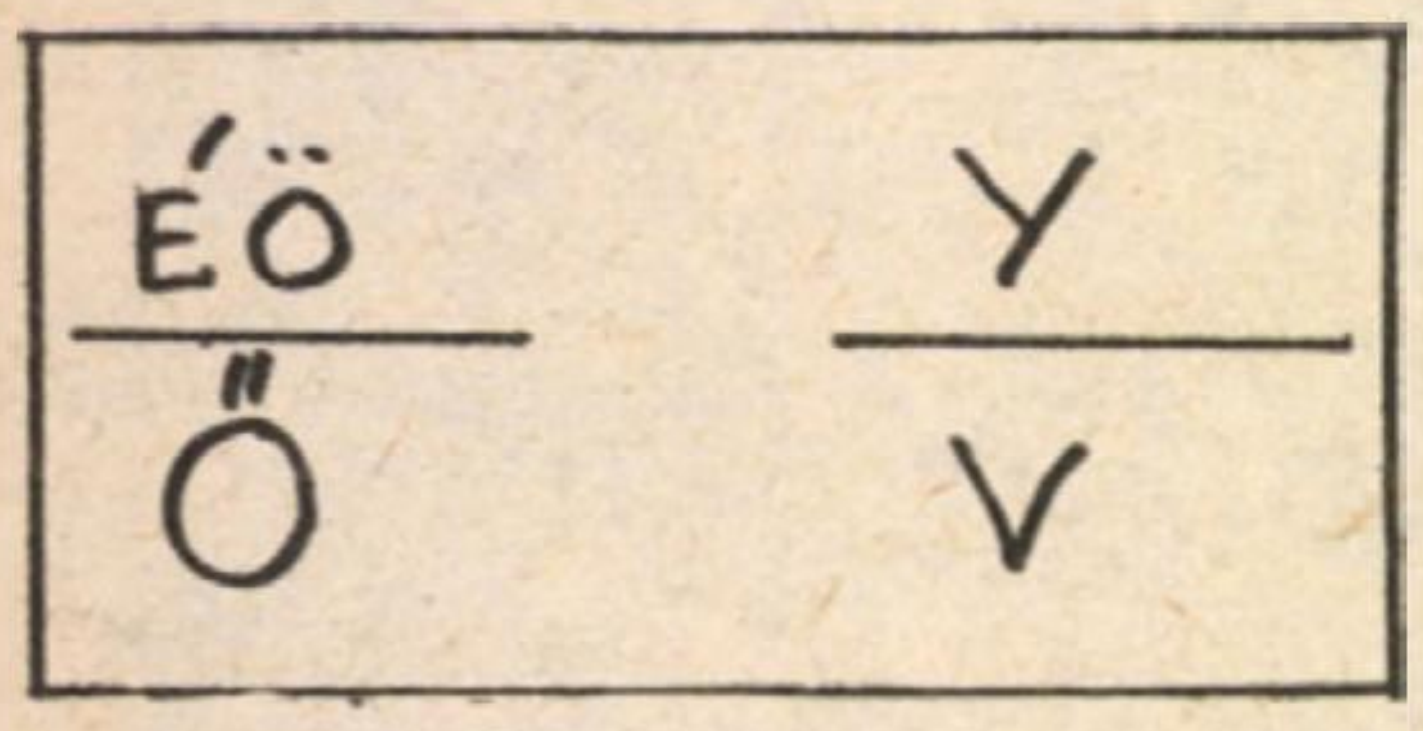

Évelő növény

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szabó Barna, Tyukod, Bem u. 52.
Szilner Emilné, Bp. V., Tolbuhin krt. 4.
Joó Imréné, Heves, Tanácsköztársaság tér 2.

233. REJTVÉNYÜNK

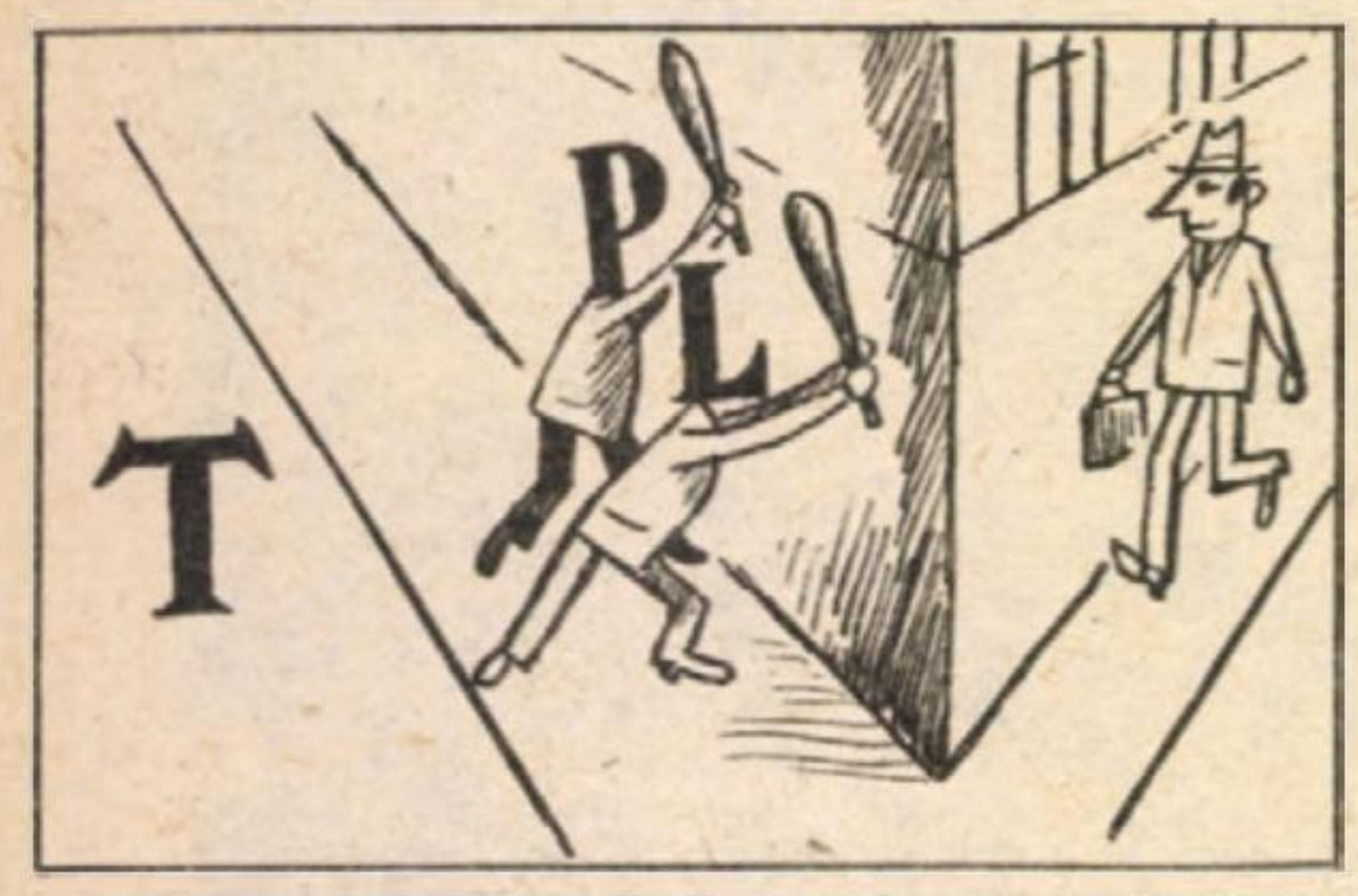

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb június 19-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-24 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT BŰNÜGYI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

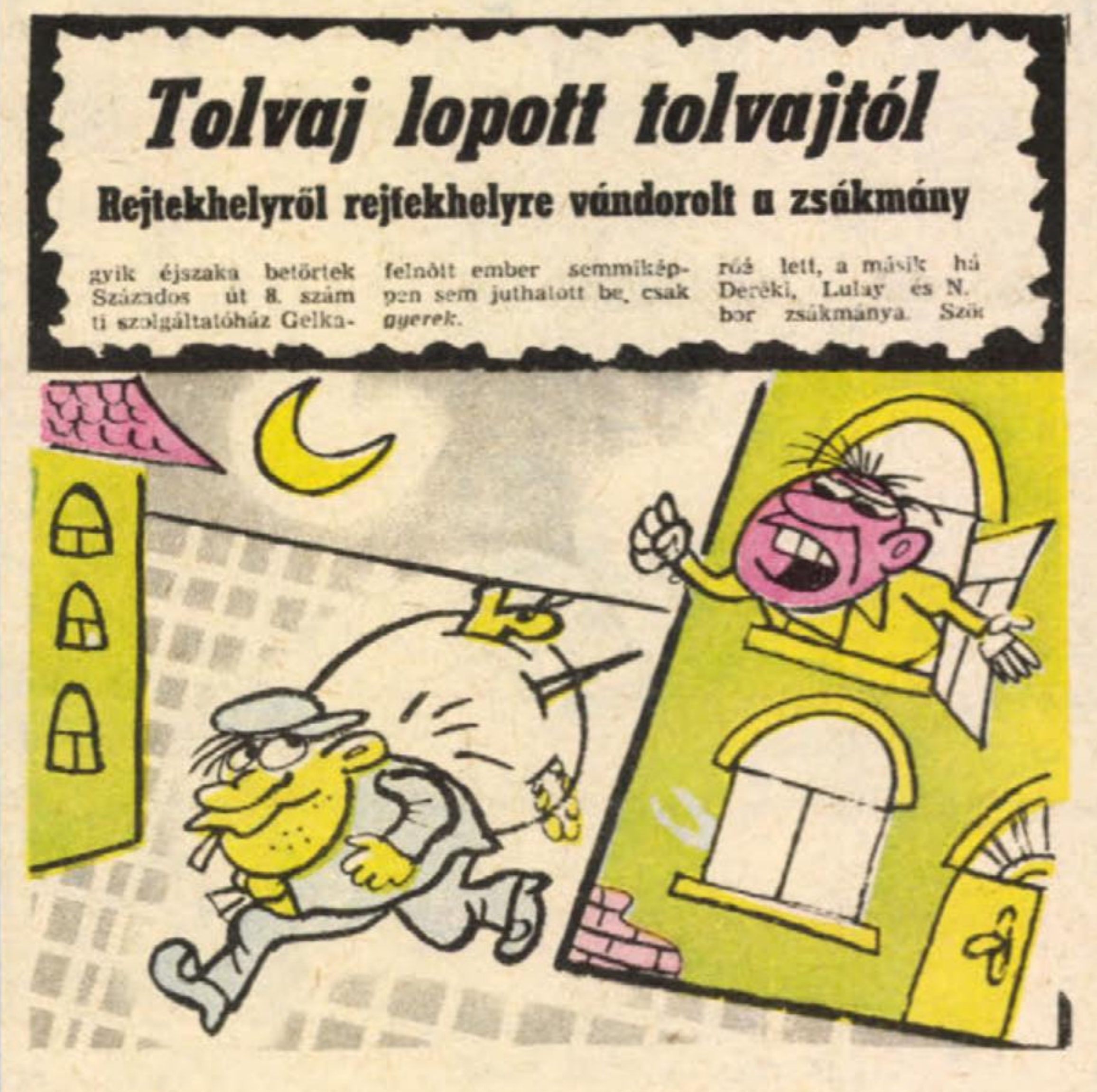

Tolvaj lopott tolvajtól

Rejtekhelyről rejtekhelyre vándorolt a zsákmány

gyik éjszaka betörtek Százados út 8. szám ti szolgáltatóház Gelka- felnőtt ember semmiképpen sem juthatott be, csak *gyerek*. rúá lett, a másik há Deréki, Lulay és N. bor zsákmánya. Szö

– Ne élj vissza vele, gazember, hogy nem merek rendőrért kiabálni!

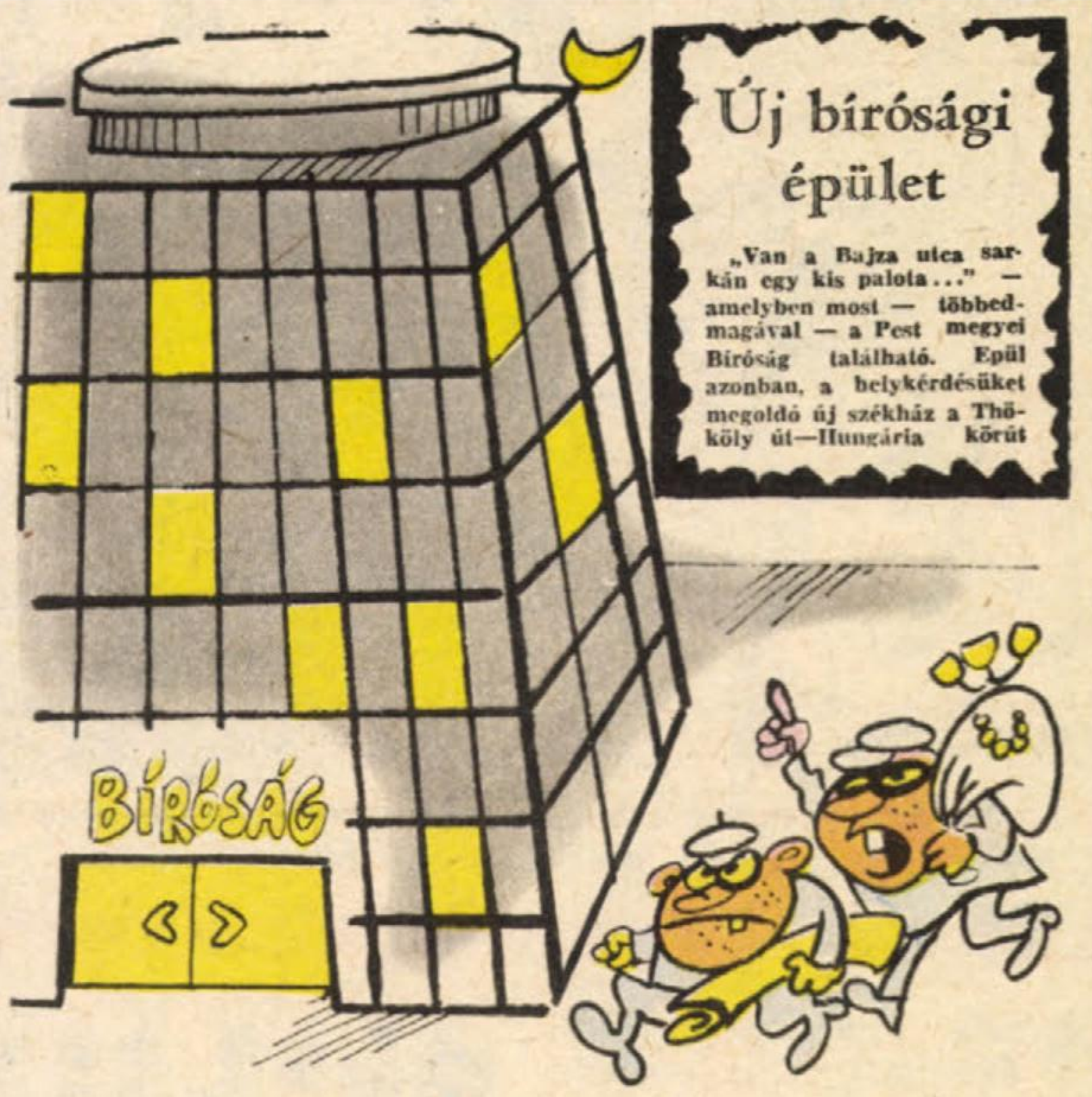

Új bírósági épület

„Van a Bajza utca sarkán egy kis palota..." — amelyben most — többedmagával — a Pest megyei Bíróság található. Épül azonban, a helykérdésüket megoldó új székház a Thököly út—Hungária körút

– Erre persze van pénz!

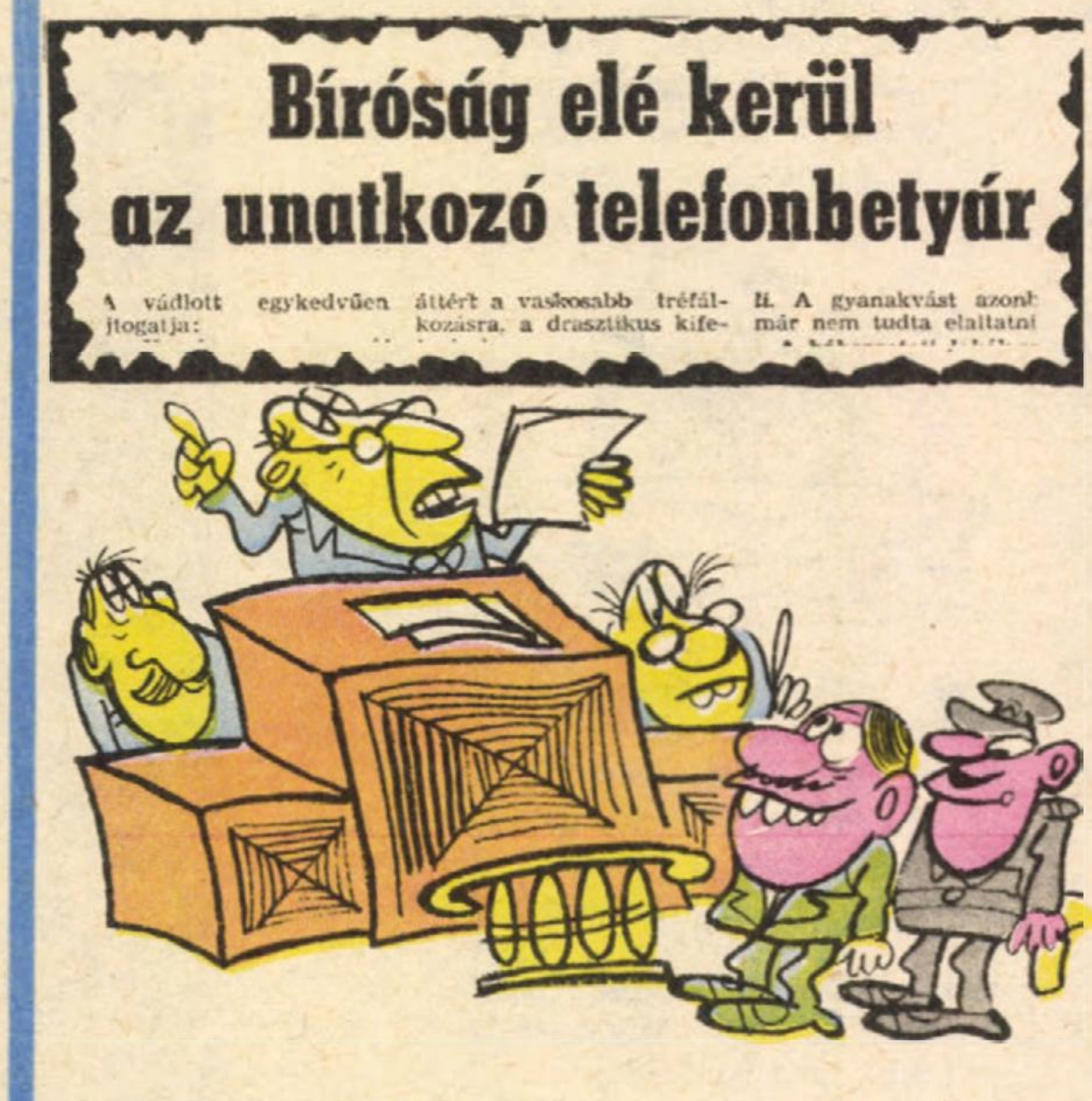

Bíróság elé kerül az unatkozó telefonbetyár

A vádlott egykedvűen jtogatja: áttért a vaskosabb tréfálkozásra, a drasztikus kife- li. A gyanakvást azonban már nem tudta elaltatni

– Mivel a bíróság tudja, mit jelent ma Pesten telefonálni, a készülék mellett eltöltött időt beszámítja a vádlott büntetésébe.

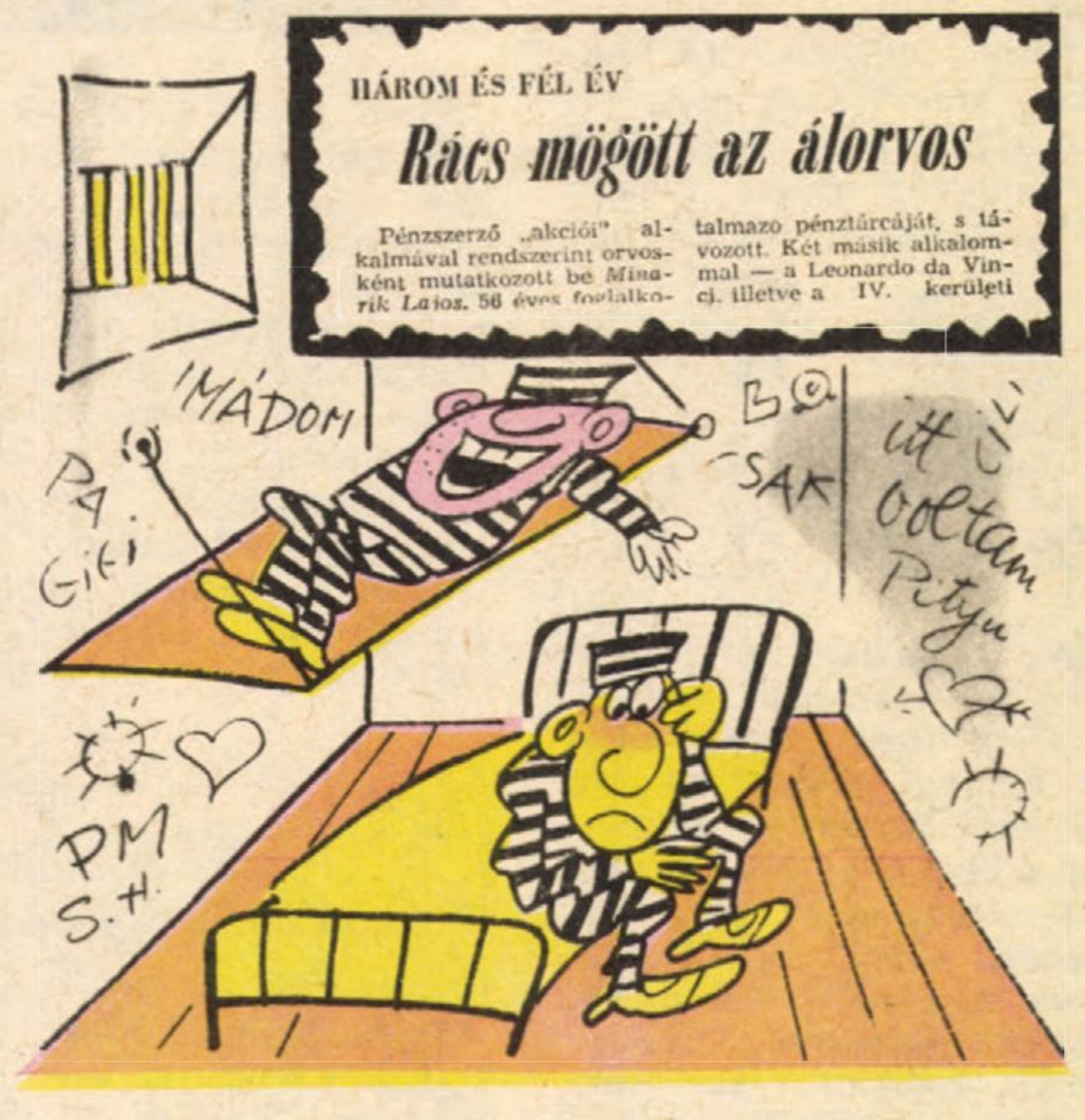

HÁROM ÉS FÉL ÉV

Rács mögött az álorvos

Pénzszerző „akciói" alkalmával rendszerint orvosként mutatkozott be *Minarik Lajos*, 56 éves foglalko- talmazo pénztárcáját, s távozott. Két másik alkalommal — a Leonardo da Vinci, illetve a IV. kerületi

– Maga aztán nagy balek, hapsikám. Miért nem ment inkább az SZTK-ba álbetegnek?

MŰVELT RÓKA

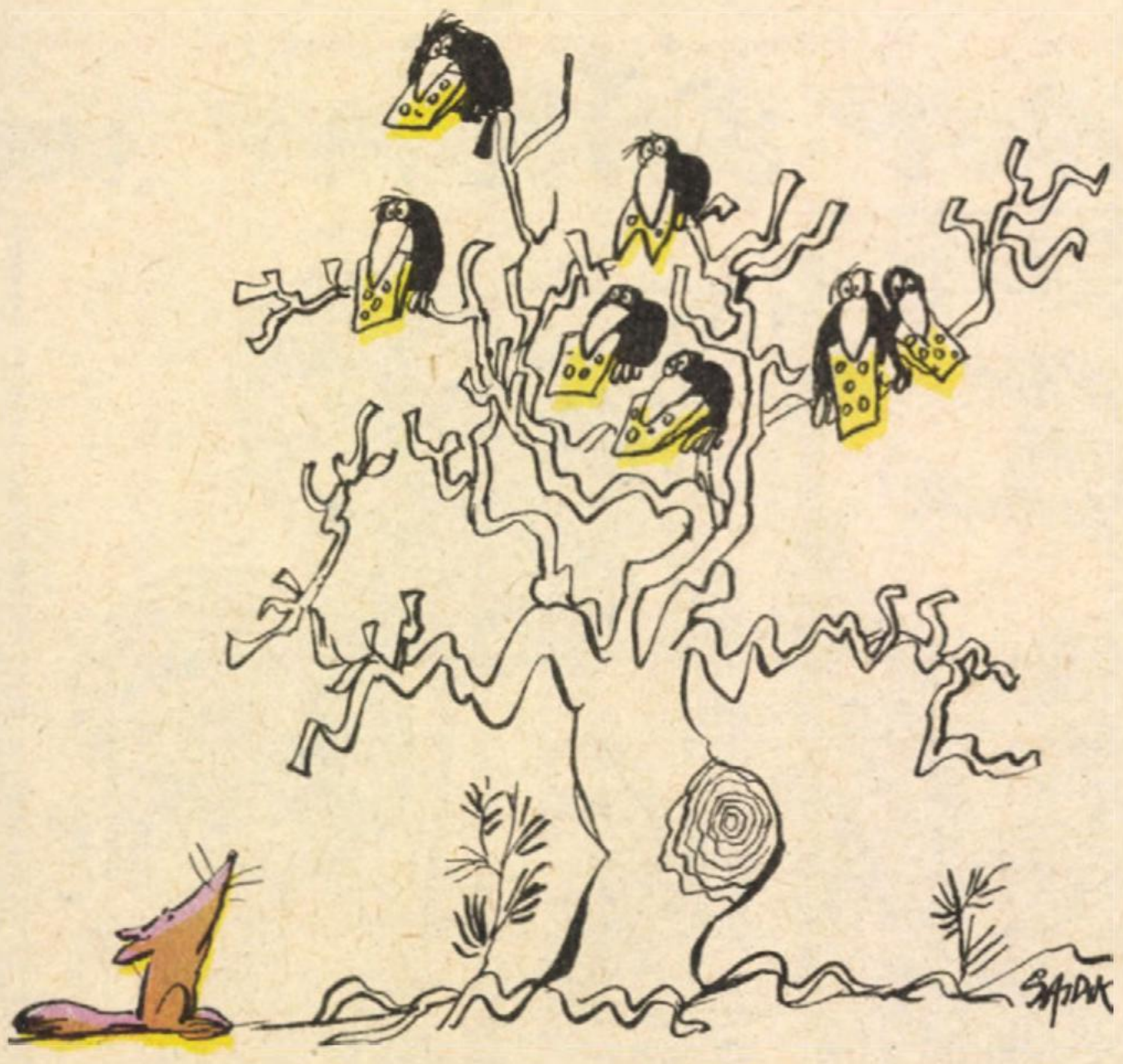

– Fantasztikus! Ezek még sohasem hallottak Aesopusról!

ÁSATÁS A XXI. SZÁZADBAN

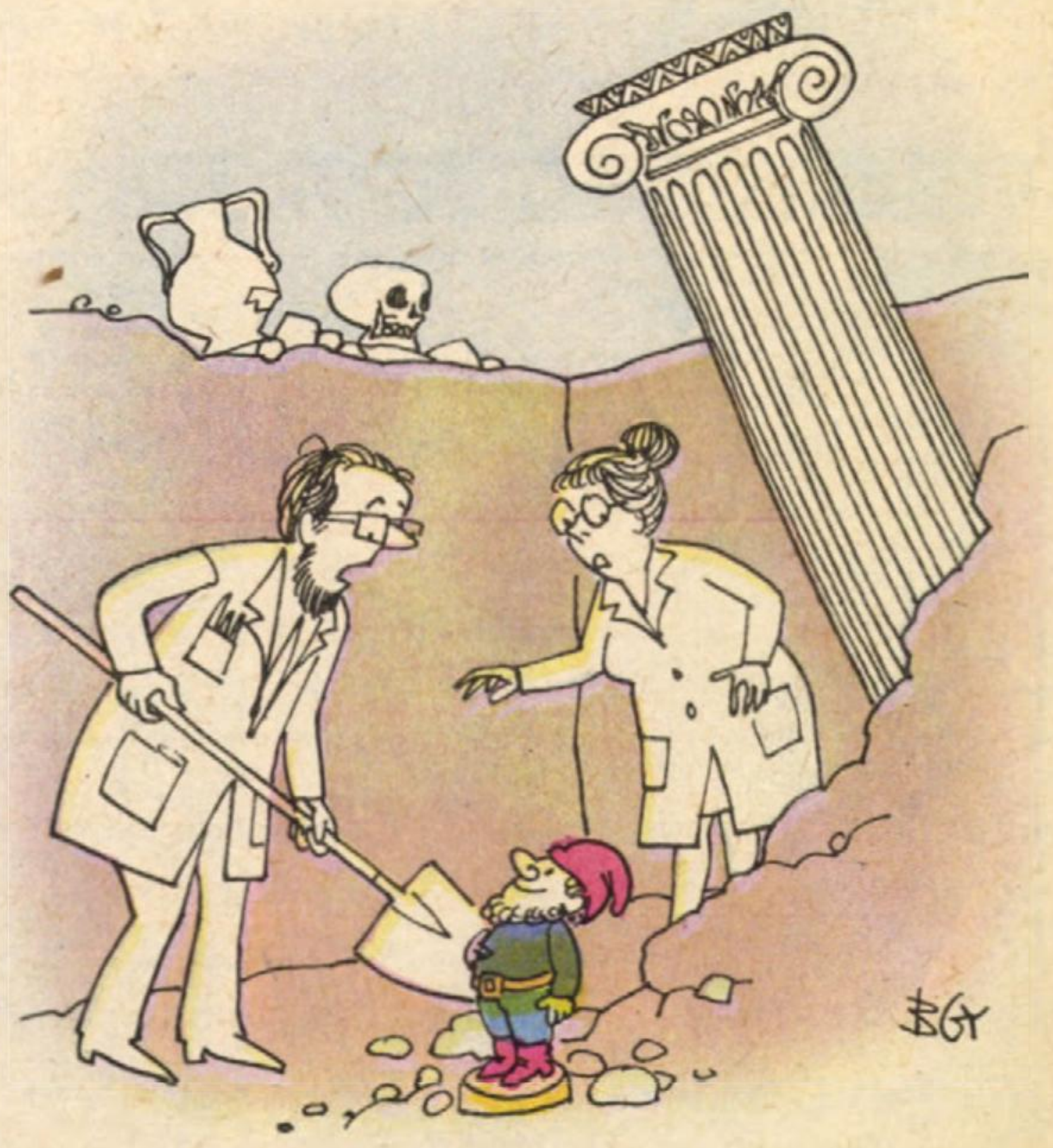

– Ez valami istenszobrocska lehet, de melyik korból?

KORUNK VÁNDORLEGÉNYE

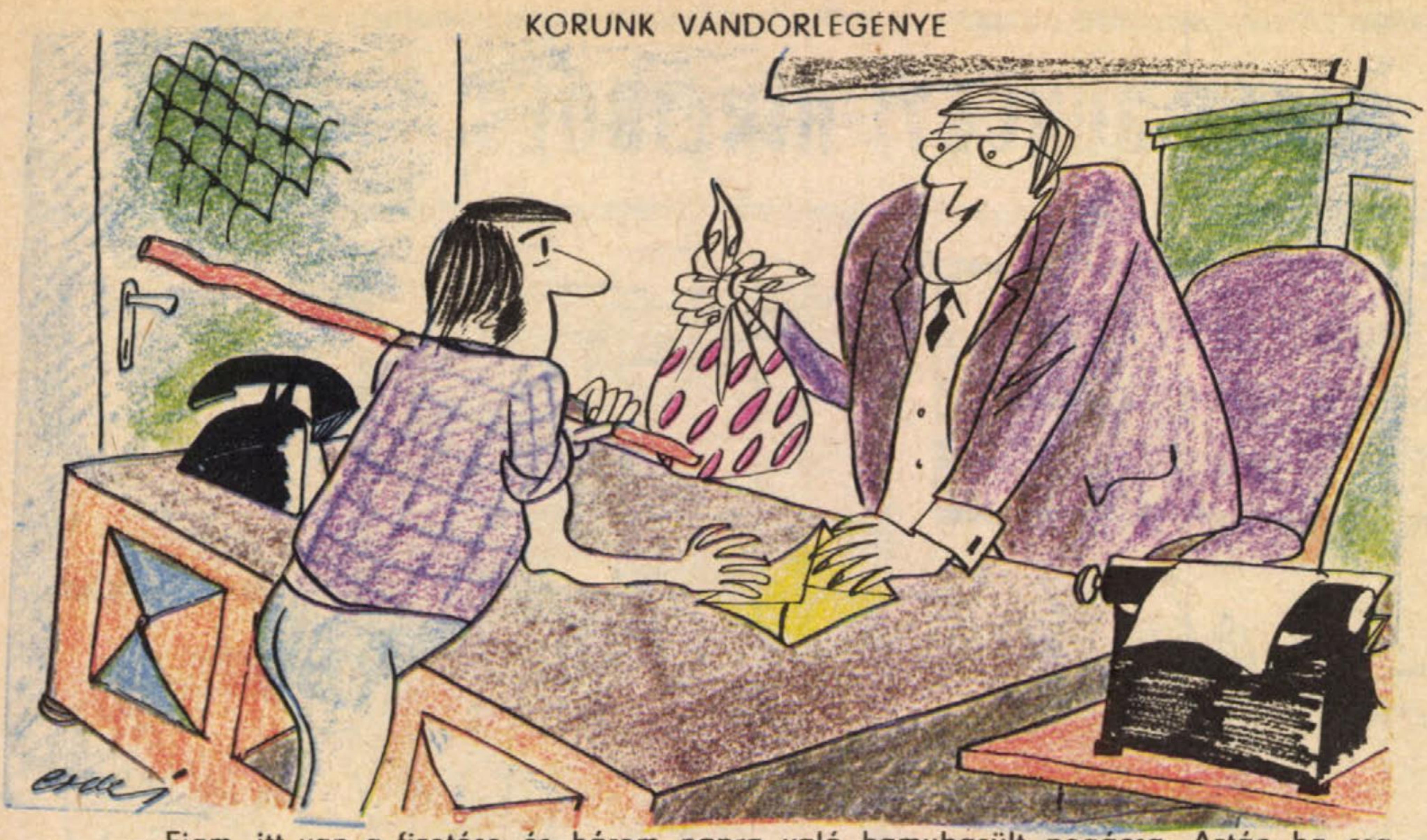

– Fiam, itt van a fizetése és három napra való hamubasült pogácsa. Aztán ha csalódott, jöjjön vissza, óránként egy forinttal többet kap.

OPTIMISTA ELÍTÉLT

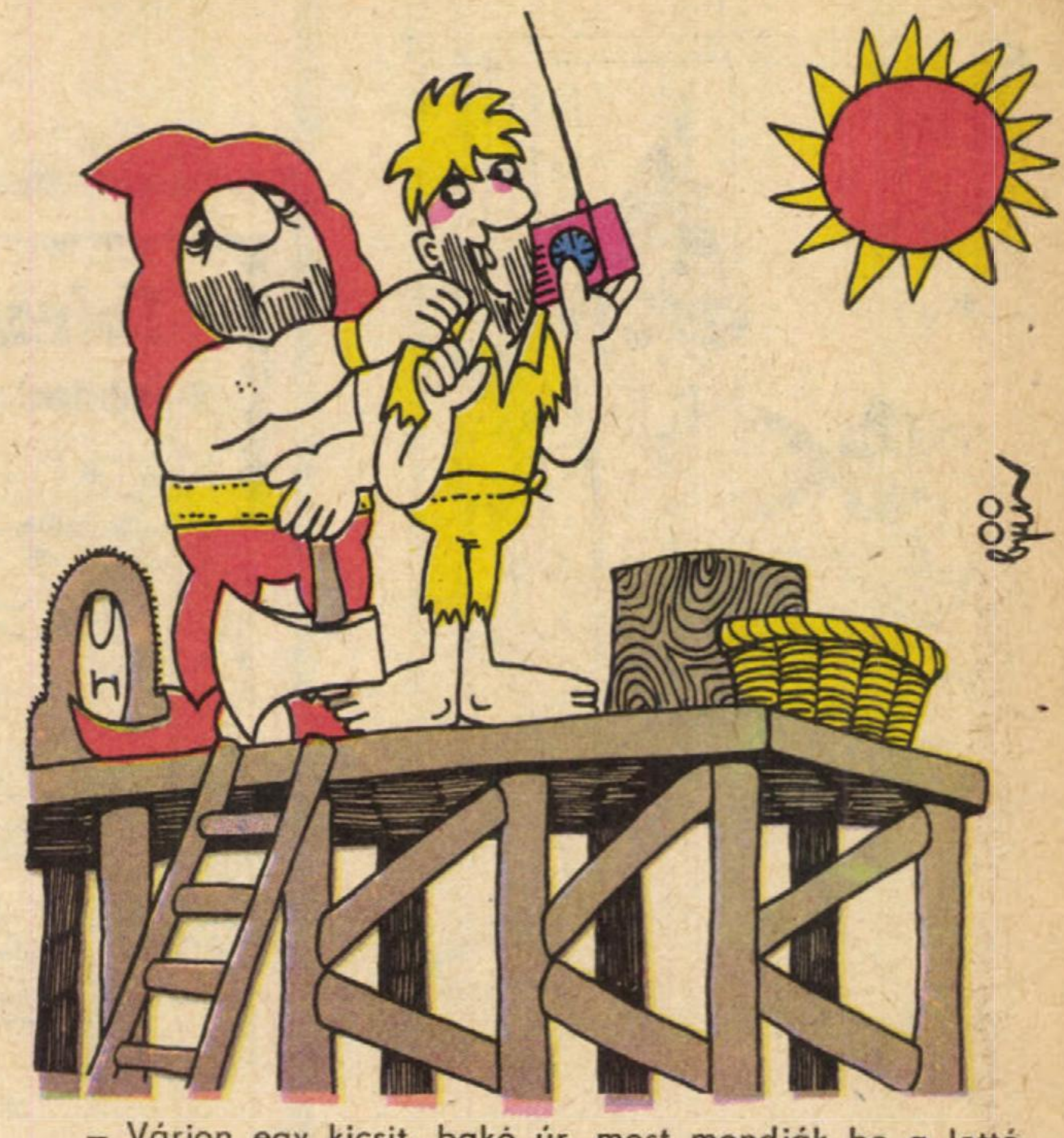

– Várjon egy kicsit, bakó úr, most mondják be a lottószámokat . . .

tribün

Nicola Pietrangeli húsz éve játszik a teniszsport élvonalában és most tele van panasszal: „Meghíztam, lelassultam, elvesztettem az önbizalmamat!"

Valaki megkérdezte, hogy akkor miért nem hagy fel hát a játékkal? Pietrangeli csodálkozva nézett: „Istenkém. szeretek teniszezni!"

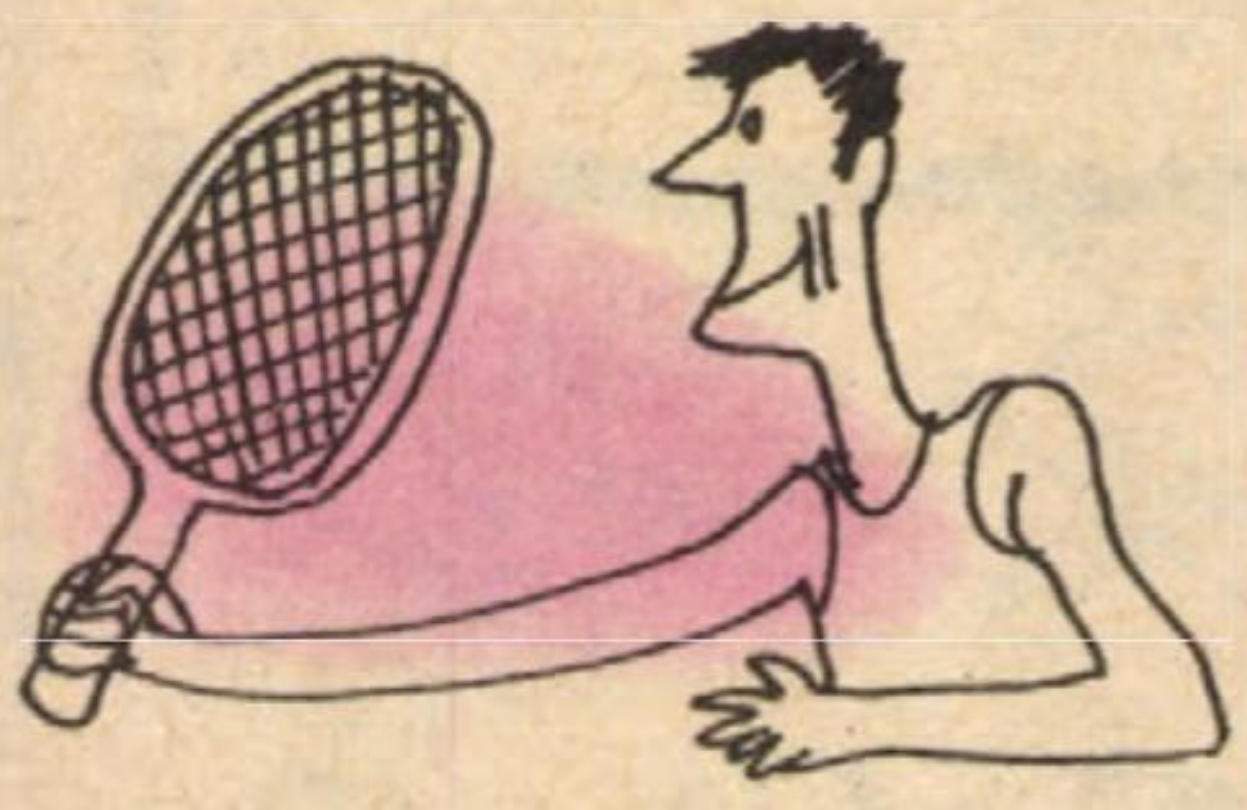

Lev Jasin és Albert Sesztyernyev megbeszélésre hívta össze a szovjet élvonal valamennyi játékosát. Egyhangú határozat született: majd ők rendet teremtenek a szovjet futball házatáján. A magunk részéről táviratot intéznénk hozzájuk: „Ha sikerül, azonnal írják meg, hogyan csinálták. Válasz fizetve!"

Ron Jones, a 100 sík angol bajnoka különleges módszerrel készül Münchenre. Hogy rajtkészségét javítsa, Ford Cortina márkájú kocsija elé fogja magát és ily módon próbál futkározni. Jackie Stewart, az autóversenyzés sokszoros világbajnoka: „Szívesen elindulnék Ronnal egy csillagtúrán. Ideális partner. Ha zűr van a kocsival, ő a célba húzza!"

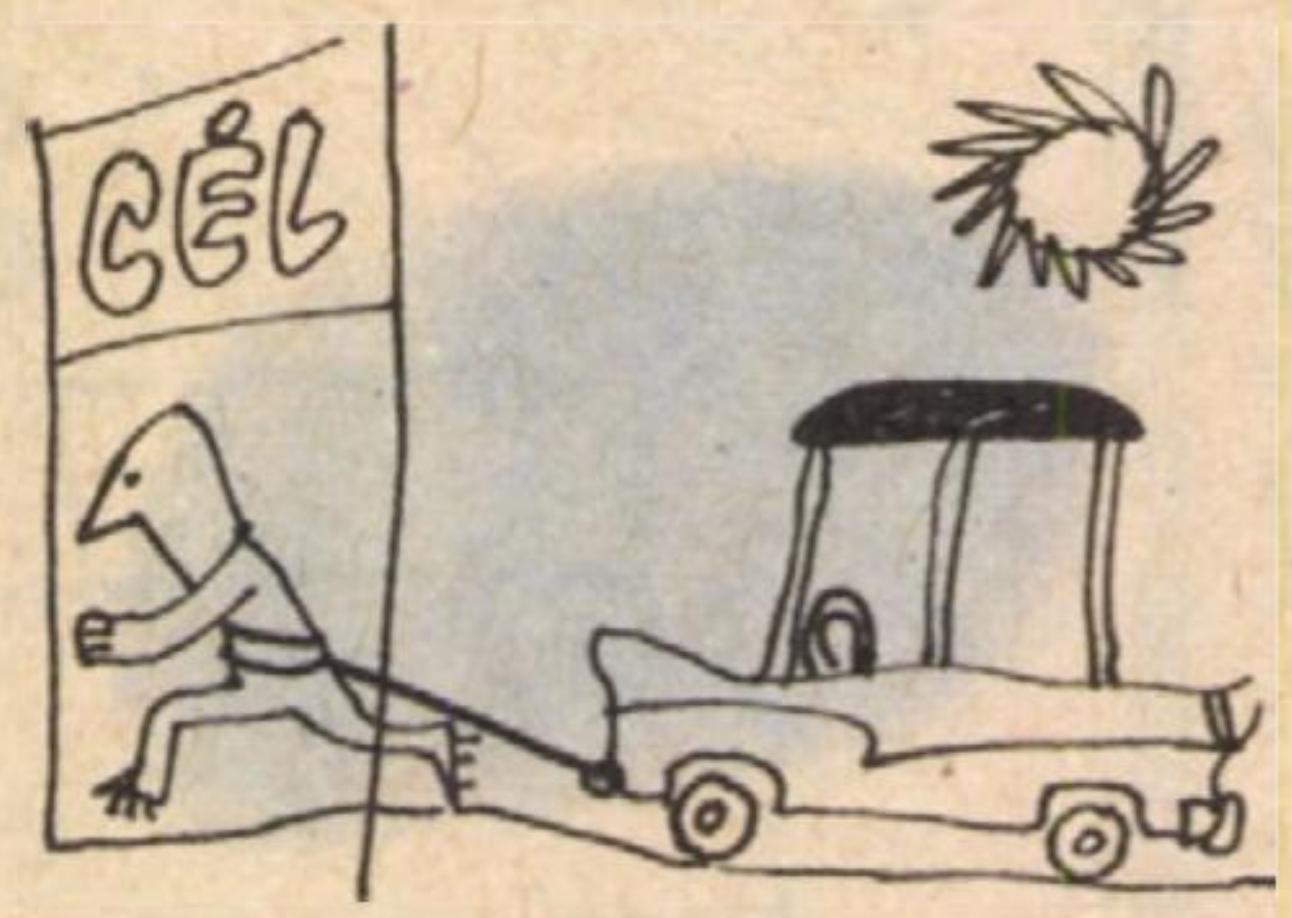

Lothar Stengel, a profiboksz egykori félnehézsúlyú Európa-bajnoka több éves szünet után visszatért a ringbe. „Elváltam, hogy újra bokszolhassak. Rájöttem, hogy ez veszélytelenebb passzió. És mennyivel jövedelmezőbb!"

A svéd korongválogatott várakozáson alul szerepelt a prágai VB-n. Egy stockholmi szurkoló a döntő felett érzett csalódásában szilaj dühvel kihajította tv-készülékét a harmadik emeletről. Egyenesen az utcán parkírozó kocsijának tetejére. Így mulat egy hidegvérű svéd úr.

A Cagliari bajnokcsapata nem csillogott az idén. Még Luigi Riva, a bálvány is halványabb volt a szokottnál. „Nem ment — mondja. — Ha lőttem egy gólt februárban, egyet márciusban és egyet áprilisban, az már mesterhármasnak számított."

(p. p.)

VIHAROS SZÉL, ESŐVEL

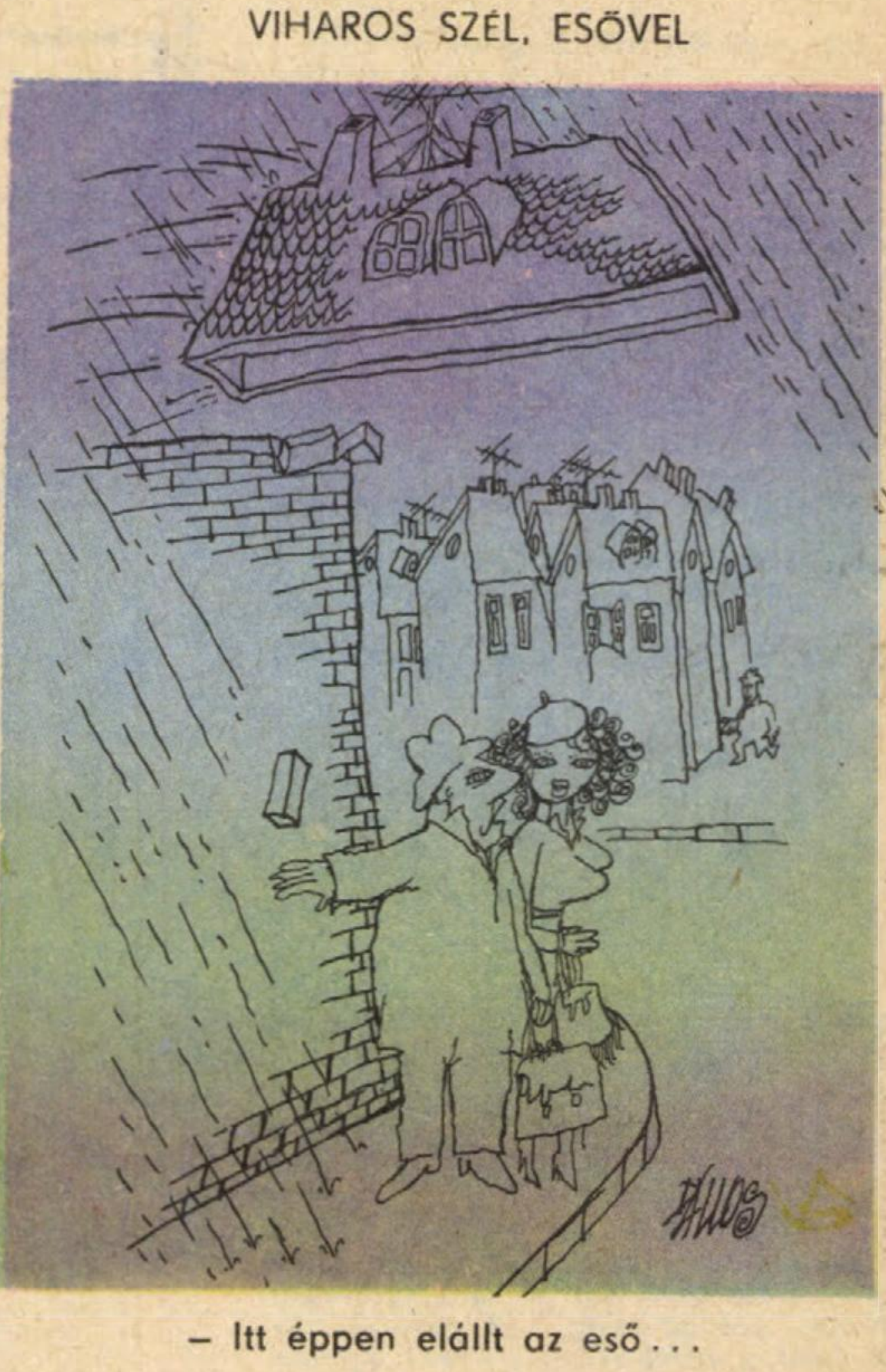

– Itt éppen elállt az eső . . .

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

NAGY SÁNDOR

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

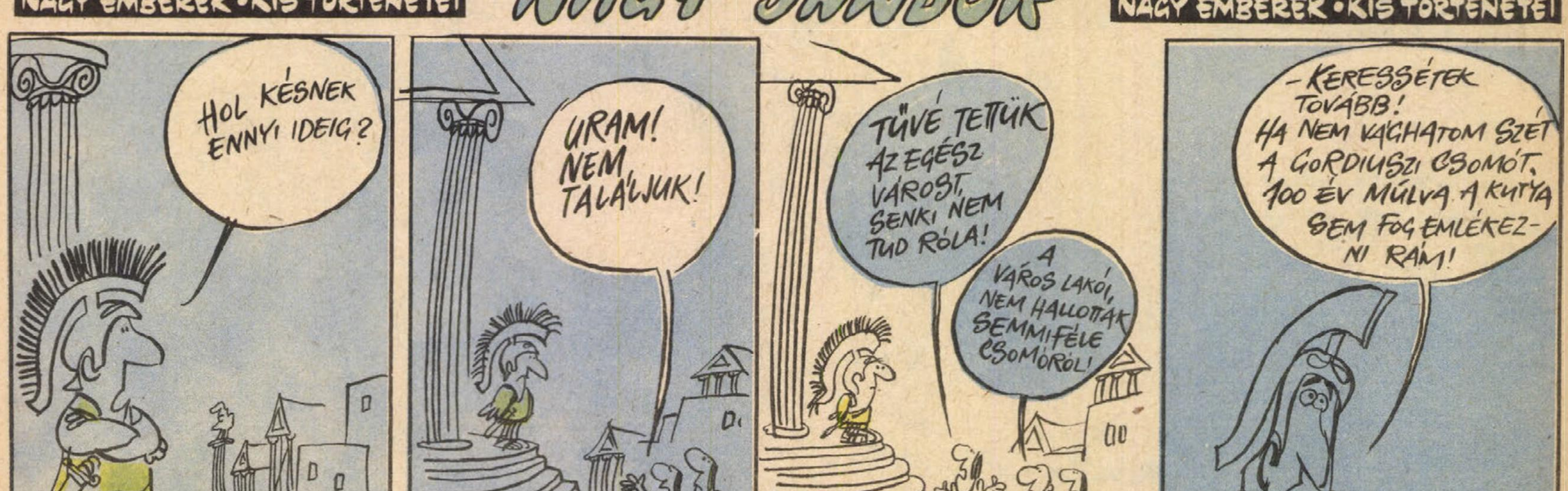
HOL KÉSNEK ENNYI IDEIG?
URAM! NEM TALÁLJUK!
TŰVÉ TETTÜK AZ EGÉSZ VÁROST, SENKI NEM TUD RÓLA!
A VÁROS LAKÓI NEM HALLOTTAK SEMMIFÉLE CSOMÓRÓL!
– KERESSÉTEK TOVÁBB! HA NEM VÁGHATOM SZÉT A GORDIUSZI CSOMÓT, 100 ÉV MÚLVA A KUTYA SEM FOG EMLÉKEZNI RÁM!